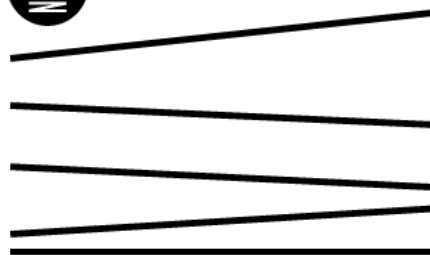

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Pram, Christen.; samlede og udgivne af K.L. Rahbek.

Titel | Title:

Christen Prahms udvalgte digteriske Arbejder

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 4

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : J. Hostrup Schultz, 1824-1828

Fysiske størrelse | Physical extent:

5 bd.

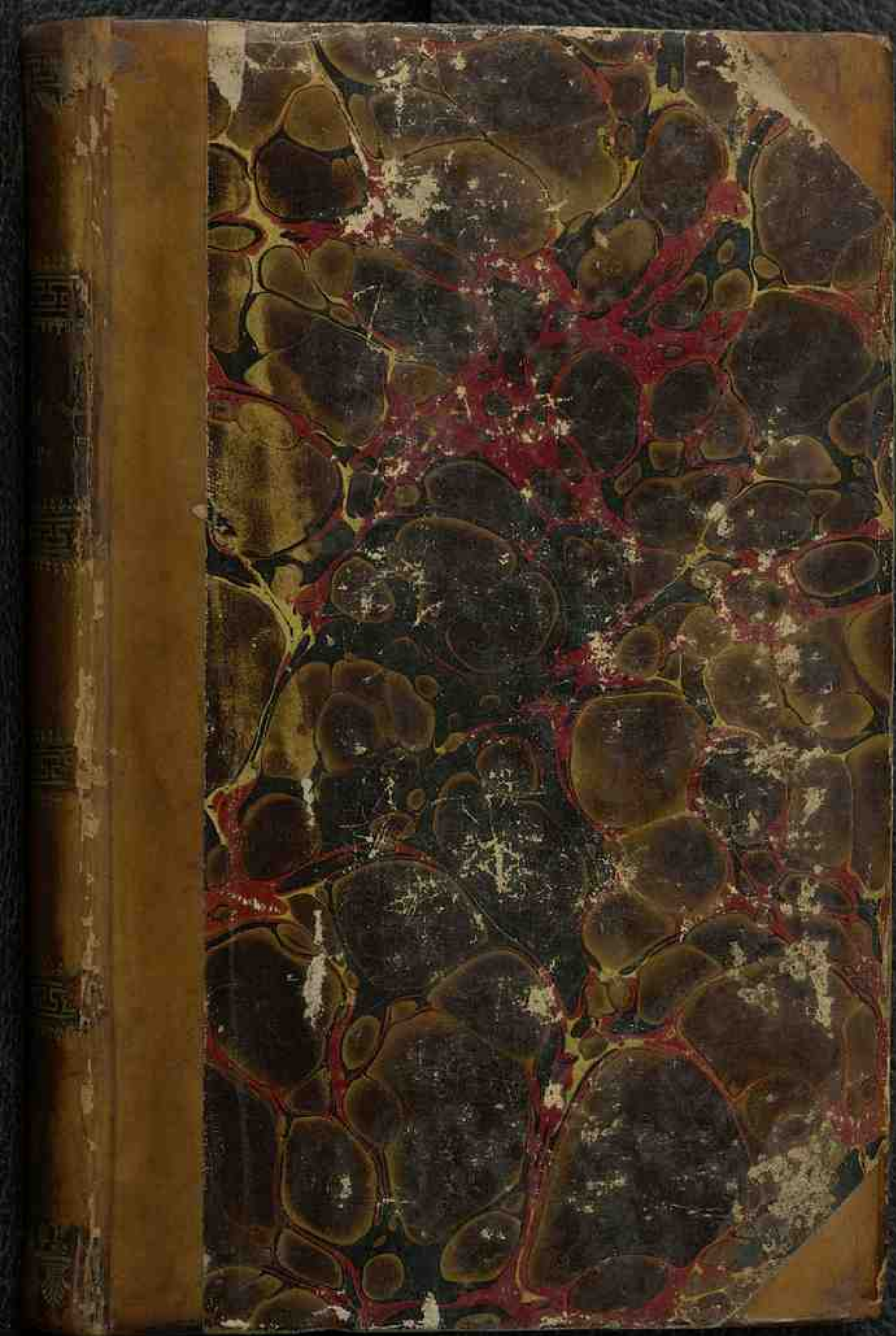
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52,-102

8*

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023278732

Christen Pram

udvalgte

Digteriske Arbejder

samlede og udgivne

af

K. L. Rahbek,

Professor og Theaterdirecteur, N. af D.

Fjerde Bind.

Kjøbenhavn.

Trykt hos og forlagt af Directeur J. Gøstrup Schulz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1827.

1987 G

R

Deres Kongelige Høihed

Hertuginde **Lovisa Augusta.**

Naadigste Fyrstinde!

"Digteren tager sig den underdanige Frihed, at til-
egne Deres kongelige Høihed sit Skuespil (Damon og
Pythias) for at fortælle dem, som om sildige Aar-
hundrede, naar Stykket og dets Forfatter længe have
været glemte, opstøve det i Bibliothekernes Braaer,
at det har Optrin, som De, naadigste Prindsesse!
har værdiget en Opmærksomhed, der henrev Dem,
der bevægede Dem saa, at de øvrige Tilskuere hen-
vendte Opmærksomheden fra Stykket for at nyde Syn-
net af den elskværdigste Omheds Ytringer paa Deres
Kinder."

"Jeg fortæller det, og fordi det saa høiligen
hædrer mig, vil De tilgive, at jeg fortæller det, uag-
tet det især og uendeligen mere, hædrer Dem."

"Naar den Kunstforstandige nu anviser mig Feil
i mit Stykke, saa anvender jeg al min Glid paa at
rette dem; thi jeg veed, at mit Arbeid har indvordes
Værd, og fortjener denne Glid, da Danrigets Au-
gusta har seet det med Opmærksomhed og om Deel-
tagelse. Naar man anviser mig saa mange og store
Feil, at Rettelsen overgaaer mine Evner, eller det
er umuligt at rette dem, saa siger jeg trøstende til
mig selv: "mit Arbeid er ikke foragteligt: Danri-
gets Augusta har, med en ved Bekjendtskab med Møn-
sterne i andre Europas Sprog opdyrket Forstand og
Smag, og det, som langt mere er, med det aabneste
ædle Hjerter, seet det forestilles, og seet det med Op-
mærksomhed og Deeltagelse."

Med disse Ord tilegnede min forevige Ben
Deres kongelige Høihed sit ædle Heltedrama, og disse
gjøre mig det til en hellig Pligt her, paa den skøn-
ne Mindestøtte, han reiste sig selv i sine Værker, med
Sandhedens Griffel at tegne, hvad jeg veed med ful-
deste Visshed, veed fra de Læber, hvor Sandheden hav-

de sin ufravigelige Helligdom, men hvorfra den aldrig løstede sin Stemme renere og skønnere, end naar den tolkede Deres Værd og Roes, Deres høifyrstelige Gemahls: at Danrigets Augusta hædrede og yndede den herlige Digter og hans Arbeider, som alt, hvad der var Dannerigets Hæder, og Dannesprogets Ziir; ligesom jeg, og enhver, der, om end ikke saa nøie som jeg, har kjendt min hedengangne Ven, med mig veed, hvor taknemmelig, hvor glad, hvor stolt han var af, at erkiænde, hvilken Hyldest han her hædrede med, og hvilken mægtig Spore dette var ham til at være, vorde, og vedblive, hvad, saalænge Dannersprog tales, og Danner-aand skattes, og skjønses, Samtid og Fremtid vil erkiænde i ham.

Det er da, fordi dette saa høiligen hædrer ham, men tillige — Deres kongelige Høihed tilgive denne min Stolthed; da det er, i min forklarede Vens Navn, og af Dem jeg er stolt — fordi det endnu uendelig mere hædrer Deres Danner-aand og Skjoldungehjerte, jeg herved i min afdøde Vens Sted i allerdybeste Underdanighed taknemmelig helliger hans høie Belynderinde disse hendes yndede Digters efterladte Skrifter.

København den 17de December 1826.

Underdanigst

K. L. Rahbek.

I n d h o l d :

Folkesange:

Side.

Bernstorfs Vise	1.
Gerners Vise	8.
Mindesang over Gerner	10.
Historisk ny Vise over anden April	14.
med opløsende Tillæg	22.
Sang for Kronprindsens Livcorps	33.
Indvielsesang for Monumentet over 2 Aprils Faldne	36.
Hr. Alfs Sømands Sang	37.
Olvar	41.
Borgerqvad	43.

Oder:

Til min Moder	44.
Til min Ven Rahbek	45.
Til min Læge	47.
Til Elisa	48.
Til Tiden	50.
Efter Horaz 1 B. 9 D.	51.
Efter samme 2 B. 3 D.	53.
Efter samme 2 B. 20 D.	54.
Efter samme 1. B. 13 D.	56.
Efter samme 1 B. 4 D.	57.
Efter Anacreon 3 Dde	59.
Efter samme 20 Dde	60.
Efter Horaz 1 B. 20.	62.
Murerhymne	63.

Viser, muntre Sange, lyriske Smaating:

Amors Testament	64.
Amor en Skurk	73.
Efter Horaz 3 B. 19	78.
Klubsang	79.
Drikkevise	80.
Vise	81.
Selskabsang	83.
Løvenskingsvers fra Børn til deres Moder	84.

Sang paa 4de September	85.
Af Fransk	87.
Citharsang	88.
Kierlighedsvis	89.
Efter Hagedorn	90.
Af Fransk	91.
Citharsang	91.
Udentviol af Tydsk	92.
Af samme Slags	92.
Af Fransk	93.
Fransk	93.
Af Fransk	94.
Efter Boileau	94.
Af den Blinde i Palmyra	95.
Sangerinden til Digteren	95.
Digteren til Sangerinden	96.
Den fortoivlede Elsker	96.
Efter Kleist	97.
Efter samme	97.
Romance af Hyrdinden paa Alperne	98.
Af samme	99.
Af samme	100.
Svar af samme	100.
Klagesang af samme	101.
Sang af samme	102.
Af samme	102.
Af samme	103.
Af Bildmanden	103.
Af samme	104.
Af samme	105.
Af samme	106.
Af samme	108.
Af Cecilie	109.
Af samme	110.
Barcarolle	111.
Romance	112.
Efter det Franske	114.
Sang paa Frue Morgenstjernes Fødselsdag	116.
Fødselsdagsfang til Fru J. Lange	117.
Sang paa Farumgaard	120.
Julesang paa Gladeby	122.
Bryllupsfang	124.
Dito	127.
Sang for Dreyers Einb til Stifterens Datters Bryllup	129.
Salvise	131.
19 December 1808	132.
Nytaarsfang	134.
Paa Bakkegaard	136.
Fødselsdagsvis	138.
Paa Kammerherinde Anfers Fødselsdag	140.
Hymne til Februar	142.
Til Fru Moltkes Fødselsdag	143.
Bed Narets Slutning	146.
Sang paa Fredriksværk	149.
Nytaarsfang til J. og Charl. Kierulf	151.
Sang til en 90 Aars Fødselsdag	154.
Tilbageblif paa Ungdomstiden	154.
For D. D. & C.	156.
Fødselsdagsfang	158.
Sang den 25 Februar	159.

Sang paa en Faders Fødselsdag	162.
Sang til Digterens Forældres 40de Bryllupsdag	163.
Sang til et Sølvbryllup	165.
Slutningsang i Bønnelag	167.
Paa en Venindes Fødselsdag	169.
Paa Prof. Kierulfs Fødselsdag	172.
Sang paa Regentsen til Myrup	173.
Til Hjemkomstfesten for Ingemann	176.
6te Januar 1820	178.
Til Slagslundepræstens Bryllup	180.
Paa en Venindes Fødselsdag	183.
15de September 1818	185.
Afskeed med de til Norge reisende Universitetslærere	187.
Afskeedsang til Prof. Schjelderup	189.
Trønderfang	192.
Murerfarvel til Hr. Fr. a. H.	195.
Paa Luise Augustas Fødselsdag	197.
Til Dannerdronningen, norske Universitets Stiftelses Fest	199.
Paa Kongens og Kronpr. Fødselsdag 1799	201.
Balsang i det harm. S. Kong. og Kronpr. Fødselsd. 1801	203.
Paa Kongens Fødselsdag 1806	206.
Til Kongens Fødselsdag 1812	208.
Til samme Fest 1814	212.
Samme Fest 1820	215.
Cantate til Kronpr. Louisa Augustas Formæling	216.
Sang i harmoniske Selskab 1792	225.
Nytaarsang sammesteds 1793	228.
Sang sammesteds 1793	231.
Selskabsang ved Slutning af Vinteren	235.
Cantate i harmoniske Selskab	239.
Cantate i Rønne den 28de Januar 1808	242.
Cantate ved Festen for Norges Høiskole 1811	249.
Bed h. k. H. Lovisa Augustas Bortreise 1791	258.
Prindsesse Maria Louisas Død den 12 Oct. 1793	260.

Prologer og Epiloger:

Prolog til Kongens og Kronprindsens Fødselsfest 1795	271.
Prolog ved Kong Gustav den 3dies Nærværelse 1787	275.
Prolog ved Skuepladsens Åbning i Christianssand	279.
Epilog for Madam Heer 1803	286.
Epilog for Skuesp. Heinsvig efter Egteskabskolen	287.

Skuespil:

Serenaden eller de sorte Næser, Syngespil	289.
Brokosten i Bellevue	379.

Fortællinger og Facetier:

Elimene eller Fruentimmerforføngelighed	427.
Alasman eller Skatten første Sang	445.
Rajaderne efter Dalin	475.

Den fangne Amor, en Fortælling *)	476.
Efter Horatsies 1. B. 3. Ode, i en Vens Stammbog	481.
Efter Horatsies 3. B. 30. Ode	283.

*) Ved en Feiltagelse kommet af Tilernes Liighed, er i forrige Bind, S. 78 Sangen Amor en Skurk aftrykt istedet for dette Stykke, som imidlertid her slaar paa det Sted Fram i een af sine Fortegnelser har anvist det, hvori-
mod Sagen er i dette Bind igien bleven aftrykt, hvor man efter dens Natur
maatte søge den.

Til Læseren.

Med dette Bind endes Samlingen af vor forevige Prams poetiske mindre Arbejder; imidlertid er endnu hans Hovedværk, Epopeen Stærkødder, tilbage, som tilligemed hans sidste dramatiske Arbeid, Drømmeren, og en kort Udsigt over hans Liv vil udgjøre endnu et Bind i de øvriges Størrelse. Undertegnede havde vel efter det Overflag, som fandtes imellem hans afdøde Vens Papirer, haabet, at kunne rumme det Hele i de fire Tomer, men dette kunde ikke skee, naar man, hvad han ansaae for Pligt, vilde optage, hvad Digteren i sine Fortegnelser havde bestemt dertil, og endda maa han lade meget af Prams profaiske Bittighedsfrister utrykte, som han havde haabet at kunne medtage. I Henseende til de saakaldte Leilighedsdigte, der findes i dette Bind, tilstaaer han vel, at han ingen Fortegnelse har havt at følge; men da de fandtes samlede blandt Digterens efterladte Papirer, vilde han i al Fald hellere forsee sig ved at meddele et eller andet lidet Stykke, som Digteren maaskee vilde udeladt, end ved at udelade noget, han ønskede bevaret; ved det første er han sikker for, at han ikke forsynder mod sin ædle Vens Minde, hvilket han derimod ikke kunde være ved det første.

Det tør findes paafaldende, at den i dette Binds Tilsegnelse anførte Dedication af Digterens heroiske Drama Damon og Pythias ikke findes aftrykt paa sit Sted; men Narfagen er ligesom, at Undertegnede aldrig har kjendt den, førend hans Ven Nyrup i Kar paa deres Forelæsninger gjorde ham kjendt dermed, da den ikke findes i hans Exemplar, som Digteren gav ham af de, under Stykkets Prøver til Skuespillernes Brug tagne, første Aftryk. I det han imidlertid haaber Undskyldning for denne uvitterlige Forseelse, erkjender han den Pligt af samme Tilsegnelse ydermere at meddele følgende den ædle Digters skjønne Troesbekjendelse om Skuespildigterens Kald:

”Det høieste Mærke paa Bifald, som et Skuespil pleier
”at vinde ved stort Tilløb, Klappen og Bravoraab, var,
”hvor langt jeg end vilde være fra derved at være ligegyldig,
”dog vel ei nok til at svare til det, jeg ønskede, og
”efter Gvne stræbte at opnaae ved mit Skuespil. Et Arbeid,
”der med saamegen Forberedelse fremstilles paa Skuepladsen,
”hvis Forestillinger udgjøre den vigtigste Deel af, hvad der
”hedder Forlystelse for Kongehuset, og den ædlere Deel af det her
”forsamlede Folk, synes mig ei den Hæder værd, dersom det,
”foruden at være morende Lidsfordriv, ikke leder kraftigen til
”nogen god forædlende Følelses Opvækkelse, nogen Sjælens
”levende Henvendelse paa et eller andet, Mennesket, som
”Menneske eller Borger, værdigt og vigtigt Formaal.”

"Saa tænkte jeg, da jeg skrev mit Skuespil, og naar jeg ved Opførelsen ønskede det Bifald, glædedes jeg især ved den Tanke, at det ei kunde underholde, uden at opnaae nogen Deel af sin langt høiere Hensigt. Stille Opmærksomhed af den tænksomme og ædle Tilskuer var mig derfor i Ønsket langt vigtigere, end det høitlydende Bifalds vilde Tummel."

"Stykket vækkede ingen saadan meget høitlydende Tummel. Digteren er og langt fra at smigre sig med, at hans Arbeide har æsthetisk Værd nok til at fortjene endog de Bifaldstegn, som lydede i Skuespilhuset. Og endda er han stolt af sit Skuespils Lykke."

Efter nu at have sagt, hvad i Tillegnelsen af dette Bind er anført, hvor besøiet denne hans Stolthed var, flutter han:

"En skjønnere Hensigt, end Glæden over høitlydende Bifaldstummel kan være, er jeg derved desuden dog vis paa at opnaae. Mit Arbeides Held vil opmuntre de bedre Talenter, der kunne berige vor Skueplads med Sørge- og spil af det høiere Slags, men, som alt for beskedne kiule sig, til at fremkomme med deres Skatte. Det vil ved Stykkets Læsning befindes, at Skuespildirecteorens Velvillighed og varme Omhu for at iagttage alt til Stykkets bedste Forestilling, har bidraget saare meget til at hæve det; det vil befindes, at især Skuespillernes Kunst, og den udmærkede ædle Flid, de have gjort sig for, at dette, som de altid gøre sig for, at ethvert originalt dansk Skuespil skulde opnaae det bedste mulige Held, har gjort langt mere, end Stykkets Forfatter til den Virkning, det har frembragt; ja at maaskee hele dets Virkning er dem at tilskrive. Men saa see jo dog hine alt for beskedne Talenter, at, naar vore gode Skuespillere anvende, som de vist vil, deres Kunst og Flid paa et andet Arbeid, ville de, om det endog ei er bedre end dette, dog der ved kunne naae, hvad jeg opnaaede."

"De see og, at, om det ei er, vil det blive usandt, hvad man har hvidsket om, at vor Publikum ei elsker det høie tragiske. Publikum kan ei uvilligen antage et Skuespil, som det seer den ædleste dyrkede Smag, det ædleste aabne Hjerter bivaane med Opmærksomhed og om Deeltagelse."

Ved at affrive Ovenstaaende, paa mit syv og tredsinde-tyvende Aars første Morgen, har jeg levende følt, hvilke Bønner den Algode paa min ikke korte Bane har givet mig, og hvad han har givet mig i disse.

Kaffehuset den 18de December 1826.

K. L. Rahbek.

Folkesange.

Bernstorffs Vise.

Omtrent en Miil fra Kiøbenhavn
Paa høie Gjentofts Bakke
Der staaer en Steen, paa den et Navn,
Et Neeg, en Skool, en Hakke.
Den Steen, det Navn hver Dannemand
Af Hjerte bør at prise;
Saa vil og jeg, saa godt jeg kan,
Dg det i denne Vise.

Der er et Land paa Jorden her,
Dg Sveizerland det heder,
Den ædle Frihed findes der,
Dg Lykke, Ro og Hæder
Der frygtes ingen Herremand,
Ei nogen Fogeds Svøbe;
Der Svig og Vold ei tvinge kan
En Mand fra Gaard at løbe.

Sandt, Sølv og Guld er sjældent der,
 Der bruges ingen Penge;
 Men hvor der Flid og Frihed er,
 Staaer ingen til at trænge;
 Thi aldrig saae man nogen Tid
 Den Arbeid at fortryde,
 Som veed, at Frugt af Sved og Flid
 Skal Søn og Hustru nyde.

Smellem os og Sveizerland
 Er Tydsfflands store Rige,
 Hvor mangen lille stem Tyrann
 Mishandler sine Lige.
 Den Million af Herremænd
 (Hver vil durchlaughtig hedde)
 Troer andre skabte, kun for den
 At pløie, fløbe, fæde.

Der var en Tid, da man blandt os
 Begyndte og at tænke,
 At Bonden, fast hver ved sit Gods,
 Var skabt at gaae i Lænke.
 Og hvordan det end gif omkring,
 Blev, som man vilde have,
 Vor Bonde til en ussel Ting,
 Den stolte Adels Slave.

Det gif saa hen i mange Aar,
 Skjønt gode Konger stræbte
 At lette Bondens usle Aar,
 Som for en Husbond flæbte;
 Men dermed kom det ingen Bei,
 Som med saa meget andet,
 Thi gjerrig Adels svarte: Nei,
 Vi vil beherske Landet.

Til sidst der kom fra Tydskland hid
 En Tydsker uden Lige;
 Han saae, og ynked' Bondens Slid,
 Og elskede Danmarks Rige.
 Selv Herremand, hvor han var fra,
 Han her fik Guds og Bønder,
 Men var og, stedse blev endda
 Vor Bondestands Belynder.

Grev Bernstorff var den Herres Navn;
 Den gode Tydske Herre,
 Han lod sig danske Bondes Gavn
 Saa kjert og vigtigt være.
 Han kaldte sine Bønder frem
 Og sagde: "Børn og Venner!
 "Jeg skænker eder Gaard og Hjem,
 "Og eder frie erkjender.
 "Men I maae pløje dybt Jer Jord,
 "Hver sit for sig nu eier;

"Saa eders Nol skal blive stor,
 "Dg ikke, som den pleier.
 "J for Jer selv, til Arbeids Lon,
 "Skal ploie, saae og harve,
 "Dg, naar J dœ, skal Søn for Søn,
 "Hvad J har samlet, arve."

Dermed var Tingen i en Hast
 En anden Bending givet;
 Den stakkels Bondes Lænke brast,
 Hans Mod blev nu oplivet;
 Han stræbte rask, og fødte sig;
 Det vared' ikke længe
 Før Bonden der blev flink og riig,
 Dg avled' raske Drenge.

Med Frihed vorte Velstand til,
 Strax fødtes Sagens Nytte;
 Saa sagde de: "Vi bør, og vil
 "Opreise her en Støtte;
 "Med Kongeveien skal den staae;
 "Den Grevens Navn skal bære;
 "At alle Folk erkjende maae
 "Vor Tak og Grevens Ære."

Hver Bondesøn, som Støtten seer,
 Seg nu vil underrette,
 Hvad han bør tænke, naar han der
 Seer Støtten, nemlig dette:

"Den Herremand, som elsker os,
 "Og vil sin Bondes Nytte,
 "Har og fortient sin Bondes Roes,
 "Om ikke just en Støtte.

"Men da vi see, at Kongen selv,
 "Ved Kongeveiens Side,
 "Seer denne Steen, ja synes vel
 "Den Ting ret godt at lide;
 "Saa kan han ikke lide den,
 "Som Bonden vil udsue,
 "Ja vist er Kongen Bondens Ven,
 "Det kan vi klarlig see.

"Han har jo selv saa mangen Mand
 "Sin Gaard og Frihed ydet;
 "Han vil, at i det ganske Land
 "Al Trældom blev udryddet.
 "Men det gaaer ei saa hurtigt til,
 "Der meget staaer tilbage,
 "Skjøndt trygt derpaa vi lide vil,
 "Han hører Bondens Klage.

"Ja Bondens Klage hører han;
 "Naar Bonden da tør raabe
 "Mod, Svig og Vold, og er en Mand,
 "Saa har han Ret at haabe.

"Velan, Enhver, som har et Bryst,
 "Dg Hjerte udi Brystet
 "Mod Udel's Nag, med høien Røst
 "Skal see at faae det rystet."

Selv uden for hiint Sveizerland
 Der ogsaa Bønder gives,
 Som, glade, frie og muntre kan
 Ved Flid og Stræben trives.
 Saa fri er neppe Sveizeren,
 Som Norges raske Sønner,
 De lyde Kongen, Landets Ven,
 Dg ere kjække Bønder.

Den Tid oprinder og for Jer,
 Som boe paa Danmarks Gletter;
 Ja denne Tid maaskee er nær,
 Som Jer i Frihed sætter.
 Men høit, ja høit vi raabe maae,
 Dg holde ved at raabe,
 Da skal den vore og bestaae,
 Den Lykke, som vi haabe.

Der var en Tid, her Tydsken kom,
 Dg hele Tydske Flokke,
 Dg, hjemme vant til Herredom,
 Behandled' os som Pokker.

Den Tid er ogsaa nu forbi;
 Vor Landsmand, uden Hinder,
 Kan see vort Lard, og staae os bi,
 Snart al vor Sorg forsvinder.

Ja Tiden kommer, kommer snart,
 See, Joseph, Tydsklands Keiser,
 Forjager Trældom; med en Fart
 Den af hans Lande reiser.
 Blandt Tydsklands mange Fyrster smaae,
 (Hvor bitte smaae de fleste!)
 Nys stor man Markgrev Baden saae
 Sin Bondes Vel befæste.

Grev Bernstorff selv en Tydsker var,
 Sligt os end meer bør lære,
 At Tydskland selv dog Mange har,
 Som værd er vores Vre.
 Ja den, som denne Sang har gjort,
 Lør her i Sangen sige:
 Her findes end, og det er stort,
 Vor gamle Bernstorffs Lige.

Men eet endnu: saa tidt vi saa
 Om Aag og Frihed stœie,
 Vi først dog ret betænke maae,
 Hvad vi har saa for Die.

Hvis Frihed skal bestaae deri,
 Ei Pligt og Lov at lyde,
 Da gid vi aldrig blive frie,
 Og aldrig Aaget bryde!

Den Mand er fri, som stræbe kan
 Til sin og Sines Lykke,
 Og hævede Ret, trods Rang og Stand,
 Mod hvo, ham vil nedtrykke;
 Og som, naar han gjør Ret og Skjel,
 Udsørger ingen Herre,
 Den Mand er fri, som Kongen selv,
 Og saa bør hver Mand være.

Gerners Bise.

Naar erkjendtlig Sang belønner
 Jordums Daad i Fred og Strid,
 Da opflammes Nordens Sønner
 Til at hædre vores Tid,
 Og til selv at naae engang
 Eftertidens Priis i Sang.

Ogsaa vores Old skal give
 Efterverden Hædersmænd;

Hvi skal den ei selv oplive
 Deres Priis, som hædre den?
 Hvi fortie vi dens Roes,
 Som er stor, skjøndt stor blandt os?

Hvi skal Gerners Hæder gjemmes
 Til ufødte Skjaldes Sang?
 Skjøndt hans Navn skal aldrig glemmes,
 Aldrig kjende Undergang.
 Vi, som skue Mandens Værd,
 Vores Pligt hans Lovsang er.

Sømand! syng, og lad hans Rygte
 Lyde høit til fjerne Kyst;
 Thi dit Skib vor Gerner bygte
 Raskt og stærkt i Stormens Dyst;
 Gerner gjorde og vor Havn
 Dyb og tryk til Sømands Gavn.

Gerner! naar vor Flaade freder
 Mægtig om vor elskte Land,
 Om dets Ro, dets Held, dets Hæder,
 Glad dit Værk du skue kan;
 Og vor Sømand feierrig
 Deler Seirens Priis med dig.

Nys vor Døf, vor Flaades Støtte,
 Blev saa mangen Sømands Grav;

Gerner tog til syvfold Nytte,
 Brave Søemand Byrden af.
 Trældyr drage nu det Nag,
 Manden forhen flavist drog.

Sligt og meer vor Sang skal lære
 Vor og sildigst Eftertid;
 Herligt skal vor Vidne være
 Om vor Gerners Konst og Flid;
 Gerners Roes, ved ham vor Sang,
 Trodser Tid og Undergang.

Mindesang over Gerner.

Med Fæie brouter brittist Mand
 Af Newtons Værd:
 Stolt raaber Britten: "hvilket Land
 "Frembragte vel en Mand, som han?
 "Men jeg, som han, en brittist Mand,
 "Hans Landsmand er.
 "Han over Himlene opsvang
 "Sin Roes, sit Folkes Roes og Rang,
 "Og Værd.
 "Høit over Jorden hæved' han
 "Sin store Sjel;

"Med Skabers Die skued' han
 "Naturens store Skabnings Plan;
 "Sandt hver det Skabtes Solegran,
 "Kun skabt til Hæld.
 "Den Priis opfyldte' Skabningen,
 "Som blev ved ham Brittanien
 "Til Deel.

Saa lyder Brittens stolte Roes,
 Men Danst er jeg;
 Og Gerner, han, hvis sande Roes
 Hver anden Lovsang byder Trods,
 Hvis Hæder skinned' her blandt os,
 Var Danst som jeg;
 Hans Roes er Roes for stiftet Gavn,
 Et større end vor Gerners Navn
 Er ei.

Naturen grandstæb', maalte han,
 Med Newtons Sjel;
 Dybt skued', grandstæb', maalte han,
 Men for at gavne Folk og Land,
 Og kun at gavne var hans Plan
 Og gjøre vel.
 Og alle Danner-Rigets Mænd
 Bevidne, han opfyldte den,
 Med Hæld.

I Dokken brave Sømænd før
 Drog Trældoms Nag;
 Men brave Sømænd ikke bør
 Som Lastdyr trælle, til han døer;
 Gud glæde den som Ende gjør
 Paa brav Mands Nag!
 For sligt er nu vor Sømænd fri,
 Thi Gerner ham fra Slaveri
 Uddrog.

De Drlogsffibe, han har bygt,
 Er' bygte saa,
 At Danmarks Kyster uden Frygt
 Tor Fienden see, og lade trygt
 De mange andre, han har bygt
 I Handlen gaae.
 Hans Bærk for Fred og Strid var Gavn,
 Thi skal med evig Roes hans Navn
 Bestaae.

Hvo kan opregne alt, hvad Gavn
 Den Mand har gjort,
 Ei blot for Glæde, Dok og Gavn,
 Velsigne Sømænd Gerners Navn,
 Hver Stand bevidner, at hans Gavn
 Er tungt og stort.
 Den Sjæl, som kiendte Gerners Daad

Dg haaner ved hans Savn vor Graad,
Er fort.

Priis kun din Newton brittiff Mand!

Høit Sangen hæv:

Gud sagde: "Vorde Lys" og han*)

Blev da det Lys, han tændte an;

Gud gjentog Budet; Danske Mand!

See Gerner blev!

Med ham oprandt den klare Dag,

Som Natten i hans viide Fag.

Bortdrev.

*) Nature and Natures Laws lay hid in Night?
God said: "Let Newton be!" and all was Light.

En historisk
 ny B i s e
 eller
 sangviis forfattet Niimkrønike
 Om vore Drlogshelte
 i det drabelige Slag ved Kjøbenhavn
 den 2den April 1801,

da en mægtig engelsk Flode, udsendt, paa den storbrit-
 tanniske Konges onde Raadgiveres Tilskyndelse, at an-
 falde, og, som de meente saa let, undertvinge os, ja
 plat lægge os øde, og bemægtige sig Kjøbenhavns Havn,
 eller bringe os til, med en uretfærdig Krig tilligemed dem
 at overfalde vore Bundsforvante; hvorledes da disse vore
 Helte aleneste med syv mestendeels raadne samt seil- og
 mastløse Blokskibe, og nogle faa Smaafartøier, forsva-
 rede sig mod den stærke brittanniske Flode, indtil mesten-
 deels de sidste Kanoner paa hvert Batterie vare sønder-
 fludte, afflog derved Anfaldet, frelste Kongestaden og Flo-
 den, og nødte Fienden at tilbyde Forlig m. m.

Til Underviisning og Opmuntring for vore tappr
 Sømand og Landeværn opsat, og med oplysende Til-
 læg ledsaget.

1.

Sig selv, sig selv end fyldest ligt,
 Som altid naar det gjældte,
 Vort Fædreland endnu er rigt
 Paa sande Drlogshelte.

Nys Britten fandt i blodigt Slag
 Vor Konge og vor gode Sag
 Forsvart af Mod, som, deres ligt,
 Boer kun hos sande Helte.

2.

Sig Britten væbner mod en Magt,
 Som er med os forbunden;
 Og ærlig Trofskab i hver Pagt,
 Han veed, hos os blev funden;
 Thi finder han Nødvendighed
 I ei at komme svag afsted,
 Og han vort Mod har uforsagt
 Som troe i Kamp os funden.

3.

Kun sine bedste Drlogsmænd
 Brittanien betroede,
 Til Kamp mod os at skikkes hen
 I treesneesflagget Glode;
 Kun gamle Parker selv det bli'er,
 Og ham, der vandt ved Abufir,
 Som man, mod os at føre den,
 Sig trøster at anmode.

4.

Vort gode Kronborg dem en Dyst
 Forgjæves monne byde;
 Dem Sverrigs Konge nær sin Kyst
 Meeft skudfri' saae henslyde.

De stunde hid; saa ganske fri'
 De dog ei Kronborg slap forbi;
 Og Kiøbenhavn med modigt Bryst
 Seer Kampens Dag frembryde.

5.

Snart ligger her bereed til Slag
 Den feiervante Fiende;
 Men reen og god er vores Sag,
 Den dog tilsidst maa vinde.
 Vor Rets, vort Forbunds Sag er god,
 Og vi har Mænd med Kraft og Mod,
 Dem skræmmer ei paa Kampens Dag
 Selv overvældig Fiende.

6.

Vor Gløbe, ei bestemt og bygt
 For nogens Fred at bryde,
 Kun, at vor Ret paa Havet trygt
 Vi kan, om vægres, nyde,
 Endnu laae rolig, Stavn ved Stavn,
 I vores fredelige Havn,
 Ei Overmod ei heller Frygt
 Befoel dem ud at flyde.

7.

Men mod ufremkaldt Overfald,
 Og uforskyldet Fare,
 En god Forstandsnings Naaben skal
 Vor Ro og dens forsvare.

Men fremfor alting værner den
 Den Land, det Mod hos vore Mænd,
 Som mod ufremkalbt Overfald
 Os altid saaes forsvare.

8.

Og yderst der vi lægge hen,
 Naar Angreb sees imøde,
 Hvad Orlogsskib' vi har igjen,
 Af Tiden halv lagt' øde.
 Alt forud Brag, de stærke er'
 Blot, blot ved dem, som sættes der;
 Alene ved, at der er Mænd
 Der Vælden kan afbøde.

9.

Nu var der Mænd, vor Orlogs Ziir,
 Dens evig faste Vre;
 Selv Seireren fra Abukir
 Skal derom Vidne bære;
 Med Britterskibe fire fem
 Han maa anfælde hvert af dem,
 Gaae bort, og sende nye frem,
 Før de kan Taushed lære.

10.

Men Taushed lære ei endda
 De-frygtelige Blokke,
 Men rive Nelson Britter fra
 I hele store Skofke;

Saa længe indtil vore Mænd
 Har neppe een Kanon igjen,
 Og neppe Folk endda til den,
 De lade sig ei røkke.

11.

Saa stod det stolte Prøvesteen,
 Som Lassens Mod opfyldte;
 Saa brave Risbrighs Dagrien,
 Blod begge overskylte;
 Saa Brandt dit Jylland, saa stod og
 Gauchs Kronborg, Braun! dit Danne-
 brog,

Saa Kosods, Thuras Brag — og slog
 I Mord og Død indhylte.

12.

Nu med sin Hjælper Lilienskjold
 Sees djerv og rask fremskride;
 Saa Rothe, trofast, sindig, kold,
 Saa brave Sasting, stride;
 Saa unge flinke Villemoes,
 Og alle alle evig Roes
 Erhverved' sig, erhverved os,
 Som Mænd, paa hvem vi lide.

13.

Dit Sjælland, Garboe, Fiendens Jld
 Fra Loug og Retning river;
 Trods Mod og Kraft, den aser vild,

Dg tabt og knust det driver,
 Men dig og dine brave Mænd,
 Dg Elvens, Rendsborgs — hver og een
 Vort Fædreland, mens det er til,
 Sin Tak og Hæder giver.

14.

Hvad kjækt retscaffen Stridsmand kan,
 Som Hædersmænd I gjorde;
 Endog af skjøn som britisk Mand
 Det Eders Roes skal vorde.
 Dg Danmarks Kronprinds stod og saae,
 At han og vi kan lide paa
 De Hædersmænd, som her holdt Stand,
 Dg gjorde det, I gjorde.

15.

Dg midt i rædselfuldest Slag,
 Dg Drab fra begge Sider,
 Da selv et Par af Fiendens Flag
 Ud Masten ned der glider,
 Saa heiser Nelson paa sin Top
 Det hvide Flag til Stilstand op;
 Halvfemte Times Baalenbrag
 Han trættes ved omsider.

16.

Det halve af vort Udenværk
 Saa djervt ham fra sig støder,
 At han, skjøndt stridvant, kjækt og stærkt,

For haardt alt herved bløder.
 Som værdig Fiende det anstod,
 Han hylber Danffens Kraft og Mod,
 Og midt i Striden — Landsmænd! mærk!
 Han os med Fredsbud møder.

17.

Vi stred mod syvfold Overmagt;
 Hvor mange lod sig skrække?
 Den høire Fløi blev ødelagt
 Af vores Blokslibrække.
 Men, Gud skee Lov! vi har igjen
 En Smule meer — og vi har Mænd,
 Hvis Mod, som disses uforsagt,
 Bli'er ikke let at knække.

18.

Der faldt for mægtig Fiendes Skud
 Ei blot de gamle Truge;
 Af Orlogsringen meest stødt' ud,
 Lad ham kun dem ophugge!
 De faldt i Fiendens Haand, — og han
 Dyrt kjøbte Brænde stak i Brand;
 Til Skovning meer end Tjern og Krud
 Han har paa det maatt' bruge.

19.

Men ak — der faldt, i Seirens Favn,
 Saa mangen ædel Kriger,
 Hvis Død er Saar, er bittert Savn,

For Dannerkongens Riger.

De faldt, som sande Vrens Mænd,
Held dem! — held dem, vi har igjen,
Hvis Værd, og Roes, og Hædersnavn
Til de Henfarnes stiger!

20.

Det Tab var tungt, og sørgelig
Blev derved Dagens Hæder;
Ved flige brave Sønners Liig
Med Føie Danmark græder.
Men Held os, vi som Dem har fleer!
Og vee den Usling, hvo det er,
Som ymter om, at Fienden sig
Her ved en Seier glæder.

21.

Den stolte Britter beder sig
Noe fri for det Slags Seier;
At byde midt i Kamp Forlig
Er ikke det, han pleier.
Vi tabte mangen ædel Mand;
Men Fienden da! mon færre han?
Nei Tab mod Tab, hans rundelig
Det, vi har lidt, opveier,

22.

Men vi — vi vandt vor Fiendes Agt,
Europas og vor egen;
Det blev for Verdens Dine lagt,

Vor Kraft er ikke vegen.
 Vi vandt, at, sluttet Forbund troe,
 Vi snart kan vente hædret Ro.
 Vi vandt! vi vandt vor Fiendes Agt,
 Europas og vor egen!

23.

Sig selv, sig selv end fyldest liigt,
 Som altid, naar det gjeldte,
 Vort Fædreland endnu er riigt
 Paa sande Orlogshelte.
 Snart, snart skal disses Tapperhed
 Gjenbringe os den gyldne Fred!
 Held os, vort Fædreland er riigt
 Paa sande Orlogshelte!

Oplysende Tillæg.

1 Vers. "Endnu er riigt paa sande Orlogshelte." Lige fra de ældste Tider, endnu førend Danmark ved sine Søhelte 1018 aldeles undertvang, og derpaa en Tidlang beherskede Engelland, og stedse siden, har vort Fædreland havt Søkrigere, hvis Mod og Daad det har den Anseelse, det har vedligeholdt blandt de andre Europas Folk, for det meste at takke; naturligviis siden dette Rige, bestaaende for saa stor een Deel af Øer, er saa nær som paa et lidet Stykke, hvor Sønder-Jylland støder til Tyskland, ved Havet adskilt fra sine Naboer, og kan derfor ikkun angribes med Sømagt.

2 Vers. "Britten væbner sig mod en Magt, som er med os forbunden" nemlig Rusland, Danmarks, forhen og indtil ny- lig ogsaa Englands Bundsforvandt. Nu havde Rusland, Danmark, Sverrig og Preussen foreenet sig ved en saakaldt bevæbnet Neutralitet, for at forsvare deres Handelsfløjes fredelige Fart. Denne Forening vilde de herskesyge britanniske Ministre ikke taale, naagt det i Forbundsacten udtrykkeligen var bestemt, at dens Indhold ikkun skulde gjælde, for saavidt det ikke stred imod de Forbund, vi havde indgaaet med andre Magter, altsaa, for saavidt os angik i det mindste, ingenlunde kunde være Storbritannien til Fornærmelse. Ikke desmindre indbefattedes Danmark og Sverrig med i

den Fiendtlighed, Storbritanien foretog mod Rusland. Vinteren varer i Rusland længer end her, og Søen ligger tilfrosen indtil ind i Maj. Førend altsaa derfra nogen Sømagt kunde sendes imod dem, kom fra Engelland en Flode paa omtrent 60 Seilere, sigtet især mod Rusland, men ogsaa mod Sverrig og Danmark, som Deeltagere i Neutraliteten. Da Sverrig heller ikke var færdig, saasom dens Flode af Smaaskibe, eller Skærbaade, ogsaa endnu laae indfrosen ved Stofholm, og den af store Skibe ei endnu fra Carlskrone havde kunnet komme hid, saa maatte vi ene tage mod Britternes Angreb.

3 Vers. Hyde Parker, en af Britanniens gamle berømte Admiraler, havde Overcommandoen; under ham som Anfører for en Deel af denne Flode den Viceadmiral Nelson, som vandt det store Søslag ved Abukir eller Indløbet til Alexandrien i Ægypten, 1798, over den franske Flode.

"Tresneeslaget Flode." Stort og smaat var den britiske Flode, som meldt, benved 60 Flag eller Skibe, deraf 19 eller 20 store Orlogsskibe, mange Fregatter, og Resten Bombarderere, Brandere o. d. l.

4 Vers. Da denne Flode kom henimod Kronborg, og vilde seile derind giennem Sundet, var der endda ingen Krigserklæring gjort mod Danmark. Vel havde Engelland udøvet Fiendtlighed mod os, ved at lægge Embargo paa, det er anholde, alle de vor Konges Undersaatter tilhørende Skibe, som laae i engelske Havne, eller som kom derhen; hvilken Embargo vedvarer endnu, naaget der paa Forespørgsel, om man kunde befrygte, at de anholdte Skibe og Ladninger skulde vorde condemnerte, skal være svaret med det Gjenfærdspørgsmaal, "om man ansaae Britterne for Røvere"? et formeligt Fredsbrud var her imidlertid dog endnu ikke. — Da nu Commandanten paa Kronborg havde tilfjendegivet den britiske Admiral, at han under Fæstningens Kanoner ikke kunde taale en fremmed Flode, hvis Hensigt han ei vidste; og denne svarede, at han ansaae denne Uttring af Commandanten som en Krigserklæring, hvorpaa han den 30 Martii gik under Seil for at passere Kronborg, saa beskjød Kronborg Skibene, og disse svarede ligeledes med en levende og vedholdende Kanoneri, og Bombekastning. Dog vare de saa langt fra Fæstningen over ved den skaanske Kyst, at der nok ikke skede stor Skade paa nogen af Siderne. Der faldt en Deel Bomber paa Kronborg og Helsingør, men uden anden ødelæggende Virkning, end at to Mand bleve dræbte og to saarede. Kronborgs Rugler menes dog at have gjort mere og ei ganske ubetydelig Skade paa Britterne, hvilket er troeligt, da der skydes sikkrere fra en Fæstning end fra et Skib. Vinden var god, og efter nogle Timers Forløb anfrede den ganske britiske Flode paa Kiøbenhavns Rhed. Kongen af Sverrig som paa Bakken ved Helsingborg var Vidne hertil, sendte, saasnart Kanoneringen var forbi, et Budskab over til Kronborg, for at tilfjendegive Commandanten, at han med Fyldestgjørelse havde seet ham og de Danske opfylde deres Pligt.

Det var paa en Maade at understøtte den i mørkere Tider opkomne, i Henseende til begge os to paagjældende Folks, danskes og svenskes Character saa ugrundede, som ullykkelige Fordom, hvormed de utænksomme af os paa begge Sider alt for ofte gjensidigen have betragtet hinandens Forhold, og Foretagender, dersom man ei her iagttog Leiligheden til at advare mod de umodne og ugrundede Domme, man hører der hist og her paa begge Kyfter fældes over, hvad der skeer paa eller ved den modsatte Kyst. Hist over skal nogle af vore Gjenboer deraf, at vi ikke længe siden med alle engelske Skibes Anholdelse i vore Havne, ligesom de, giengjældte Britternes lige Udfærd mod os, have taget Anledning til at meene

at vi for svageligen virkede mod den fælles Fiende. Denne Anke have vi nu nok fuldkommen veltet fra os. — Nu skal der nok være de blandt os, som finde det paafaldende, at Fienden gif uanstastet saa nær den svenske Kyst, medens vi, overholdende vor Forbundspligt, søgte dierveligen at hindre ham Farten giennem Sundet. Mon med Høie? — Dersom vi end, uagtet vore Tractater med Gjenbofolket nægte det Ret til at befæste sin Side af Sundet, nu tilstedede det, skulde da dette, udført, saa det kunde gavne, vel være nogle Dages eller endog Ugers Foretagende, helst da Sundet dog er mere end 7000 Alen bredt, og der saaledes vel ikke kunde ventes stor Nytte af det Angreb, man endog derfra kunde gjøre paa Skibe, som med rask Vind ilede giennem? — At den svenske Flode ikke allerede var her, for i Foreening med vor at møde den fælles Fiende, torde vel og retfærdiggjøres med Grunde, som de, der uden Skald dømme herom, i det mindste burde kiende, førend de affagde en Dom, der kun fornyer gammelt barbarisk Nag. Vi have Grunde i gyllden Overflod til at agte høit vort høit hæder værde Nabo- og Broderfolk, som vi have ligesaa afgjort Gjenforbring paa dette ædle Folks Høiagtelse. Som det saaledes er retfærdigt, at vi giensidigen yde hinanden denne, saa er det altid, men især i et Dieblif som det nærværende, da vi foreenede have fælles Maal at virke for, ligesaameget Klogskabs som Retfærdigs Pligt, at vi holde ømmeligen over det Bønskab, den gode Forstaaelse, vi paa begge Sider saa meget fortjene. — Nabohad og fiendsk Misdrydningsaand være mørke Hedenolds nu aldeles henlagde Ufsik, som vi nu ei uden giensidig Udseelse maatte erindre, engang at have havt Sted, end sige, fornye. Hvor ønskeligt, hvor godt, at denne ikke engang kunde leve op, om endog vor onde Skjæbne skulde, — hvad vel nu mindre end nogensinde er at befrygte, hvad Forsvnet for stedse afvende! — nogen Gang i Tiden afbryde den gode Forstaaelse, de Enighedsbaand, der nu som Stater forbinde os med hinanden!

5 Vers. Vor Flodes Bestemmelse er i Almindelighed vor Søfarts Forsvar, og vort Lands og vore Kysters, naar de angribes. En Deel af den er ude i Middelhavet og andre Steder, for at ledsage og betrygge vore Handelskibe mod Sørovere og Barbarere. Af det øvrige laae her 16 Linieskibe, og 2 Fregatter, fuldfærdige til at løbe ud, naar behøvedes. Men saa lidet havde vi her nogen angribende Fiendtlighed i Sinde, at vi ei endnu have ladet de fornødne Søfolk til disse Skibes Besætning komme. Kun et Par Drillogsskibe og en Fregat vare lagde uden for Havnen, som vare bestemt til at bedække en Transport af Korn og Proviant, der skulde gaae op til Norge.

7 og 8 Vers. Havnen er forsvart af Christianshavns Bold, hvis yderste Ende, Quintus kaldet, har især stærke Vandbatterier; af Batterier paa Den Nyholm, af Batterier paa en Holm, der er opkastet paa en Grund midt i Indløbet; og af Kastellet Frederikshavn. Uden for alt dette var der lagt en Række af gamle Drillogsskibe og andre Krigsskibe, af Tiden halv, for en Deel meere end halv lagte øde; nogle af dem vare over 40 Aar gamle. De laae her uden Master og Seil, faste for fire Ankere. Da Angrebet gif for sig, var mellem dem lagt en Deel Kanoneerpramme, Flydebatterier, Skjærbaade; altsammen uden Tvivl øyensynligen kun Forværk, en Forstaaelse, der havde sin Styrke, ikke af sin egen Fasthed, men af de Mænd, som sattes der; ingenlunde det virkelige Hovedværn for vor Flode og Kongestaden. At en Deel af dette, ved et alvorligt Angreb af en mægtig Flode, maatte gaae i Løbet, var vel ligesaa forudseeligt, som det er klart, at den angribende Fiende, derved svækket til Hovedangreb paa den virkelige

Forfændsning, ei ved et Brud derpaa maatte ansees for Sejrer, eller for at have opnaaet Angribers Diemed.

9 og 10 Vers. Da Admiral Nelson med 12 Linieskibe, hvoraf eet paa 88 de andre paa 74 Kanoner, 6 til 8 Fregatter, en Deel Bombardere og mindre Fartøier, tilsammen nogle og tredive Seilere, om Eftermiddagen den 1 April var sejlet sønder ned forbi dette ommeldte Forværk, østen for Middelgrunden, altsaa langt udenfor, hvor vore fastliggende Blokkes Kanoner kunde naae, sejlede de om Morgen den 2 April tilbage ad det indre Løb op mod den søndre Ende af Blokskibrækken; medens det, der under Admiral Parker laae tilbage norden for Kjøbenhavn, hvilket bestod høist af 8 Linieskibe og nogle mindre Fartøier, krydsede sig ned for at naae den nordre Ende af Defensionen. Klokken halv Elleve denne høist mærkværdige Dags Formiddag kom de forreste af Nelsons Skibe op for de sydligste af Blokskibene. Nu begyndte Slaget. Prøvestenen og Vagrien, de første af disse vore fastliggende Brag, og strax derpaa ogsaa et Par af dem, som laae længere op i Rækken, bleve snart anfaldne af hele den fremseilende britiske Sømagt, saa der, efter Commandeuren Olfert Fischers officielle Beretning, ei allene overalt var to fiendtlige Skibe mod eet af vore, men at Prøvestenen paa eensgang foruden Contreadmiralen og et Linieskib, var i Slag med to Fregatter, som skjøde den hele Tid ret for ind, uden at den kunde besvare disse eet Skud, hvilket strax blev Tilfældet med flere af vore Blokskibe, saa efterhaanden ogsaa ethvert af disse ligesom Prøvestenen, bleve beskudte af indtil fem fiendtlige Skibe ad Gangen, som stoppede med Barpankere agter ud, for at samle sig og forenede angribe og ødelægge eet efter eet, hvert især; hvorved stedse maa agtes paa, at naar et britisk Skib havde efter kort Tids Forløb faaet for vældig en Hilsning af vore Kanoner, seilede det væk, og et nyt kom isteden, medens det bortseilende fik Tid til at bringe sig i Orden, faae nyt Mandskab i det bortskudtes Sted, bortskaffe de forskudte Kanoner, og henbringe nye, og fortsagt berede sig til Kampens Fornyelse, da imidlertid vore Blokke, ubevægelige, maatte udholde Fiendens Fld og Bestormning, uden noget Dieblis at faae Pusterum, da efterhaanden flere og flere af deres Kanoner bleve ubrugelige. Alligevel holdte de saaledes ud mod den saa umaadeligen overlegne Fiende, at de, uagtet han fik idelig og talrig Undsætning fra de af sine Skibe, som under Admiral Parker ei kom med i Slaget, dog saaledes afholdt Angrebet, saa den overlegne Magts Fld allerede en Time før Slagets Ende var saa svækket, at adskillige af de engelske Skibe, hvoriblandt Nelsons, kun skjøde med enkelte Kanoner; at to engelske Linieskibe allerede havde strøget Flag, det er, overgivet sig, men da de bleve understøttede af friskere Skibe, hejsede Slaggene igjen: og at Helten Nelson midt i Slagets Hede sendte en Parlamentar, (en Baad med Fredsflag) i Land, for at foreslaae Stilstand.

11 Vers. Prøvesteen, forhen et stort Orlogsskib, men 34 Aar gammelt, raadent og udsendt af Orlogen som ubrugeligt, efterat det overste var borthugget, henlagt her for 4 Aakere, uden Mast, med 58 Kanoner, hvoraf kun halvdelen eller 29 paa den mod Fienden vendte Side. Øverst Befalende var her Capitain Lassen; næst efter denne Helt Capt. Lieutn. Rasmus Rasmussen, fremdeles Prem. Lieutn. Michael Bille og Maanedslieutenanterne Rosenkilde, Rosod, Holm, Jensen; samt af Landetaten Lieutenanterne Juckov, Sedder, og Jænder. Høst. Det er dette Brag med Lassen og hans Krigere, som Defensionens høit hæderværde Hovedansfører Command. O. Fischer i sin bestedne officielle Beretning nævner, den, med al min høie Idee om dansk Tapper-

hed, ubegribelige Prøvesteen. Den slog, indtil næsten alle dens Kanoner vare demonterede. Dens Flag blev tidlig nedskudt, atter sat, atter nedskudt. Heltene strede længe uden Flag, gave sig aldrig. Det var de sønderfødte Kanoner, det raadne, af tallose Kugler giennemboede, Brag, ei vore Mænd, der omsider "vege for Overmagten." De overblevne Folt skjøde med de overblevne Kanoner, saalænge der var nogen. Derpaa udslyrtede de i Havet det Krud, de ei meer, men Fienden, om han kom, ellers kunde bruge. Da først forlode de uovervundne, uovervindelige, Helte den ei længer brugelige, den tapperligen forsvarede, blodigen hørnede Prøvesteen, og frelst saa mange, de kunde, af de faldne saarede Baabenbrødre. For at drage Omsorg for de øvrige af dem, og for at fornagte de paa Bragets vestre Side fra Fienden vendte Kanoner, som maatte falde i hans Hænder, forblev den ædle Lient. Mich. Wille om Borde paa Braget, og udstød saaledes der endnu den Hagl af Fiendens Kanonkugler, som giennempidskede det end en temmelig Tid, efterat det fuldeligen havde ophørt at skyde, indtil det efter en blot for vore Mænd, men for dem saa synderlig gen hæderlige Kamp, blev besat af Fienden.

I intet for vore Krigere hæderfuldt eller væsentlig er det herfra forskjælligt, hvad der er at melde om det næst lagte Blokskib Dagrien. — 38 Aar gammelt, ogsaa raadent, udstød af Orlogsrangen, og her ligeledes svinebundet, besat med 52 Kanoner, alt saa kun 26 til Brug, laae det her under vor Gen. Adjutant og Capitaine Risbrighs Befaling. Under ham anførte Prem. Lient. Zenne, Lient. Hagerup, Maanedslieutenanterne Stæger og Groth, samt af Landofficierer Lieutenanterne Rønner og Adeler, vore Krigere. Dagrien tilligemed Prøvestenen modtog Fiendens første Skud, giengjældede hvert hans Skud med fuldestgjørende Kraft, og en Standhaftighed, som afsvang selv Fienden høit hædrende Beundring. Ikke heller dette Brags Helte strege Flagget. Ogsaa disse vedbleve Striden, til der var saa godt som ingen Kanoner tilbage paa Batterierne, at skyde med. Da først var det ogsaa, at de, efterat have ladet de her til ingen nytte længer Rod og Blod bortødsflende overblevne saa Folt gaac i Land, og, efter ogsaa at have bortkastet i Havet det, da Kanonerne ei længer vare brugelige, unyttige Krudt, forfulgte ligesom Prøvestenens hjemnevende Helte af Fiendens feirløse Skud, bragte saa mange muligt af de Saarede ud af Slaget.

Kun Ravnene ombyttede, er alt dette med næsten ingen Forandring det, der er at melde om Braget af det Orlogskib, som før hedte Jylland. Bygt 1700, altsaa nu 41 Aar gammelt, var ogsaa dette længe siden udueligt til sand Orlog. Det var dog nu 52 Kanoner, men ingen Maste. Her var Capit. Brandt den øverste Befalende, næst ham Capt. Lient. W. Leugel, og derefter nu Fædrelandet frivilligen tjenende her som Lieutenant, den sem Koffardiesarer af Staten længe siden udtraadte yngre Risbrigh, og M. Lient. Frandsen, Holm, Rasmussen, Johansen, og af Landfolket Lieutenanterne Lüttichau og Burgstorff. Af Blokskibene var dette det, der længst og lige til Slagets Ende vedblev at besvare Fiendens Skud.

Imellem Jylland og det følgende større Blokskib Dannebrog laae, ogsaa som Blokskib, Fregatten Kronborg, hvor Overbefalingsmanden var først Prem. Lient. Hauch, som tidlig i Slaget døde Heltens ærefulde Død. Efter ham var Prem. Lient. Søren Bille Befalingsmanden, med M. Lieutenanterne Helt og John. Vore Krigere paa dette som paa alle vore flydende Batterier solgt deres Blod saa dyrt, som ved Rod og Standhaftighed muligt.

Dannebrog hedte det derpaa følgende Blokskib, som meget kort efter de før nævnte, eller tilligemed det sidste, kom med i alt Slagets Heede. Dette var 29 Aar gammelt, skrøbeligt, mastløst, men bar dog endnu 60 Kanoner. Den Overbefalende var her Capit. Ferdinand Braun, som i dette Hædersfald mistede ved et fiendtligt Skud sin høire Haand; næst ham befalede Capit. Lemming, saa Pr. Lient. Lützen, Sec. Lient. Wulff, hvilken sidste her under Slaget døde Heltens ærefulde Død; der stred og M. Lieutenanterne Kornbeck, Warming, Hatrup og Lützen; af Landetaten Capt. Arends, Lient. Winkler og Jændrik Ebel, ogsaa denne sidste døde her i Kampen for Fædrelandet. Dannebrog havde allerede tidlig Nesson selv paa Siden. Allerede Kl. 11 $\frac{1}{2}$ var det skudt i Brand. Denne og det myrdende Angreb bleve nu saa voldsomme, at Defensionens Anfører, som, her omborde, havde her heiset sin Stander, fandt sig forpligtet, at henfytte den til det nordligere liggende Holsteen. At Estridens Gru her har raset i al sin Vælde, er forstaaeligt deraf, at Fiendens Skud af dets Mandskab dræbte og saarede inden Slagets Ende 270, medens man kun dæmpede, ej formaaede at slukke den antændte Brand, under hvilken de saa øvrige her fortsatte Modværget. Da dette formedelsf Branden og Tabet af Krigere blev aldeles umuligt, reddede dog de Øvrige saavel mange af de Saarede, som deres endnu tilbageblevne Medkæmpere. Dette Dannebrog havde Skæbne fælles med det Drlogsskib af samme Navn, som 1710 i Slaget i Rjøgebugt kom i Brand. Kun blev det ej vore her kæmpende Brødre muligt, som Helten Hvidtfeldt og hans Medstridere, at fortsætte Kampen

Til Jlden ned til Kruddet brød,

Og alle døde Heltedød.

Den imidlertid gjorde Stilstand afbrød Kampen. Dog her som alle vegne stredes saa, at det med Ret kan og bør siges her, som den ædle Digter quod ved Hvidtfeldts Heltedød:

Wort Fædreland — o det er riigt

Paa sande Drlogshelte!

Det Brag, paa hvilket Capit. Kofod havde øverste Befaling over dem, som der med ham forsvarede os, hedte Charlotte Amalia. Det var for 36 Aar siden bygget til Drlogsskib, tjente ud, og blev Koffardiesarer; det optoges omfider til Blokskib, og blev her besat med 26 Kanoner. Capt. Kofod havde der med sig Pr. Lient. Bardenfleth, M. Lieutenanterne Willers og Risom. En halv Time før Slagets Ende, da al videre Strid, efter at Kanonerne vare ødelagte, her var forbi, forlod først Capit. Kofod dette fuldkomne Brag, og tog med sig, foruden saa mange Griske og Saarede, som Baadene kunde bære, ogsaa sit forrige Blokskibs Flag og Vimpel, hvilke saaledes ikke kom i Fienders Vold. Med endeel af Mandskabet begav han sig — ej ud af Striden, men kun hen paa de tre Kroners faste Batteri, for deraf at vedblive at modstaae Fienden. Da Lient. Willers i en af Baadene havde bragt en Deel Saarede i Land, gik han igjennem det alt meer og mere hid trukne Kuglewehr ud, for endnu at afhente flere Saarede. Men nu kom Stilstanden, og nu besteg ogsaa Britterne dette forladte Brag.

Det Blokskib, paa hvilket Capt. Thura var øverst Befalende, hedte Jndfødsretten, Skroget af et Drlogsskib paa 64 Kanoner, som de øvrige uden Mast og Seil. Dette var det næst yngste af alle de egentlige Blokskibe, eller som Flydebatterier brugte Skibsskrog, byggt 1786, men ej uden stor Hovedformyelse tjenligt som Søskib. — Capit. Thura var den anden af de øverste Befalende, som faldt i Slaget, dræbt af Fiendens Skud. Under ham befalede M. Lieutenanterne Torken, Meinertz, Sonne, Müller,

Rasmussen og Møller, og af Landetaten Lientenanterne Rothe og Münster. De sendte i Land, at berette deres Anførers og med hans en Mængde af hans Krigeres Død, og at forlange en ny Anfører. Angrebet var yderst heftigt. Kronprindsen var selv tilstede paa Nyholm, hvor han med egne Hænder tilsaar, og, ej uden Deeltagelse i Stridens Fare, ordnede og besøgt alt mueligt, til Undsætning, de efterhaanden i Land kommende Saares Besorgning, alt, hvad der nu var at foranstalte. Om ham var en Kreds af dem, som ej umiddelbar deeltog i Slaget. Den faldne Thuras blodige Plads var i dette Dieblis ej ved Befaling at overdrage nogen. Kronprindsen, tillidsfuld til vore Exempler, tilbød hvilken af dem, som endnu vilde, at modtage den. Capitaine Schredersee, der for sin Helbreds Skyld for nogle Aar siden var udraadt af Staten, var den, der uilksomst fremstod, og modtog den frygtelige Opfordring. Tilligemed et Antal Krigere, der frivillige som han ilede til Striden, gik han i Baaden, de britiske Kanoners Haglstorm, og Døden imøde. Døden fandt ham. I det Dieblis han besteg Galdrestrappen paa det giennembullede Brag, rev en fiendtlig Kugle ham tvertover.

12 Vers. Hjælperen en synkesfri Fregat paa 18 Kanoner førdes af Pr. Lienten. Lillienfeldt. Denne forsvarede sin Plads i Striden, indtil den, da Blokkaden havde maattet forlades, havde, hvor den laar, allene at stride mod den alt for overlegne Magt. Den af en fjætt Fægtning til vor Handels Forsvar mod Kapere i Vestindien allerede før hæderligen bekiendte Anfører nødtes nu til blot at redde Skib og Mandskab fra at falde i Fiendens Bold.

Capit. Lienten. Rothe førde Cavallerie-Prammen Nyborg; under ham vare Maan. Lientenanterne Lind og Tellefsen; Pr. Lient. Sastings Cavall. Prammen Aggershuus, under ham M. Lientenanterne Schmidt og Bang. Hver af dem havde 20 Kanoner og omtrent 210 Mand Besætning. Da de havde holdt ud til henimod Slagets Ende, vare de begge formodentlig Mængde af Grundskud aldeles synkesfærdige. De havde havt Master og Seil; men baade disse og hine vare, især de paa Aggershuus, saa sønderfærdte, at de ikke vare længer til Tjeneste; ogsaa de fleste Kanoner vare demonterede, eller ved Fiendens Skud gjorde ubrugbare. Af Rothes Mandskab var kun 50, af Sastings endog kun 30 Mand tilbage. Aggershuus maatte aldeles have været tabt, dersom ikke Capit. Lienten. Rothe med sit kun lidet bedre Nyborg havde været alt for at slæbe det med sig. Nær ved Land sank det alligevel, men saa at det, der af Bemanning, Skib og Kanoner var tilbage, er frelst, og intet kom i Fiendens Haand. Rothe bragte sit Nyborg lige til tæt uden for Toldbodens Lædningssted; der sank ogsaa dette paa et Dyb, hvor netop Dækket laar i Vandkorpser. Alle Kjøbenhavns Indbyggere have der seet, hvorledes et Skib seer ud, før end danske Sømand drage det ud af Striden. Bugspriet og en Mast reent borte, de andre forkrummede med mange Skud, og færdige, alt løst paa Dækket i Stumper, Takkelagen hængende i Grundser, Rølingen itubrudt overalt, de fleste Rapperter ligesaa, og det endre i den Tilstand, at — det synker. Men hvor mange Mennesker og Grundskud det har kostet Fienden at bringe dem i denne Forsætning, det vil vel aldrig blive erfaret.

Lient. Willemoes, en meget ung Søofficer, men saaledes fiendt, at der betroedes ham Befalingen over det af Gerner bygte Søbatterie paa 24 Kanoner. Det lykkedes denne unge Mand, at blandt de britiske Skibe, han fik at stride med, var Nelsons eget; og saaledes udførte han det ham tilfaldne alvorlige Værende, at den britiske Søhelt, da han efter Slaget kom her i Land, m.

derrettede sig om, hvem det var, som havde ført dette Batterie, hvilket, han tilstod, havde tilføiet ham megen Skade, og gjort hans Angreb en synderlig haardnakket, levende og velbestyret Modstand; hvorved denne Fiende fandt sig forpligtet til at gjøre Bedkommende her opmærksomme paa det meget, Fædrelandet har i Tiden at vente af den unge Krieger, som saaledes begyndte. Ved at rette sine Skud deels saavidt mueligt mod Roret, og derved gjøre Skibet uskyldigt, deels lige ind mod Boven af Skibet, da denne vendte mod ham, holdt han mere end en halv Time dens Ild saa nogentledes fra sig. Da omsider Nelson med Anstrengelse vilde lægge ind paa dette frygtelige Batterie, og bemægtige sig det, efterat det allerede var meget forskudt, kappede han Ankrene og fik det, under vedholdt og ei ved Arbeidet med at flytte bort afbrudt velsigtet Skydning, formedelfst Hurtighed og modig Mandsnærværelse, halet ind paa Grunden paa Siden af Tre Kroners Batterie, i Sikkerhed, og var dette det eeneste af samtlige de seillose Fartøier, som vare med i Slaget, der undgik, forladt eller gandske ødelagt, at falde i Fiendens Hænder.

13 Vers. Sicelland, et kun 14 Aar gammelt brugeligt Drægsfæb paa 74 Kanoner, der dog her, hvor det i Blotkræften bebovedes, maatte henlægges, fastankret som de andre, endskiøndt forsynet med Master og Takkelage, dog uden Seil, som det ei var bestemt til her at bruge. Den Overbefalende var her Capit. Harboe, fremdeles Pr. Lieutn. Hoppe, og Sec. Lieutn. Diederichsen, samt M. Lientenanterne Wedele, der hæderfuld faldt i Slaget, Justesen og Bøhrentsen, og af Landofficerer — — — Lieutn. Fris. Efter flere Timers dierve Deeltagning i Slaget vilde Ulykken, at Ankertougene bleve overskudte, og at dette Skib, saaledes uskyldigt, drivende og omsider fastsiddende paa Udbyet, maatte modtage Strømmen af Fiendens Angleild. Ved den kjække Harboes og hans Medstrideres Mod og Sindighed holdtes det alligevel endnu i Virksomhed, indtil Slagets Ende ved Stilstanden. Ei førend den paa følgende Dag, blev det — skjøndt det førend Stilstanden hverken var forladt eller overgivet — af Fienden taget i Besiddelse; men dog ei uden i Slaget saaledes at være forskudt, at det havde 27 Grundskud, alle Master, Rundholte og Takkelage reent sønderbrudte, og at Fienden i en af de paafølgende Nætter overgav og saa dette Bytte til Luerne.

Elven, en liden Fregat paa 10 Kanoner, der egentlig var med som Repetition, eller Gientager af de Signaler (Befalings-tegn med Flagge) hvorved Defensionens Overansøger bestyrede Slaget. Det førtes af Capit. Lient. Baron Holsten, med Sec. Lientenanterne Grothschilling og Dorn. Ogsaa paa dette lidet Skib saaes vore Mænd at deeltage i Striden saa meget som efter dets Styrke muligt. Efter adskillige Grundskud, melder Commandeur Fischer, lagde ogsaa dette med Master og Takkelage forskudt indenfor Stubben.

Rendsborg, en Cavallerie-Pram paa 20 Kanoner, ført af Capt. Lient. Egede, med M. Lientenanterne Møller og Maresstrup. Den havde sin Plads mellem Blotfæbene og Bagrien og Jylland, var saaledes blandt de første, der kom i Slagets Hede, og længst maatte udholde den. Saa beundringsværdigt, som det nok virkeligen er, at intet eneste af de andre med Seil forsynede Fartøier, der i dette over 5 Timer varende Slag mod en saadan fiendtlig Flode, blev Fiendens Bytte, saa lidet er det at undre paa, at dette, saa længe udsat for det umaadeligen overlegne Angreb, der omsider fik de svære med den ubegribelige Tapperhed forsvarede Trækasteller, det laae ved Siden af, til at tie, maatte, efter efter et stort Tab af Mandskab, reent skudt til Brag, og løsskudt fra sine An-

Rasmussen og Møller, og af Landetaten Lientenanterne Rothe og Münster. De sendte i Land, at berette deres Anførers og med hans en Mængde af hans Krigers Død, og at forlange en ny Anfører. Angrebet var yderst bestigt. Kronprindsen var selv tilstede paa Nyholm, hvor han med egne Hine tilsaar, og, ej uden Deeltagelse i Stridens Fare, ordnede og befoel alt mueligt, til Udsætning, de efterhaanden i Land kommende Eaaredes Besorgning, alt, hvad der nu var at foranstalte. Om ham var en Kreds af dem, som ej umiddelbar deeltog i Slaget. Den faldne Thuras blodige Plads var i dette Øieblik ej ved Befaling at overdrage nogen. Kronprindsen, tillidsfuld til vore Esemænd, tilbød hvilken af dem, som endnu vilde, at modtage den. Capitaine Schredersee, der for sin Helbreds Skyld for nogle Aar siden var udraadt af Staten, var den, der ilksomst fremstod, og modtog den frugtelige Opfordring. Tilligemed et Antal Krigere, der frivillige som han ilede til Striden, gik han i Baaden, de britiske Kanoners Hagstorm, og Døden imøde. Døden fandt ham. I det Øieblik han besteg Galdrestrappen paa det giennemhullede Brag, rev en fiendtlig Kugle ham toertover.

12 Vers. Hjelperen en synkesfri Fregat paa 18 Kanoner fordes af Pr. Lienten. Lillenskiöld. Denne forsvarede sin Plads i Striden, indtil den, da Blokskibene havde maattet forlades, havde, hvor den laar, allene at stride mod den alt for overlegne Magt. Den af en fæst Fægtning til vor Handels Forsvar mod Kapere i Vestindien allerede for hæderligen bekjendte Anfører nødtes nu til blot at redde Skib og Mandskab fra at falde i Fiendens Bold.

Capit. Lienten. Rothe førde Cavallerie-Prammen Nyborg; under ham vare Maan. Lientenanterne Lind og Tellefen; Pr. Lient. Sastings Cavall. Prammen Aggershuus, under ham M. Lientenanterne Schmidt og Bang. Hver af dem havde 20 Kanoner og omtrent 210 Mand Besætning. Da de havde holdt ud til henimod Slagets Ende, vare de begge formedelst Mængde af Grundskud aldeles synkesfærdige. De havde havt Master og Seil; men baade disse og hine vare, især de paa Aggershuus, saa sønderfærdte, at de ikke vare længer til Tjeneste; ogsaa de fleste Kanoner vare demonterede, eller ved Fiendens Skud gjorde ubrugbare. Af Rothes Mandskab var kun 50, af Sastings endog kun 30 Mand tilbage. Aggershuus maatte aldeles have været tabt, dersom ikke Capit. Lienten. Rothe med sit kun lidet bedre Nyborg havde rovet alt for at fløbe det med sig. Nær ved Land sank det alligevel, men saa at det, der af Bemanding, Skib og Kanoner var tilbage, er frelst, og intet kom i Fiendens Haand. Rothe bragte sit Nyborg lige til tæt uden for Toldbodens Lædningssted; der sank ogsaa dette paa et Dyb, hvor netop Dækket laar i Vandkorpene. Alle Skibens havns Indbyggere have der seet, hvorledes et Skib seer ud, før end danske Esemænd drage det ud af Striden. Bugspridet og en Mast reent borte, de andre forkrumste med mange Skud, og færdige, alt løst paa Dækket i Stumper, Takkelagen hængende i Grundser, Røelingen itubrudt overalt, de fleste Rapperter ligesaa, og det mindre i den Tilstand, at — det synker. Men hvor mange Menneker og Grundskud det har kostet Fienden at bringe dem i denne Forsætning, det vil vel aldrig blive erfaret.

Lient. Willemoes, en meget ung Søofficier, men saaledes fiendt, at der betroedes ham Befalingen over det af Gerner bygte Søbatterie paa 24 Kanoner. Det lykkedes denne unge Mand, at blandt de britiske Skibe, han fik at stride med, var Nelsons eget; og saaledes udførte han det ham tilfaldne alvorlige Ørende, at den britiske Søhelt, da han efter Slaget kom her i Land, un-

derrettede sig om, hvem det var, som havde ført dette Batterie, hvilket, han tilfod, havde tilføiet ham megen Skade, og gjort hans Angreb en synderlig haardnakket, levende og velbestyret Modstand; hvorved denne Fiende fandt sig forpligtet til at gjøre Bedkommende her opmærksomme paa det meget, Fædrelandet har i Tiden at vente af den unge Kriger, som saaledes begyndte. Ved at rette sine Skud deels saavidt mueligt mod Roret, og derved gjøre Skibet ustyrligt, deels lige ind mod Boven af Skibet, da denne vendte mod ham, holdt han mere end en halv Time dens Ild saa nogenledes fra sig. Da omsider Nelson med Anstrengelse vilde lægge ind paa dette frygtelige Batterie, og bemægtige sig det, efterat det allerede var meget forskudt, kappede han Ankrene og fik det, under vedholdt og ei ved Arbeidet med at flytte bort afbrudt velsigtet Skydning, formedelsi Hurtighed og modig Mandsværvelse, halet ind paa Grunden paa Siden af Tre Kroners Batterie, i Sikkerhed, og var dette det eneste af samtlige de seillose Fartøier, som vare med i Slaget, der undgik, forladt eller gandske ødelagt, at falde i Fiendens Hænder.

13 Vers. Sjælland, et kun 14 Aar gammelt brugeligt Draggeskib paa 74 Kanoner, der dog her, hvor det i Blokræften behøvedes, maatte henlægges, fastankret som de andre, endskiøndt forsynet med Master og Taffelage, dog uden Seil, som det ei var bestemt til her at bruge. Den Overbefalende var her Capit. Harboe, fremdeles Pr. Lientn. Hoppe, og Sec. Lientn. Diederichsen, samt M. Lientenanterne Wedele, der hæderfuld faldt i Slaget, Justesen og Bæhrentsen, og af Landofficerer — — — Lientn. Fris. Efter flere Timers dierve Deeltagning i Slaget vilde Ulykken, at Ankertougene bleve overskudte, og at dette Skib, saaledes ustyrligt, drivende og omsider fastsiddende paa Udbyet, maatte modtage Strømmen af Fiendens Kugleild. Ved den frække Harboes og hans Medstrideres Mod og Sindighed holdtes det alligevel endnu i Virksomhed, indtil Slagets Ende ved Stilstanden. Ei førend den paa følgende Dag, blev det — skiøndt det førend Stilstanden hverken var forladt eller overgivet — af Fienden taget i Besiddelse; men dog ei uden i Slaget saaledes at være forskudt, at det havde 27 Grundskud, alle Master, Rundbolte og Taffelage reent sønderbrudte, og at Fienden i en af de paafølgende Nætter overgav og saa dette Bytte til Guerne.

Elven, en liden Fregat paa 10 Kanoner, der egentlig var med som Repetiteur, eller Gientager af de Signaler (Besalings-tegn med Flagge) hvorved Defensionens Overansfører bestyrede Slaget. Det førtes af Capit. Lient. Baron Holsten, med Sec. Lientenanterne Grothschilling og Dorn. Ogsaa paa dette lidet Skib saaes vore Mænd at deeltage i Striden saa meget som efter dets Styrke muligt. Efter adskillige Grundskud, melder Commandeur Fischer, lagde ogsaa dette med Master og Taffelage forskudt indenfor Stubben.

Rendsborg, en Cavallerie-Pram paa 20 Kanoner, ført af Capt. Lient. Egede, med M. Lientenanterne Møller og Narestrup. Den havde sin Plads mellem Blokskibene og Bagrien og Jylland, var saaledes blandt de første, der kom i Slagets Hede, og længst maatte udholde den. Saa beundringsværdigt, som det nok virkeligen er, at intet eneste af de andre med Seil forsynede Fartøier, der i dette over 5 Timer varende Slag mod en saadan fiendtlig Flode, blev Fiendens Bytte, saa lidet er det at undre paa, at dette, saa længe udsat for det umaadeligen overlegne Angreb, der omsider fik de fædre med den ubegribelige Tapperhed forsvarede Træfaster, det laae ved Siden af, til at tie, maatte, efter efter et stort Tab af Mandskab, reent skudt til Brag, og løsskudt fra sine An-

kere staaende paa Grund eller sunken, omsider falde i Fiendens Haand.

Foruden de Batterier, der ere nævnde i Wisen (hvilken ingen Ende vilde faae, dersom der alting skulde opregnes) vare her med i Kampen, og hidroge i Forhold til deres Styrke kraftigen, til at gjøre den hæderfuld for den danske Drlogsmagt, unyttig for Fienden, tre Stofpramme Søhesten paa 18 Kanoner under Lieut. Middelboe med M. Lieut. Lilleholdt; Sværdfisken paa 20 Kanoner under Lieut. Sommerfeldt med M. Lieut. Bang; og Haven ogsaa paa 20 Kanoner under Lieutenant S. L. Møller og M. L. Lind.

Endnu var et af de vigtigere Forsvarsværker, Drlogskibet Holsteen paa 60 Kanoner; det var 29 Aar gammelt, dog brugeligt bemastet og tiltaftet, men laae her med som Blofskib, uden Seil. Den Overbefalende var Capt. Ahrenfeldt, næst ham Capt. Lieut. Andresen, Pr. Lieut. Linstow, M. Lieutenanterne Sonne, Haas og Langemark, og af Landetaten Hein og Holm. Da Dampbrog Kl. 11 $\frac{1}{2}$ kom i Brand, flyttede Defensions-Anføreren derfra hidover med sin Stander. Efterhaanden kom nu Angrebet saaledes hid, da det var det næst nordligst lagte af de Blofskibe, der deeltog i Slaget, at han Kl. 2 $\frac{1}{2}$, atter maatte flytte den herfra hen paa det faste Batterie ved Tre Kroner, hvor nu Slaget begyndte mellem samme, samt det øvrige af den nordre Linie, og Admiral Parkers Division. Allerede da var Holsteen meget forskudt, havde mange døde og saarede, et stort Antal Kanoner ubrugeliggjorte; og først da og siden gif den talrige Fiendes Hovedangreb ud paa det og de deromkring nærliggende Batterier. — Dette saaledes, som det under saadan Kamp var og videre blev tilredt, forud af Tiden allerede ødelagte Skib var, uagtet dets brave Officerers og Besætnings hæderfulde Deeltagelse i Striden, det eneste af, hvad Fienden gjorde til Bytte, hvilket han, for dog at have noget Bytte at forevise, foretog at reparere, og bruge. Efterat have tilstoppet og saavidt muligt lukket for de utallige Huller, hvormed det var giennemboret, borttaget de forkruste og brudne Mast og sat nye i Stedet, blev det saavidt i Stand, at han har været at bruge det til Hospitalskib, og som saadant sendt det hjem til Eng-land.

Endnu var her nogle faa Skærbaade med i Slaget. Disse hver kun med to Kanoner forsynede, smaae Ro-Fartøier, hidroge dog ogsaa noget med til at bestemme den saa glubsk angribende Fiende til at vende om med uforrettet Sag, hvor lidet end den herværende Besiggenhed er skiftet for disse Søehusarers flygtige Angreb. Rygtet nævner især to af dem, een ført af Lieut. Conrad Grove, en anden af Lieut. Louis, der med udmærket Dyrighed passede paa, nærmede sig tæt under de fiendtlige Drlogsmænds Forstavne, og giennemstrøge dem langskibs med deres Rugler. Lieut. Grove gav paa den Maade en af Britterne 11 Skud af sine to Kanoner, førend han tilbagefaldt fra dette Bovestykke lige saa hurtigen med Seil og Rorer frelsste sit lille Fartøi. Ingen af disse faldt i Fiendens Bold.

Ikke maa dette, og endnu mindre det lidet, der staaer i Wisen, paa nogen Maade anses for en fuldstændig Fortegnelse over alt det, vore Forsvarere have gjort for os. Overmaade meget er her ganske vist at tilføie, da dette kun er bestemt til at give Læseren, uden Ophold, i stor Korthed, Kundskab om saa mange enkelte Træk af det, der hører til denne høist mærkelige Dags Skildring, som kan være nok, til at han deraf kan fatte et Begreb om, hvad vi skulde Heltene. Løgn er intet af det, her er sagt, der er intet, forsætligt fremstillet bedre eller værre end Optegnelser ved saa nøiagtigen, som han har faaet det at vide. Mange

af de nævnte Mænds Fortjeneste, alles, er sikkerligen større end her meldt. Ingen fortryde, om han finder sin Fortjeneste, og det, han har gjort, ikke sat i sit fulde eller rette Lys; ei heller, om der skulde være nogen Urigtighed i det anførte, som haabes ei at kunne være i det mindste af Betydning. Dette er alt uforsættligt, og mod Anmelderens inderlige Ønske, der gaaer ud paa at fortælle Sandhed til enhver fulde ham tilkommende Hæder. Ved et nyt Dplag af dette er Anmelderen paa det redebouste saa villig som pligtig til at rette og forandre det, som saadant behøver, hvorfor han taknemmelig modtager enhver Anviisning til Rettelse.

14 Vers. Danmarks Kronprinds. Efter at have med en Iver, en Nidfiærhed for at ordne og skikke alting saa, som det til Statens og Stadens Tryghed, Forsvar og Held, i Forhold til Statens Styrke og Evne, dens Forbindelse med andre Stater, og til hvad der, alle Omstændigheder tilsammentagne, paa nogen Maade var muligt; efter dertil at have brugt, raadspurgt, ansat, fulgt, de dneligste og bedste Mænd, som han til ethvert hidhørende Værende kunde og burde forlade sig paa, efter hermed at have sysselsat sig Dag og Nat med en Arbeidsomhed og Vedholden, hvori ingen af Undersaatterne vil kunne overgaae ham, stod han i Farens og Angrebets afgjørende Timer, Slaget saa nær, som det uden overdreven og umyttig Forvovenhed var muligt, paa Nyholm, og tilsaar, og anordnede selv alt, hvad der var at anordne, og vedblev der saa længe, til Bomberne hagtede ned rundt om ham, da først de, der vare om ham, fik formaaet ham til at drage sig lidt mere bort fra den Fare, han for sin Person ei har ladet Kjendtegn til at bemærke. Men der saae han, og sikkerligen lagde paa Hjerte, hvorledes han og Staten kan lide paa vore Søkrigere, og hvem det var, der her viste, hvorledes man kan lide paa dem, samt hvad der til vort Forsvar og Tryghed fremdeles er at iagttage.

15 Vers. Et Par af Brittens Slag. Mod Enden af Slaget, da ei allene endnu Blokskibet Sjælland, Hjelperen, og Willemoeses flydende Batteri, trods alt, hvad de havde lidt, men ogsaa omfider Tre-Kroners-Batteriet havde faaet ret Skud paa nogle af Fiendens Skibe, deriblandt Nelsons eget, og der af disse var eet kommet paa Grund, og derved havde forviklet sig i et andet's Takfelage, saa saae man Wimplerne paa to ja maaskee tre af dem at blive strøgne. Men Britterne vare talrige, de som kunde manøvrere, manøvrerede, som altid, fortræffeligen; der kom Undsætning, men især kom i det samme — Standsflagget og Drøden at høre op med Slaget. Britterne bleve frelst. Men da først om Natten derpaa, gjorde de, siger man, deres ingen Misundelse værde Erobring af de forladte Skuder.

16 Vers. Det halve af vort Udenværk. Det maa vel lægges Mærke til, at det var kun Udenværket, der var i Slag, og kun det halve deraf. At deraf en stor Deel gik i Løbet, medens der ei engang var noget ret Angreb paa det andet halve, end lige paa vor Hovedforskandsning, nemlig Quintus, den lange Linie bag Christianshavn, Nyholm og Kastellet, dette er dog vel ikke nogen Erobring eller Seier? Man kunde næsten ligesaa gierne fremvise som Seierstegn de fiendtlige udfødte Kugler.

17 Vers. Med fyvfold Overmagt. Vore syv Blokskibe, (eller om man vil ni), og de opregnede mindre Fartøier vare i Slag med hele den britiske Flode, ei engang Parkers tilbageliggende Afdeling fraregnet, thi den var nær nok til at hindre vores nordensfra at komme til Bistand, medens den sendte dem, der vare i Slaget, ubehindret idelig Undsætning af Folk, Munnition, ja Skibe. Men endog de af Fienden, der virkelig og umiddelbar vare med i Slaget, havde dog nok, uden Overdrivelse, mere end dobbelt-

saa mange Kanoner at bruge mod os, som vi mod dem. Hvor høit vil man nu regne, at deres Skibe alle vare bevægelige? at de undroge sig, saasnart de feilede noget, satte sig i Stand igjen, og lagde imidlertid nye frem? at de kunde lægge sig hen for vore, hvor det var beqvemmest og mindst farligt, medens vore, faste og ubevægelige paa Pletten, maatte blive, hvor de vare, uden at undrage sig og sætte sig i Stand igjen, uden Tilfød eller sand Undsætning?

18 Vers. Dyrt Kjøbte Brænde. Paa det ikke meget værde, forhullede, og temmelig trøskede Holsteen nær, opbrændte Fienden efterhaanden, i Nætterne efter Slaget, alle de Skrog, vi, efter prægtigen gjort Brug, ved Stilstanden overlode i hans Haand. Den Lysning blev ham nok temmelig dyr. Han fortæller vel ikke om, hvad den har kostet ham, men vist er det mere, end den var værd. De af hans Skibe, som vare især med i Heden, saae vi her fra vore Høider og Taaene, først bullede som Dørslage, ligesom vore, da vi forlode dem, siden belagde med Lapper og Indskifninger. Et Par af dem skal han, som og er sandsynligt, have brændt op, tilligemed vore, et eller flere af de mindre skal han som uistandsfættelige, have ladet synke her ude paa Dybet. Det være, som det vil, saa ere dog vore gamle Truge en daarlig Erstatning for, hvad Toget hid kostede ham. Han satte neppe dem af vore Folk, der bleve tilbage paa nogle af vore Blokke, ombord paa de værst tilredte af sine. Et af dem, Ardent, hvor der kom af vore Folk, havde dog faaet 74 Skud i Skraaget, deraf 14 i Vandgangen, Masterne bragede, Bugspredet affyndt, alle Stænger, samt Banter og Taffelage overskudte, og døde og saarede Folk i Forhold derefter; et andet fortælles at have haft 150 Mand døde, et tredje lige til 270 Mand; nogle af Fiendernes Egne skal have angivet deres Tab af Døde til imellem 1200 og 1600; andre angive det endnu meget større. — Vi fik slet ingen af deres Særtøier. Vi havde vel, hvordan det end gik, ikke der paa gjort Regning? vore fastbundne Blokkskibe skulde dog vel ikke i en Hast have sat Master ind og heiset Seil for at indhente de forskudte Skibe af den talrige brittiske Flode, som dog vel maatte formodes at holde nogle tilbage til at undsætte dem, der værst bleve tilredte? Vor Strid var drabelig Forsvars-Strid, og drabelig udførte vi den, og affloge Angrebet. Vor Stad og vor Flode er i fuldkommenste Behold; og derimod, ei mod de massløse Skrog, var dog Angrebet sigtet.

19 Vers. Der faldt, og døde den hæderfulde Død for Fædrelandet vel en 7 til 800 af vore Forsvarere. Der indbragtes i Lazaretherne omtrent 700, bedækte med hæderfulde Saar. En Deel af dem ere ogsaa døde; men mange ville vore gode Lægers Dmhu og Kunst give os tilbage. Vore formuende Medborgere, endog af de mindre Formuende mange, have yttret deres Menneskelighed, Borgerind og Taknemlighed ved at sammenskyde betydeligt til deres Pleie, til at formilde deres Smærter, til at lette dem deres Kaar for de kommende Dage, som blive ved Tab af Lemmer eller Færlighed mere eller mindre satte ud af Stand til selv at forsyge sig og sine; og til at oprette det, der kan oprettes, af deres Tab, som her mistede ernærende Mænd eller Fædre.

22 Vers. Vi snart kan vente hædret Ro. Ved Stilstands-Conventionen af 1de April er denne Forventning begyndt at gaa i Opfyldelse. En Fred paa de Vilkaar, Admiral Parker havde tilbudt til at slutte, vilde vor Konge ingensinde modtage, ingensinde fratræde den Forbindelse med de andre nordiske Magter, som Britterne vilde tvinget os ud af, ingensinde afvæbne den Magt, som var bestemt til fremdeles at haandhæve denne Forbin-

delse. Men for saameget muligt at spare den Blodsudgydelse, den Elendighed, den Udelæggelse, som Krigen paa begge Sider altid medfører, hvordan dens Udfald end bliver, samtykkede S. M. i at standse med Fiendtligheds Udøvelse og videre Rüstning for saa lang Tid, som der kunde behøves til, med samtlige de paagieldende Magter at overlægge og aftale det fornødne for med eller uden videre Baabenbrug at tilveiebringe en saadan fast og varig Fred, som svorende til Landsfaderens Dufte kunde betrygge os vedvarende Nydelse af den Statslykke, som Fædrelandets ene derpaa stillede Regjeringsførelse har vænnet os til; den Hæder for Trofasthed i Forbund, hvortil ethvert vor Regjerings Skridt i Freden og Krigen hidtil har berettiget vor Stat; og den Hæder for Kædthed i Kamp, hvilken vore Krigere den anden April tilstredede sig. — En saadan Fred var ikke med Admiral Parker at slutte; men vel en Stilstand, i hvilken den kan tilberedes; en Stilstand, som imidlertid aabner Danmarks Havne, sikrer dette Riges Kyster, og skjøndt denne Admiral naturligviis ikke kan befale over det øvrige af den brittiske Sømagt, der muligen uafhængig af ham kunde beordres mod Norge, dog sætter os i Stand til at sende vore norske Brødre den Udsætning af Korn, som de i dette Dieblis trænge til. Denne Stilstand, denne, som det frydeligen haabes, saa visse som hæderfulde Indledning til Fornælsen af den gyldne Fred, den er allerede, som Freden vil worde, en umiddelbar Virkning af vore Forsvareres Forhold den anden April. Derfor atter her:
 Held os, vort Fædreland er rigt
 Paa sande Orlogshelte.

S a n g
 for
 Kronprindsens Livcorps
 i April 1801.

Fredens, Sandheds, Lysets Bane,
 Hædersvei til Held og Roes,
 Du er vor; selv Stridens Bane
 Kun ad dig skal lede os.
 Men paa dig den at forsvare,
 Kamp, og Møie, Bold og Fare,
 Saar og Død vi byde Trods.

Chor.

Fredens Banner at forsvare,
 Kamp og Møie, Bold og Fare,
 Saar og Død vi byde Trods.

Fienden er her; han anfalder
 Fredelige Danien;
 Brødre! Fædrelandet kalder,
 Freden flyer, gjenbringer den!
 Griber, drager, hvæsser Sværdet,
 Uforsærdet, uforsærdet,
 Staaer mod Fienden frem som Mænd!

Chor.

Draget har vi, hvæsset Sværdet,
 Uforsærdet, uforsærdet,
 Staae vi her til Kamp som Mænd.

Bældig vore Brødre mødte
 Hift hans tunge første Slag;
 Og med Heltemod ham stødte
 Bort med uforrettet Sag,
 Og saa vi ham saa vil møde,
 Bold med Mod og Fryd afbøde
 Til vort sidste Vandedrag.

Chor.

Hine Helte liig vi møde,
 Bold med Mod og Fryd afbøde
 Til vort sidste Vandedrag.

Snart skal vældig mødte Fiende
 Dnske Fred med danske Mænd,
 Evedragtsflammen slukt forsvinde,
 Freden smile blid igjen;
 Og med Venſkabsbaand Athene
 Atter frydelig forene
 Albion og Danien.

Chor.

Snart med venſkabsbaand Athene
 Atter frydelig forene
 Os med hædret gammel Ben!

Formand i vor Fred at nytte,
 Edle Fyrſte, Frederik!
 Formand, Freden at beſkytte,
 Vi af dig vort Banner fik.
 Og ved den, med den vi ſværge,
 Fred, og Ret, og dig at væрге
 Til vort ſidſte Diebliſk.

Chor.

Fyrſten Frederik vi ſværge
 Fred, og Ret, og ham at væрге
 Til vort ſidſte Diebliſk.

Indvielsesang

for

Monumentet over Anden Aprils Faldne.

Paa deres Grav, hvis skjønne Lod
Det blev i Kamp mod vældig Fiende
At offre Fædrelandet Helteblod,

Staaer dette Tak og Hæders Minde;
Skjønt og det staaer i hvert erkjændtligt Bryst
Forinden Danmarks, Norges, Holstens Kyst.

Men Fædrelandet selv det er,
Som hædrer dem og sig med dette Minde;
Og takfuld Danmark, Norge, Holsten her
Med Hæderskrandsen det omvinde.
Af os indviet her, o Steen! du staaer,
Vor Tolk til fjerne Fremtids sidste Aar.

Og til i Støv du smuldrer hen,
Velsigne Freden Dannerkongens Rige!
Men trues eengang, eller krænktes den,

Du kraftig Dannerfolket sig:
Saa værned dine Sønners Tapperhed,
Saa stedse værne den om Rigets Fred!

Sømands Sang.

Du Sømand, som ei laer dig skræmme,
 Af Stormen og Bølgenes Gang.
 En Vise jeg vil nu istemme,
 Giv Agt paa min gammeldags Sang.
 Hvis du mig opmærksom vil høre,
 Dg blir dem, jeg synger om, liig;
 Saa kanskee jeg ogsaa vil gjøre
 Med Tiden en Vise om Dig.

Herr Alf var saa vældig en Herre
 Paa Norges den bjergfulde Kyst;
 I Striden han søgte sin Ære,
 Dg Hjertet sad høit i hans Bryst.
 Han agted ei Skjær eller Vinde,
 Sit Sømandskab Helten forstod;
 Han mødte den mægtige Fiende,
 Dg ingen Tid isned hans Blod.

Men derfor saa tog han sig vare,
 At seile med en, som var ræd:
 Han aldrig, naar han skulde fare,
 Tog nogen Tid Krystere med;
 Dg hvis han kom efter en Slyngel,
 Saa lod han ham gaae over Bord;
 Snart aldrig i hans Tid den Yngel
 Blev christelig stædet til Jord.

Saa reiste han tredive Gange,
 Mod Fjenden til Drlog og Slag;
 Til Slutningen bleve de bange,
 Saasnart de kun skimted hans Flag;
 Thi de ved Erfaring alt kjendte,
 At Sejer ledsaged hans Stavn;
 Han kjemped, og entred, og vendte,
 Beladet med Bytte, til Havn.

Som engang han efter sin Maade,
 Til Drlogs var taget fra Land;
 Saa mødte en Sørøver-Glaade
 Herr Alf og hans tredive Mand,
 De havde vel tredive Skibe,
 Men han og hans Folk havde Mod;
 Og Lykken kun sjelden i Knibe
 Behjertede Sømand forlod.

Herr Alf farer frem, som han pleier,
 Og raaber med glædelig Røst:
 Hei Karle, her har I en Seier,
 Som vel kan fortjene en Dyst.
 Lad see, at I ikke forglemme
 Den Leeg, I har øvet Jer i.
 Grisk, lad de Halunker fornemme,
 At de, som de møde, er vi.

Saa slog de saa rask, som de kunde,
 Fem ser de af Skibene tog;
 Tolv Tretten blev boret til Grunde,
 De andre paa Flugten de jog.
 De sang, mens de sloges, og ladte
 Med Penge og Guld deres Rom;
 Saa modige Kursen de satte
 Til Havnen did, hvorfra de kom.

Men før de fik Landet i Die,
 Frembrøder et skrækkeligt Veir;
 Som Fjelde gaae Bølgerne høie,
 Og Rjolen stod fast paa et Skjer.
 I Bjelker og Planker det knager,
 Og Masten er slængt over Bord;
 Hvert Dieblis Stormen tiltager,
 Herr Alf tager derpaa til Ord:

Kom, Folk, vi i Havet maa slænge
 Det Guld, som vil blive vor Død.
 Snart Bølgerne gjennem vil trænge,
 Snart synke vi for deres Stød.
 Hvad, svarte een: skal vi ombringe
 Den Skat, vi har kjøbt med vort Blod?
 Tolv af os i Søen maa springe,
 Og derom maa strax kastes Lod.

Godt, svarte en anden, vi sloge
 For Alf og vor Pige, og vandt;
 Om Bølgerne Lønne borttog,
 Hvad var da den Fordeel, vi fandt?
 Men Vre og Løn vi begjerte,
 Og begge jo blev os til Deel.
 Hvi da kaste Lod? vi har Hjerte,
 Jeg selv er den første, Farvel.

Rast han over Borde sig kaster,
 Og spotter den Bølge saa vred;
 Med Sang strax en Flok til ham haster,
 Og lettet fløi Kjolen afsted.
 Herr Alf vilde holdt dem tilbage,
 Men Helten ad Døden kun leers;
 Det blev nu hans eeneste Klage,
 At han sine Folk var saa fjer.

Hvad synes I, Karle, om disse,
 Som Døden saa ringe ansaae?
 Fortjente de ikke en Bise?
 Og gad I fortjene den saa?
 Ifald I tør tugte en Fiende;
 Saa har jeg alt lovet Jer een.
 For Jer og Jer Konge I vinde,
 Om I gaae mod Døden som Mænd.

O l v a r .

Jeg synger slet om Drab, og Mord, og Krige,
 Mig glæder ei Trompetens vilde Skrig;
 Jeg synger helst for min den kielne Pige,
 Og, Vinens muntre Gud! en Sang for dig.

Dog, Vinens Gud med Krigens Gud ei strider,
 Selv Helten tidt har været Bacchi Ven,
 Og Nordens Mænd i fordums krigske Tider
 De baade Fienden slog, og drak som Mænd.

Saa sad du før i Harald Gilles Alder,
 O Olvar! glad ved dit det brede Bord,
 Et Anskrig skeer: "Kom! Venden overfalder
 Dit glade Hjem med Sværd, og Brand og Mord."

Han iilde ud, han saae den lede Fiende,
 Og uden Skræk han deres Vaaben saaes;
 Af Møden varm, han lysted an at binde,
 Og nu blev Vaabenbrag min Helts Attraa.

Af Bæggen han den tunge Dre tager,
 En Kobberhjelm fra Lambeskjelvers Tid,
 Sit Pantser nu han frydefuld idrager,
 Og kalder Gjesterne herud til Strid.

"Mænd! drikker nu", saa lyded Heltens Stemme,
 "Vor Haralds Skaal i stærkenøl og Mød!

Endeel af os den Fryd skal snart fornemme,
 At stride, Fienden slaae, døe Heltens Død.

Kom! trodser ham med Mod, som Normænd sømmer,
 Sit Glavind han ei længer svinge bør"
 Saa talte han, sit Bæger han udtømmer,
 Dg gaaer, og ingen Mand ham følge tør.

"Vel!" blev han ved, jeg ene da skal nyde,
 Den Glæde, at afbøde Fiendens Stød.
 To Fienders Blod dog for min Arm skal flyde,
 For dig mit Land jeg døer en værdig Død.

Saa foer han frem; strax Fienden ham omringer;
 Men Heltens Sjel kan kjeft mod Farer gaae.
 Med stærke Arm han hvassse Dre svinger,
 Dg Fienden dnygeviis trindt om ham laae.

Borgerqvad.

Naar Viin, og hvad der hører til,
 Opvarmer os til Glæde;
 Enhver da strax om, hvad han vil,
 Er rede til at qvæde.
 Endskjøndt, naar han skal sige Sandt,

Er saadant tidt det bare Tant;
 Hvad om man dog var lidt flog iblandt?

Et Suk for elskte Fødeland
 Ved første Skaal skal stige:
 Lykkelig leve hver en Mand
 I Dannerkongens Rige!
 Vor Konge først, og saa hver Sjel,
 Hvis Værk og Flid er Landets Vel,
 Høit! Kongen og Landet Fred og Held!

Den næste Skaal skal offres dem,
 Hvis Sved os Brødet vinder,
 Og dem, der værne om vort Hjem,
 Og skrække vore Fiender.
 Velsign, o Himmel! Mandens Sved!
 Glæd Landet med den gyldne Fred,
 Rjæk Stridsmanden staae til Kamp bered!

Og Borger, Kunstner, Handelsmand,
 Og hvo det endog være,
 Som stræber for vort Fødeland,
 Dets Velfærd og dets Vre;
 Med Held de bruge Træ og Steen,
 Og Skib og Dre, Rok og Pen,
 Til Hæder og Held for Nordens Mænd!

O d e r. Til min Moder.

Da første Gang min spæde Røst
Med Taarer hilste dig og Livet,
Da trykte du til moderlige Bryst
Den Spæde, dig til Smertens Løn blev givet,
Jeg veed, o elskte Moder! nøie
De Ord, hvormed du hilste mig;
Ehi tidt, naar jeg omfavnet blev af dig,
Jeg tydelig dem læste i dit Nie.

”Vor, sagde du, vor op, min Søn!
”I Dyd, og til din Skabers Ære.
”Bliv i den Godes Nie stor og skjøn,
”Den Godes Løn dit Maal gid stedse være:
”Er Dydens Bei end haard at træde,
”Snart ender Gravens Hvile den,
”Forlad den ei, snart skal den løbe hen,
”Først vorde du min Alders Trøst og Glæde.”

O elskte Moder, kunde jeg
Det Nie, som har sagt mig dette,
Beständig hos mig see paa Livets Bei,
Ei blev min Fod forvildet fra den rette!
Velan, jeg søge vil, og finde
Den Bei, du selv saa ædel gaaer,

Jeg nøie træde vil i dine Spor,
 Og herlig blier den Løn, jeg da skal vinde.

Med Glæde vil jeg vandre den,
 Med Glæde — thi skjøndt Taarer i dit Die
 Forkyndte Sorg, saa veed jeg, Dydens Ven,
 Han, som seer ned til Støvet fra det Høie,
 Han har, endskjøndt den Fromme græder,
 Dog blandet Belyst i hans Braad,
 Men sat en hvas, en grim, en Åspis Braad
 I den Belystiges meest sværmeriske Glæder.

Til min Ven Rahbek.

Huler, I Storme! raser over Jorden,
 Dunderer I Tordner, saa Naturen sukker,
 Vist kun, o Lynild, trefold hvasse Pile
 Med mod mit Hjerte.

Dødblege Kummer! kom, min Haand er rede,
 Kom kun, jeg følger gjennem dine Rædsler,
 Rædsler? hvad Skygge! for et mandigt Hjerte
 Intet er Rædsel.

Har du ei rakt mig for de kolde Hænder?
 Har jeg ei fulgt dig ned i dine Huler?

Saae jeg ei, fjøndt ei vendtes bort mit Die,
Hele din Fælhed?

So vær velkommen, hist jeg seer dig atter,
Atter jeg følger; græsselige Skygger?
Trefold Egyptisk Nat med kolde Binger
Alt mig indhyller.

Rødsomme Taushed! tordensvangre Stilhed!
Støder Naturen ikke trange Sukke!
Ak! men hist brister Skyen, hist adspittes
Lynende Himmel.

Men Storme, hylér! raser over Jorden,
Dundrer & Tordner, saa Naturen sukker,
Vist kun, o Himmel, trefold hvassé Pile
Med mod mit Hjerte.

Ven! jeg vil spotte hele deres Brede;
See, jeg opløfter mellem Himlens Pile
Denne min Haand, med den anden jeg dig favner,
Medens jeg sværger.

Synk kun, o Klode! Himlens Hvelving briste,
Knus kun Planeten til Støv, knus den til Chaos,
Tumlende Klode, sønderbrustne Himmel,
Os ei skal skille.

Ben, Ben, dit Favntag hæver mig fra Jorden;
 Sielen beblendes med din, jeg Støvet slipper;
 Jorden forsvinder, nær den evighøie
 Svæve vi begge.

Hylér, I Storme, raser over Jorden,
 Dundrer, I Tordner, saa Naturen sukker,
 Vist kun, o Lynild trefold hvassse Pile,
 Her er jeg sikker.

Til min Læge.

Martii 1778.

Elisas elskte Smil mig lærte
 En Ting, hvorom jeg tvivlet har,
 At trods Candiden og Voltaire,
 Jeg skulde selv uskjonsom være,
 Om jeg med ligegyldigt Hjerte,
 Og taus din Dmsørg oppebar.

En Verden, hvor en Times Glæde
 Tidt voldte lange Kummer's Aar,
 Hvi skulde jeg fra den ei ile
 Med Glæde til en evig Hvile?
 Hvi næsten fri paa ny fremtræde
 Til Liv og Graad og tunge Raar?

Saa tænkte jeg; Elisa smilte,
 Og mindre grum du syntes mig;
 Jeg skal da ei din Død begræde!
 Saa talte hun, fornyet Glæde
 Tilbage i min Barm hun smilte
 Og Tak, erkjendtlig Tak for dig.

Elisa lærer mig, at finde
 Vor Verden, trods dens Galde, sød:
 Den Elsktes hulde Blik forjager
 Alt Mismod, alle Livets Plager,
 Og glad jeg seer igjen forsvinde
 Nys vinkende, nys ønske Død!

Men du, som drog mig hid tilbage
 Til Livets Fryd, og Døden tvang;
 Hvad skylder jeg nu dig? hvad Gave
 Dig værdig nok kan Livet have?
 O vil du, som Elisa tage
 Til Takke med min svage Sang!

Til Elisa 1778.

Ja Philosoph, ja viis du taler;
 Naturen eier ingen Qualer,
 Fornuften jo en Lindring veed.

Kan Lykkens Soel ei vederqvæge,
 D al dens Storm kan ei bevæge,
 Ei rygge din Lyksalighed.

Hvad kan en glad Indbildning fattes?
 Hvad kan imod dens Rigdom skattes?
 For den en Verden Intet er.
 En Krone, hvad! kan den fornøie
 Den Mand, som haanlig fra det Høie
 Ned paa al Verdens Kroner seer?

Han hæver kun sin Sjæl fra Jorden,
 Ei frygter han al Skjens Torden,
 Selv ei dens Brøl op til ham naaer,
 Dg sværmer kun, I Støv! hvad skader
 Det den, som nær Algodheds Fader
 Blandt hine høie Aander gaaer?

Glad svinger han sig blandt Soriter,
 Dg seer, hvad hiin den store Britter,
 Dg Jordens Wiise kun fik see,
 Glad han ned i Afgrunden stiger,
 Dg seer Naturens vide Riger,
 Dg sig blandt dens Lyksalige.

Stolt i sin Fryd han Støvet glemmer,
 Henrykt ved Sphærerens høie Stemmer,

Og Hvirveldandsens Majestæt.
 Men Wiismand! har da og dit Die
 Seet Præget af den Ewigheie?
 O har du min Elisa seet?

Til Tiden.

Rast er din Fart, o Flod! hvad Haand
 Har Kraft at standse den?
 For langsom er endog min Aand,
 At skue Løbet hen.

Min Baad blev sat paa Bølgen ud;
 Din Strøm den rev med sig,
 Den tumler frem; o Tidens Gud!
 Kun du kan redde mig!

Nu gjennem grumme Hvirvler gaar
 Dens Kjel med voldsom Til
 Nu Storm og Bølge mod den slaar,
 Snart, snart den synke vil.

Forvirret tumler jeg, og seer,
 Og kjender Løbet ei,
 For standset ved det blinde Skier
 Jeg seer mig af min Bei.

O Tidens Gud! og blinde Skier,
 Og Bølgens aabne Grav,
 Den eneste Veiledning er,
 Du en Forvildet gav?

Du høie Styrer! o ledsag
 Mig selv, hvor jeg skal gaae,
 Ifald min Baads forknuste Brag
 Den ønskede Havn skal naae.

Driv alle fiendske Storme hen,
 Split Torden-Skyen ad,
 Gjør Himlen klar, og Farten reen,
 Og Reisen let og glad.

Jeg ønsker mig ei Lykkens Vind;
 Selv den fuldkaste kan;
 Bedst jevne Strøm mig fører ind
 Til ønskede Havn og Land.

Efter Horaz.

Forsølvet af den dybe Snee
 Du Marken seer, og Skovens Eger
 Af Vintrens Byrde staae nedbøiede,
 Og med staalklædte Sø forgjæves Zephyr leger.

Driv Kulden bort, læg Ild paa din Gamin,
 Og gjennemvarm os saa med ungerst Wiin.

Giv Resten tryk i Skjæbnens Magt,
 Den vil, og al Naturen lyder;
 Dens Skjebne Jord og Hav er underlagt,
 Og Stormen slumrer ind, saasnart dens Vink kun byder.
 Sørg ei for det, som først i Morgen skeer,
 Modtag det glad, hvorledes det end er.

Hærd ei for Kjerlighed dit Bryst,
 Og dands, thi Dands forjager Griller!
 Snart qvæler Livets Vinter muntre Lyst,
 Skjøn Buegangen er, naar blege Maane smiler,
 Og Mængden surrende opfylder den,
 I Pelsen svøbt du iile bør derhen.

Saa skal du under Aftenlyst
 Opdage her din elskte Pige.
 Den kjendte, kjere, skjelmste Røst
 Dig, hvor hun gaaer, med Bished snart vil siige,
 Den Ring hun dig tilbagefordre da,
 Som du til Pant fik revet hende fra.

Efter Horaz.

Lad Skjebnens Had dit Mod ei undertrykke,
 Men trods den med et stedse roligt Sind.
 Ei heller bliv fortunlet af din Lykke,
 Snart til sit Hjem Dig Døden vinker ind.

Din Fryd, din Sorg, alt skal du da forlade,
 Hvad enten du hver Time græd, min Ven!
 Hvad heller de dig alle vare glade
 Med Druesaft og Gammen drevne hen.

Mit Raad er, hist hvor Granetræets Skygge
 Benstkabelig med Poplens samler sig,
 Du Glæden der et Tempel skalde bygge,
 Og der med Lykkens Gunst forlyste dig.

Bring derfor did alt det, som Hiertet glæder,
 See Bækkens Vand flyer skjelvende forbi,
 Hvor skjønt! o il, mens Aldren det tilstedes,
 Nu kan du; Livets Dør snart lukkes i.

Din Gaard, din Mark, hvis Bredde Søen kysker
 Din Have, alt du da skal reise fra;
 Dit Guld, hvis Klang dig nu saa sødt inddysser,
 Den hele Verden skal forlades da.

Du rige Mand, hvad vil da Guldets nytte?
 Hvad stolte! de, af hvilke du er fød?
 Ei meer, end om I fødtes i en Hytte,
 I da bevæge skal den haarde Død.

Enhver af os det samme har ivente,
 Og Lykkens Hjul omdreies for enhver.
 Seent eller snart vi sidste Lod skal hente,
 Det sidste Skridt os alle fælles er.

Efter Horaz.

Ei paa før vante svage Vinge
 I tynde Luft jeg hæver mig.
 Min Sjæl med Jorden ei fornøiet,
 Nu over Avind høit ophøiet,
 En Stad, en Verden agter ringe,
 Og høit fra den opløfter sig.

Du store Bæsen, Anders Herre!
 Jeg Støv, som mine Fædre var,
 Jeg skal blandt Støvet ei forsvinde,
 Jeg Tid og Død skal overvinde,
 Og naae hos dig saa høi en Ære,
 Som Verden ei at byde har.

Det Jordens Leer, jeg det alt taber,
 Min Siæl sin Frihed føler alt,
 Det svage Legem jeg forlader,
 Og Aand, som du, o Godheds Fader,
 Jeg nærmer mig til dig, min Skaber!
 Alt seer jeg dig, Støvdækket faldt.

Ja hvor hiin store Aand selv svæved,
 Før Støvet avled Menneſket,
 Dybt, Dødelige! ned til Eder
 Seer jeg fra hine høie Stæder,
 I Jordens Guder! høit ophævet
 Fra Eders usle Majestæt.

Nu Jordens Støv jeg seer ei mere,
 Selv Jorden kun som Stjerne stor,
 Og du, hvis Afsyn før mit Die
 Gav Glands lig Glandsen af det Høie!
 Selv dine Straaler borte ere;
 Farvel da, usle, trange Jord.

Mig andre Kloder nu alt skue,
 Befriet fra mit Legems Baand,
 Blandt andre Solfredsers Skarer
 Min Skabers Spor jeg gennemfarer:
 Høit brænder her i ædel Lue
 For dig, min Gud, min lette Aand.

Dg I, som krable end i Støvet,
 Dg til mit Støv med Sorg see hen,
 I Sorg og Jordeførd kun spare,
 Dg denne Graad, o lad den fare!
 Er da min Vortgang saa bedrøvet?
 Nei kun et Blink, vi sees igjen.

Efter Horaz.

Naar Telephus henrykker dig,
 Fordi hans Hoved, Rosen liig,
 Udbreder Bellugt, og hans Arme
 Som Boret ere, Lydia!
 Min hele Galde kaager da,
 Dg høit mit Hjerte slaar af Harme.

Forstanden næsten flyver hen,
 Nu rød, nu bleg, nu rød igjen,
 Du skulde see din Elfers Kinder,
 Selv Taarer da sig stjele frem,
 O Lydia! o seer du dem,
 Dg seer, hvor jeg af Sorg hensvinder?

Hvad Smerte, om det faldt ham ind,
 Din Skjønhed, rasende af Vinn

Med nedrig Klamren at vancere;
 Om mig til Hævn, men dig til Straf,
 Han din den skjønne Læbe gav
 Et Mærke af hans Tand at bære?

O troe mig dog, haab aldrig, han
 En trofast Elsker blive kan,
 Han flet paa dine Kysse skjønner,
 De Kysse, som Cytheres Haand
 Gav Nectar-Sødme, Liv, og And
 For sine meest udvalgte Sønner.

O hvor lykksaligt var det Par,
 Hvis Elskovs Baand saa knyttet var,
 At intet det opløse kunde,
 Hvis Kjerlighed ei nogen Tid
 Blev svækket ved usalig Splid,
 Og først med Døden gik til Grunde.

Efter Horaz.

Nu løses Vintrens Baand, og verler af
 Med yndig Baar, og Vestens milde Vinde;
 Nu aabnes før tilbundne Hav,
 Ei Hjord ei Plovmand nu vil længer holdes inde,

Nu Venus alt med hendes Gratier
 Ved Maanens blide Skin jeg danser seer.

Nu seer jeg og den haltende Vulkan,
 At smedde Tordnens Gud de grumme Baaben;
 Jeg nu mit Hoved pryde kan
 Med Krands; Blomstret alt har fundet Jorden aaben.
 I skyggesfulde Lund til Baarens Gud,
 Jeg atter frit kan aande Sukke ud.

Den blege Døds de haarde Knokler skal
 Paa Riges Dør saavel som Armes banke,
 Ja selv paa Kongers gyldne Sal;
 Ven! Livets Korthed dig forjage bør hver Tanke,
 Som alt for vidt hen ud i Tiden seer;
 Et Dieblis, vi ere ikke meer.

Brug Tiden da, imedens du den har.
 Snart skal du bort, bort fra de muntre Glæder,
 Din Doris, nu saa dyrebar,
 At næsten Kjonnet selv den Yndige tilbeder,
 Hun selv, som nu du saa henrykket seer.
 Dit Kjon endog snart ei behager meer.

Efter Anacreons tredie Ode.

Som en Nat jeg engang laae,
 Stormen hæslig hylte,
 Det var mørkt, og Himlen graa,
 Voldsom Regn nedskylte,
 Alle sov, alene jeg
 Laae i dybe Tanker;
 Kommer i det samme ei
 Elskovs Gud, og banker!

"Hvem er det, som banker der?"
 Raabde jeg forbittret.
 "D en lille Dreng det er,"
 Svarte han, og zittred',
 "Jeg er vaad fra Taa til Top,
 "Jeg foer vild, jeg Arme!
 "Frygt ei, skynd dig, luk mig op,
 "Giv mig Ly og Varme!

Jeg, som en barmhjertig Sjæl,
 Ham i Stuen bringer,
 Tænder Lys; men tænk mig vel,
 Drengen havde Binger,
 Binger, Rogger, Bue, Piil,
 Hvo kan saadant fatte?

Men han frøs, jeg gjorde Ild,
 I mit Skjød ham satte.

Jeg vred Bandet af hans Haar,
 Pustet' i hans Hænder;
 Kulden i en Hast forgaaer!
 Smukt han sligt erkjender.
 Da han kom sig, siger han:
 "Fly mig hid min Bue!
 "Jeg gad vist, om Strengen kan
 "Endnu længer due."

Derpaa griber han en Piiil,
 Sigter paa mit Hjerte,
 Spænder Buen, skyder til,
 Leer saa af min Smerte.
 "Glæd dig med mig," siger han,
 "Nu jeg er alt trøstet,
 "See, min Bue er i Stand;
 "Du har Saar i Brystet."

Efter Anacreons tyvende Ode.

Man ved Elskov mange, mange
 Fordum saae forvandlede,

Som man af de gamle Sange
 Alt for vel endnu kan see.
 En blev Træ, en anden Svale,
 En som Abe løb omkring,
 Somme blev til Nattergale,
 Mange blev til ingen Ting.

Jeg for dig, min elskte Pige,
 Gjerne lod mig skabe om,
 Dersom Skjæbnen vilde sige
 Over mig en saadan Dom.
 For Exempel, jeg gad due
 Til et Natbord-Speil for dig;
 Stedse jeg dig da fik skue,
 Stedse jeg blev seet af dig.

Jeg modtog det som en Lykke,
 Doris, med fuldkommen Lyst,
 Om jeg blev det lille Smykke,
 Som du hænger paa dit Bryst;
 Eller ogsaa Haandpomade,
 Sminke, Vaskevand for dig,
 Naar kun Skjebnen vilde lade
 Dig, min Doris, bruge mig.

Din, min Doris, vil jeg være;
 Er jeg det, er alt mig nok;

Du som Uhr mig kunde bære,
 Eller og som blot Berlof.
 Jeg vil være Vifte, Handske,
 Sko — nu vel, ja Sko for dig;
 O, din var jeg jo dog ganske,
 Doris Fod jo traadde mig.

Efter Horatii 1 Bogs 22 Dde.

Ærlighed og Dyd behøver
 Ingen Bue, intet Spyd;
 Kun den feige, lumste Røver
 Bæbner sig ved mindste Lyd.
 Blandt forstegte Hottentotter,
 Paa ildsvangre Heklas Ryg,
 Musens Yndling vandrer tryg,
 Rolig han med Farer spotter.

Ingen solbrændt Afrikaner
 Saae saa grumt et Dyr engang,
 Som blant Dale-Gulbrands Graner
 Mødte mig, der gik og sang.
 Sigrid sang jeg, glade Tanker
 Havde bragt mig af min Sti;
 Ulven flyer mig tet forbi,
 Mig, som ubevæbnet vanter.

Sæt mig der, hvor ingen Sommer
Smiler ned med yndig Sol,
Der, hvor Vaaren aldrig kommer,
Under iisbedækte Pol.
Sæt mig der, hvor Zahras Heder
Nøgne føle Solens Ild;
Sigrids Stemme, Sigrids Smil
Jeg dog glemmer ingen Steder.

M u r e r h y m n e .

Lysset at søge — det Lys, som udstraalet
Fra det alherlige Østen, veileder
Ene med Tryghed vor Vandring til Måalet,
Brødre, er det ei vor Tid og vor Hæder?
Held os, Murere! os blinker her
Lysets det hellige dagnende Skjær.

Sandt! end os ikke det gaves at skue
Lysset ufløret i fuldeste Straale;
End vore Dine dets Herligheds Lue
Kun i gjenspeilende Skjær kunne taale;
Held os, Murere, dog blinker her
Lysets det hellige dagnende Skjær.

Tant kun er hele vor Tid og vor Muren,
Ikke vort Alvor at ei gaae i Mørke,

Om vi ei herlig see hele Naturen
 Lygne af Wiisdom og Skjønhed og Styrke.
 Held os, Murere, os skinner her
 Lysets det hellige dagnende Skjær.

Viser, muntre Sange, lyriske Smaa ting.

Amors Testament. En Vise.

Der en og anden Boglærd er,
 Som troer, at Amor lever her
 Endnu som før i Tiden;
 Ja selv jeg af den Meening var,
 Skjøndt nu den Sag er soleklar,
 At her han ikke været har
 For længe længe siden.

Thi skjøndt jeg føler; at min Barm
 Ket paa sin gammeldags er varm,
 Saa veed jeg dog tillige,
 At siden Hr. Anacreon
 Har det, man skrev paa hans Facon
 Om Amor, sjelden Amors Aand,
 Og vil ei meget sige.

Kort, Elskovs Gud ei meer er til;
 Og om hans Død en Sang jeg vil
 For eder nu istemme.

Thi det er vist, Historien,
 Det er saa rask og morsom en,
 At det var Synd, man skulde den
 Til evig Tid forglemme.

Udi Olymps den store Sal
 Gav Jupiter engang et Bal,
 Et Bal foruden lige;
 Hans egen Fødselsdag det var;
 En Engells Dands paa tusind Par,
 Som allesammen Guder var,
 See, det har lidt at sige.

O S, som det for stort ansee,
 At stjele jer paa Balparee,
 Her var det noget andet.
 Betænk, Olympens Ridderfal,
 Og Musikanter uden Tal,
 Mod det var hiint kun lidt, ifald
 Der var hver Tyr i Landet.

Mercur, hvad han forstaaer saa net,
 Der lagde Bank til en Basset
 Sex tusind Louis d'Drer,

Den lille Elffovs Gud sig tog
 Paa lykkelig Idee en Bog —
 Hvi dræber Amor det, som dog
 Gjør Karl af mange Daarer?

Tre Kort fik hver sin Louis d'Or,
 To vandt, alt paa det sidste gaaer,
 Det sidste er en Dame.
 Den vinder, strax en Paraly,
 Men derpaa strax: Dame a perdu.
 Forstanden reiste vift af By,
 Hvis fligt mig skulde ramme.

Og ikke heller faldt det ud
 Stort bedre med den lille Gud,
 Han havde intet mere;
 Sit Haab han maa udslukket see;
 Hvad kan han? bide Fingrene,
 Godt om han sin Fortvivlelse
 Kan uden Taarer bære.

Der oppe, og paa Balparee
 Paa Puf man aldrig spillede;
 Hvad skal da Amor gjøre?
 En Engelskdands begyndes paa,
 Flux han en Dame sees at faae,
 Og derpaa selv for Nadden staae,
 For Dandsen at opføre.

Fortvivlelse, og øde Pung,
 Gjør Kroppen let, som Sjelen tung;
 Frisk altsaa Amor svinger.
 Det gaaer ret lysteligt omkring,
 Med Allemandens nette Ring,
 Og Kjødens ordentlige Spring,
 Saa Sveden af ham springer.

Den Dands gik raff, og saa end een,
 Og saa en Snees, han var ei seen,
 Det gik med Fryd og Gammen;
 Han dandsed med sin Frue Mama,
 Med Pallas, med Saturnia,
 Cotytto, og Egeria,
 Kort: med dem allesammen.

Tilslidst er han rettskaffen heed,
 Den hele Krop er idel Sved,
 Grum brænder Tørstens Plage;
 Syg, vild og vred — den arme Gud —
 Raff syv Glas Puns han tømmer ud;
 Men dette alt, af lille Gud!
 Det ender dine Dage.

Den hele Dands nu Ende tog,
 Han sidder eene i en Krog,
 Og ingen Ting ham glæder;

Han, som blandt Cavalererne
 Var den, man altid før saae lee,
 Balglædens Skaber — Bee o Bee!
 Han sidder nu, og græder.

Hver Cavaleer, som har Forstand
 Forsømmer ei, imens han kan,
 Sin Cour nu her at gjøre.
 Gæstfæstlig løber man omkring,
 Og hæver sig med nette Sving,
 Og siger tusind smukke Ting,
 Som Damer nok gad høre.

De tabte Sløiser, o ved dem
 Der bringes Bittigheder frem,
 Saa smeltende, saa søde!
 Men denne gode Leilighed
 Og alt forsømmer Amor, fjed
 Er han af al den Ting, hvorved
 Hans Sorg ei finder Tøde.

Carosserne nu rulle frem,
 Og Faklerne ledsage dem,
 Hver sig til sit begiver.
 Ei glad, for Tiden omme er,
 Nu Venus efter Amor seer,
 Og siger sørgelig: "Mon cher!
 "Ei nogen længer bliver.

"Enhver taer bort, vi altsaa med
 "Maae ogsaa vel engang affted;
 "Men hvi den mørke Mine?
 "Du jo dog munter dandsset har,
 "Du ingen Tid af Gulvet var."
 "Det volder, var den lilles Svar,
 "Jeg har lidt Hovedpine."

Smidlertid man Bognen naaer,
 Af Duer ført den hurtig gaaer
 Den Wei hen til Cythere.
 O græd, Olymp; thi aldrig meer,
 Af aldrig Elskovs Gud du seer,
 Hans Læbe aldrig Belyst leer
 Til dine Nympher mere.

Frue Venus fjælte nu for ham.
 "Jeg lider skræffeligt, Madam!
 "Og døer, saa Amor taler,
 "Bær derfor af den Artighed,
 "Saa snart vi komme hjem, sid ned,
 "Skriv til Herr Esculap, og beed
 "Ham lindre mine Qualer."

Som sagt, saa gjort, hun iiler hen,
 At sende Bud til Doctoren,
 Lidt seent man seer ham komme,

Han føler Pulsen, ta'er Tobak,
 Og rystende han siger: Ak!
 Man slutter af den liden Snak,
 At Amors Tid er omme.

Og Bud paa Bud der sendes hen
 Til hele Gudfamilien;
 Selv Zeus man lader sige,
 "Ihald De end har Lyst at see
 "Den lille Amor levende,
 "Saa skynd Dem hid, thi Bee! o Bee!
 "Han gaaer til Dødens Rige."

Zeus kom, ham trykte til sit Bryst,
 Og sagde rørt: "Mit Hjertes Lyst,
 "Min Søn!" — Graad Rosten qualte.
 Halvdød den lille Amor seer
 End derved op, selv Zeus han seer,
 End lidt den bløge Læbe leer;
 Og svage Stemme talte:

"Ihald jeg, store Jupiter!
 "I Livet Dig har været kjer,
 "Saa nægt ei, hvad jeg beder."
 Zeus nikked' Ja! det er hans Skik
 Han ryster Himlen ved det Nik;
 Til Sagen altsaa Amor gif,
 Som jeg fortæller Eder:

"Alt Perus Guld jeg ønskede mig,
 "Hvis det dig gjorde lykkelig,
 "Du elskelige Unge!
 "Men Amor i sin sidste Nat,
 "Har alt sit Verdens Guld tilsat,
 "Nu er hans efterladte Skat
 "Allene tomme Punge.

"Og I, som elske Amors Spil,
 "Basset og Spøg, og fligt! jeg vil,
 "De Eder skal tilhøre.
 "Er Elskov ikke bleven riig,
 "Var Lykken ham ei føielig,
 "Maaskee dog, unge Ven! den dig
 "Tør bedre Held tilføre.

"Men paa mit Ansigt, jeg det veed,
 "Har Fader Zeus lagt Undighed,
 "Han gav mig disse Pile.
 "Og Buen, som ei slappes kan,
 "Og Røggeret, det gav mig Han,
 "Og denne Kraft, som tændte an
 "Hvert Bryst, naar jeg saaes smile.

"Velan, min Bue, Røgger, Pii!,
 "Et caetera, jeg give vil
 "De begge Kjon paa Jorden;

"At deraf alle bruge maae,
 "Hvad helst de monne falde paa,
 "Og som de det selv bedst forstaae,
 "Foruden Lov og Orden."

Vist nok er Døden ikke let;
 Den Amor selv, saa synes det,
 Lidt svækkede Forstanden;
 Nu! lidt maaskee, men dog ei reent;
 Til Enden hør hans Testament,
 Siig da, om ei han det har endt
 Saa klogt, som trods hver anden.

"Det Smil, o Zeus, som gaves mig,
 "Det Smil, som saa fornemmelig
 "Min Gudemagt udgjorde, —
 "Først naar fra Guders Herlighed
 "Engang Elisa stiger ned,
 "Pryd Jorden atter da dermed!
 "Elisas Lod det vorde!"

Saa talte Amor, og sov hen.
 Beemodig sukked Tordneren,
 Flux gungred' dybt hans Torden.
 Lynvæbnet han i Skyen foer,
 Og under Tordnens Stemme svoer,
 At hævede Amors sidste Ord
 Til evig Tid paa Jorden.

D byder ham da ikke trods,
 Men bruger eders Arvegods,
 Hans Bue og, hans Piile.
 Jeg Løgn jer ei indbilde vil;
 Elisa nu er bleven til,
 Jeg selv har seet Elisæs Smil,
 Og Elskovsguden smile.

Amor, en Skurk.

Man seer, naar man har levet lidt,
 En Mængde Skurke her paa Jorden.
 Er den det meest, som ved hvert Skridt
 Forstyrrer meest Naturens Orden,
 Der er da ei paa Jorden her
 Saa stor en Skurk, som Amor er.

En Jammerdal vor Jord jo er,
 Den bør en Jammerdal at være;
 At nyde, stifte Glæder her,
 Er stridigt mod den rene Lære.
 Til Kummer, Ulyst, Had og Riv
 Bestemtes dette usle Liv.

Vær gnaven, utilfreds med alt;
 Selv vogt dig Nogen at behage,

Find alting galt, gjør alting galt,
 Før over alting haanfuld Klage,
 Selv leed, gjør alting leedt og fælt,
 Dg du er alles Wiises Helt.

Slig Wiisdom drev det rigtig til
 Al Fryd af Jorden at udrødde,
 I Livets Drken, fæl og vild,
 Hver Sti den blot med Torne strødde,
 Hvis ikke Amor sig indfandt,
 Dg saaede Roser deriblandt.

Han af vor Wiisdom taaltes dog,
 Dg ei blev anseet som dens Fiende,
 Hvis han det Selskab ei afflog,
 Hvormed man vilde ham forbinde,
 Men smukt med Styghed, Stolthed, Svig,
 Dg Egennytte parred' sig.

Men ingen Magt, ei List formaaer
 Fra Gratierne ham at slide;
 Han trodsende halsstarrig gaar
 Bestandig frem ved deres Side,
 Dg søger, viis Forstand til Spot,
 Kun det, han finder skjønt og godt.

Hiin Wiisdom derimod er huul,
 Den lumsk ham veed at overraske;

Det Stygge holder den i Skjul
 Bag Skjønheds, Godheds, Dydens Masse.
 Og tidt blier Amor narret i
 Et saadant ikke smukt Parti.

Han følger gjerne, som man veed,
 Hvor ham hans Moder Venus leder;
 Men Bellyst, Stolthed, Gjerrighed
 Man tidt ifører hendes Klæder.
 Dog ei saasnart han mærker Svig,
 Før, vips! derfra han pakker sig.

Men naar han treffer paa et Par,
 Som passer med hans sære Griller,
 Og som ei holder ham for Nar,
 Han og hiin Wiisdom artig driller.
 Fra fligt et Par ham skilt at faae,
 Kan ingen Kneb, ei Magt, formaae.

Han med den rette Venus boer
 I deres Barm, og skaber Glæder;
 Charitechoret dem omsnoer
 Med evig friske Blomsterkjæder.
 Og skeelende maa Wiisdom see,
 Ham ondskabsfuld den at belee.

Men Glædens Bolig Jorden skal
 Og maa og kan jo ikke være;

Nei rædsom Drk og Sammerdal;
 Kun Torn og Tidsel skal den bære.
 Og maatte Amor raade sig,
 Den blev jo reent et Himmerig.

Dog nei ved Wiisdom sikker er
 Dens viiselig bestemte Orden;
 Mod Amor sender den en Hær
 Af Bogtere omkring paa Jorden,
 Anført af Stolthed, Flaneri,
 Nid, Bankelmod og Jalousie.

Bed disse skulde man nu troe,
 Krabaten holden blev i Ave,
 Saa at Planeten, vi beboe,
 Bed dem blev, som den bør, af Lave.
 Men Amor og har Leir og Hær,
 Og raff og kjek i Strid han er.

Og alle Dyder stille sig
 Til Kamp, for Amors Sag at stride;
 Og sande Skjønhed seierrig
 Slaaer sikker Slag ved Amors Side;
 Er han for svag, da Undighed
 Gaaer, vel saa stærk, i hendes Sted.

Den gode Wiisdom tidt er svag
 Imod saa overlegne Giender;

Den vigende maa snart hver Dag
Erkjende Amor Seiervinder,
Dg taale, at han skaber om
Vor Drken til Elysium.

Naar Vælde, Stolthed, Pral og Rang,
Naar Storheds Væsen, mægtig Grille,
Naar Gjerrighed, og Svig og Tvang
Ei altid første Roller spille,
Det Amor er og hans Complot,
Der volder Wiisdom saadan Spot.

Naar det, der skjønt og ædelt er,
Som skjønt og ædelt end betragtes;
Naar sande Fryd end findes her,
Dg faade Belyst haant foragtes;
Kort, er her end Lyksalighed,
Saa er det ham, den stiftes ved.

Men hvis hiin Wiisdoms Herredom
Bed ham indskrænkes over Jorden,
Dg er det ham, som styrter om
Naturens foreskrevne Orden;
Der er da ei paa Jorden her
Saa stor en Skurk, som Amor er.

Efter Horaz.

Du Ubekat! som grunder alle Dage
 Paa, naar en Dansk Regent hed Godofred,
 Hvor langt der er fra Odin til Rolf Krage,
 Et Cætera, hvad kommer sligt os ved?

Men hvor man bedst den kjære Viin kan give,
 Hvor til sin Puns man helst skal hente Rom,
 Hvorledes vi vor Aften kan hendrive,
 See saadant bryder du dig intet om.

Nei Glas, Hr. Bert! og Viin, som ikke sviger,
 Og Skaal paa Skaal — for hvem? Ih nu, lad see
 Jo, først et Glas for alle smukke Piger,
 Saa for mig selv, og saa for Muserne.

Ja Muserne et oprømt Hjerter ynde,
 Altsaa, min Ven, et Glas for hver af dem,
 Og Sang, i Sind harmonisk vi begynde,
 Og Gratierne's Skaal, før vi gaae hjem.

Hvi skal jeg ei i munter Sang udbryde,
 Hvi gøre suur hver Time dobbelt lang?
 Nei høit, og frisk, og galt vor Stemme lyde,
 Den gustne Nabo ærgres ved vor Sang.

Enhver af os har sin tilbedte Pige,
 Vor Fryd, vort Liv blev uden Elskov Tias.
 Utsaa, min Ven, en Skaal foruden lige,
 Min elskte Chloris' Skaal af fulde Glas.

C l u b s a n g .

Kjærlighed og fulde Glas
 Livets Fryd bør hedde;
 Uden disse var det Tias
 Med al Livets Glæde;
 Hele Verden siger det,
 Verden har dog engang Ret;
 Uden disse er det Tias
 Med al Livets Glæde.

Alt, hvad Glæde nævnes kan,
 Maa for Elskov vige;
 Jeg er en erfaren Mand,
 Jeg har selv en Pige.
 Ved min elskte Piges Bryst
 Alting, Alting bliver Lyst.
 Jeg er en erfaren Mand,
 Jeg har selv en Pige.

Den er Tyrk og reent Barbar,
 Som kan Viin foragte;

Cato, som var ingen Nar,
 Tidt dens Sødhed smagte;
 Jeg, som er eiheller gal,
 Har haft mangen Perial.
 Den er Tyrk og reent Barbar,
 Som kan Viin foragte.

Drillevis.

D Glaske, som bragtes forseglet herhid
 Fra Nantes i Ludvig den Fjortendes Tid!
 I Fryd og i Sorg gjør Champagneren varm!
 Velan! kom at aabne og gløde vor Barm!

Thi enten du ellers gav Sorg eller Trøst,
 Ja, vakte til Galsskab, til Elskov vort Bryst;
 Du nu kun til Glæde skal bruge Din Kraft,
 Da Du for min Ven skal udgyde Din Saft.

Er han i sin Tale ei Sokrates lig,
 D, han er dog klog nok at skjønne paa Dig;
 Selv Cato erkjendte jo Vindruens Fryd,
 Og ofte ved Vinen opmuntred sin Dyd.

Det haardeste Hjerte bli'r blødgjort ved Viin;
 Den Vise ved Druen tidt letter sit Sind;
 Er Glæden, er Haabet end halv veget hen,
 Min Glaske! Din Saft gi'er dog Alting igjen.

Den arme Forsagte Du Skjæbnen gjør huld;
 Hans Arm føler Kræfter, hans Pung bli'er som fuld
 Han trodser med Mod Undertrykkerens Magt;
 Id væbnede Hære han leer med Foragt.

B i s e .

Vort Liv ustadigt er og kort,
 Saa ere Glædens Dage;
 Den gyldne Tid flyer hurtig bort
 Og kommer ei tilbage.

O, hvis vi da misbruge den;
 O, hvis ubrugt den svinder hen;
 Hvad nytter os da Livet,
 Som os til Fryd er givet?

Vor Ungdoms Baar er skabt til Lyst,
 Kun Daaren den forskyder;
 I Ungdoms blide Baar vort Bryst
 Sin Sødhed Elskov yder;
 Lad den, som kold foragter den,
 Kun græde Glædens Dage hen:
 De Glæden aldrig smagte,
 Som Kjærlighed foragte.

Den Kloges Fryd befæstet staaer
 I Livets glade Sommer,

Naar, efter Ungdoms muntre Aar,
 den modne Alder kommer.
 En mandig Sjæl er altid glad,
 Og agter lidt om Skæbnens Had;
 Det er ei Mænd, men Daarer,
 Som søge Fryd i Taarer.

Selv ei i Livets sidste Høst
 Skal Glæden flye den Vise;
 Men munter hører han dens Røst
 Med sneebedækket Isse.
 Han blid modtog, hvad Skæbnen gav,
 Og smiler rolig til sin Grav,
 Og seer med Fryd tilbage
 Til hine Glædens Dage.

Forsvinde, Brødre! alt for snart,
 De blide Glædens Dage,
 Vi standse dem i deres Fart,
 Vi holde dem tilbage;
 De holdes skal i deres Gang
 Ved Elskov, Venskab, Viin og Sang.
 Lad Tossen saa sig plage
 Med philosophisk Klage!

Selskabsfang.

Vi ælbes, vor Tæse bli'r skaldet og graa,
 Og lidt efter lidt gaar vi sagte;
 Ungdommelig Raskhed, den døde vi paa,
 Som Daarskab dens Daad vi betragte.
 Og dog, denne Ungdommens Tid, som randt hen,
 De fleste nok gjerne gad levet igjen.
 Ald, Venner! enhver, hvo det er, der hændrog
 Saaledes de Raskhedens Dage,
 Graa, men ei vranten, og skaldet, men flog,
 Paa dem han tør skue tilbage!
 Ald den, der, tilfreds med det Tidsløb, han har,
 Tilfreds kan erindre det Tidsløb, som var.
 Sandt, sandt! mangt et bittert og smertende Savn
 Fornyer os Fortidens Minde;
 Og mangt et os helligt og dyrebart Navn,
 Si dem, hvis de var', vi gjenfinde!
 Og — deres Grindring, den lever, os kjær —
 Skal engang vor; men endnu er' vi her.
 Og gøre en velfortjent Hvilestund blid
 Ved angerfri', lønnende Glæder,
 Muntre, at danne, ved Aand og ved Vid,
 Det altid var Samfundets Hæder:
 Samlede Venner — Mænd mødtes med Mænd,
 I virked' i frydende Samkvem paa Ben.

O, Held Dig, vort Samfund! med frydefuldt Qvab
 Du mindes de henrundne Dage!
 Held — trefold Dig Held, naar Du altid saa glæd
 Kan see paa Din Fortid tilbage!
 Det skee! o, det skee! og i Flor Du bestaae,
 Til Børnebørns Børnebørns Tæse er graa!

Lykonfningssvers fra Born til deres fælleds Moder:

Der var en Gud i gamle Dage,
 og Phoebus hedde denne Gud;
 han er det, siger man, som sætter
 Kraft i de svedende Poeter,
 og kun hans Haand skal kunne drage
 de Stympere af Kniben ud.

Dog Fader Zeus har, vil man sige,
 af Døttre trende Gange tre,
 som man har kaldet Pierider,
 de skal og hjælpe sommetider;
 Men de sig ei paa Torderige
 i mange Tider lode see.

Thi vi har ledt med megen Møie
 i Sommerfeldts Geographie;

vor Glid var stor, og er usvækket,
 selv dem, som skrev Bibliotheket,
 vi spurgte: ingen har faaet Die
 paa nogen af dem alle ni.

At synde mod en gammel Bane
 det skal dog ikke godt gaae an;
 I Prosa selv paa Fødsels Dagen
 at ønske Held; hvem faae vel Magen?
 Det maae da holdes os tilgode,
 at vi gjør Vers saa godt vi kan.

Vi skal vor kjære Pligt adlyde,
 ifald vor Glid en Muse naaer.
 Nu ligefrem vi alle bede.
 nyd Moder længe Livets Glæde.
 Din kjære Fødsels Dag den fryde
 end Dig, som os i mange Aar.

S a n g

paa

fjerde September.

Den Glæde er digtet, og buer kun lidt,
 som pyntet fremtriner med afmaalte Skridt;

nei Munterhed hæder kjedsommelig Tvang,
den kommer ukonstlet med buldrende Sang.

Saa sang Fader Flaccus med frydefuldt Sind
begeistret og glad ved falerniske Vin.

Saa sang vore Fædre, de gamle, i Nord
med Bæger i Haand ved venstabeligt Bord.

Barbarer og dobbelt Barbarer er' vi,
om Glæden skal vige for kold Harmonie.
Hvi skulde de Benner med svagere Lyd,
vi tvungne og kjelne fortolke vor Fryd?

Nei bort med Rullader, og skreven Musik;
fyld Glasset med Vin efter Fædrenes Skik,
og syng, og udtøm det, og syng saa igjen,
og viis, at du føler din Glæde, min Ven.

Nu reise sig hver, og udstrække sin Arm,
og gribe det Glas, som opliver vor Barm,
og tænke den Fæst, som opfylder vor Nord,
og synge med Iver i støiende Chor:

Bliv længe, som nu, ved velgjørende Dyd
o Dronning! erkjendtlige Norden til Fryd!
Uvisneligt, evigt, dit Minde, din Roes
staae Tidens fortærende Bølge til Fæds!

Oversat af Fransk.

Skjøn Dagen var, sødt Bækken spille,
 og Lotte sødt var slumret hen;
 Paa Blomster-Seng den skjønnne hvilte,
 er Silkepuden blød som den?
 Den elskte Wilhelm Pigen finder,
 vaagn, sagde han, vaagn, det er jeg,
 som kalder dig, vaagn, det er jeg.
 Halsklædet snap han uden Hinder;
 nu vaagner hun dog vel, men nei
 den smukke Lotte vaagned ei.

Nu tænkte han, jeg dig skal vække,
 med Blomster du maa dækkes til;
 Halv er hun skjult med Blomsters Dække,
 men ei endnu hun vaagne vil.
 Et lille Kys, maaskee det kunde
 dog vække dig, saa tænkte han
 nu frisk velan, nu frisk velan!
 Hvem vilde Wilhelm ei misunde?
 Han snap saa net, han ene kan,
 et Kys, og Middelst slog an.

Forvirret vaagner hun, og skjænder;
 en Pige maa vel gjøre saa!
 Du Skalk, jo, jo, jeg nok dig kjender,

hvad er det, du tør vove paa?
 o, svarte han, naar Solen stiger,
 du nu er smukkere end den.
 D sov igjen, lo sov igjen,
 sov smukkeste blandt smukke Piger,
 endnu engang, fornøi din Ven,
 jeg skal nok vække dig igjen.

Githar = Sang.

Hvorfor bæver saa min Stemme?
 Strengene, hvorfor bæve I,
 Da min Elskte skal fornemme
 eders elskte Harmonie?
 Hvorfor bæver saa min Stemme?
 Strengene, hvorfor bæve I?

Er mit Bryst ei fyldt med Glæde?
 Hvorfor zitterer Glædens Lyd?
 Stræber det ei at udbrede,
 at meddele ham sin Fryd?
 Er mit Bryst ei fyldt med Glæde?
 Hvorfor zitterer Glædens Lyd?

Bæver, bæver kun I Strengene!
 Han forstaaer sin Elsktes Røst.

Let skal den sig gjennemtrænge,
 smelte, fylde ham med Lyst.
 Bæver, bæver kun, I Strengel!
 han forstaaer sin Elsktes Røst.

Kjerlighedsvise.

Tiden flyer med hurtig Vinge,
 neppe følger Tanken den.
 Spildt den ei sig bør bortsvinge,
 aldrig kommer den igjen.

Kun den Kloge veed at nyde
 Tiden, trods dens lumste Til;
 Timerne hans Bink adlyde,
 iile, standse, som han vil.

Daaren trodser den, snart iile
 ham forbi ubrugte Aar;
 snart i evig kjedsom Hvile
 Diebliffet stille staaer.

Doris! jeg har seet dig drage
 vældig Tiden ved din Haand;
 Bind til dine Damons Dage,
 elskede, med faste Baand.

Efter Hagedorn.

Hans kysste mig forleden Dag,
 det kom Mama, og fik at høre;
 jeg tænkte, det var ingen Sag,
 men jeg fik artig paa mit Dre.
 dog smilte hun, saa blid, da nys
 Papa gav hende selv et Kys.

Hun mig dog selv saa tit har sagt:
 Vær, som du var en voksen Pige!
 giv stedse paa de gamle Ugt,
 saa gjør jeg. Hvad vil det da sige,
 at jeg faaer Utaf, naar jeg gjør
 just, som man siger, at jeg bør?

Hør Søstre! kan I dog forstaae,
 Den Snak, som man vil os indbilde?
 Man siger jeg, ei kysse maa,
 fordi jeg er endnu saa lille.
 Jeg blier dog hver Dag mere stor,
 og kysste Hans jo alt i Fjor.

Oversat af Fransk.

Hjord og Hjerte, Hyrde, nei,
 begge kan jeg ei forsvare;
 Ulven allevegne gaaer;
 jeg for et kun indestaaer.
 Du mig jo vil Møien spare;
 bør den hvile blot paa mig?
 Tag mit Hjerte da til dig,
 jeg paa Hjorden tager vare.

Githar = Sang

Min Githar! Naar din Stemme lyder,
 saa bærer al Bekymring hen;
 harmonisk Fryd din Klang indgyder
 hvert Bryst, som kun vil føle den.
 Taknemmelig vil jeg modtage
 min Fryd, tit nyde den igjen.
 Hvad Rummer kunde den vel nage,
 som har en Githar og en Ven?

Uden Tvivl oversat af Tydsk.

D — den er følesløs — er død — hvis Die
 har eengang — mødt Selindes — og har seet
 i hendes Blik den sømme, — ædle — høie —
 den bedste Sjel — og kunde glemme det —
 undskyld din Sværmer — kjæreste Selinde —
 thi han har seet dit Die — hørt din Røst —
 og har berørt din Haand — og vil ei finde
 Lyksalighed — om ikke ved dit Bryst. —

Af samme Slags.

Det første Glimt af dine Dines Straaler
 Ah — smeltede din Damons sømme Bryst — — —
 for følsom er min Sjel — den ikke taaler
 at tage mod en saadan Strøm af Lyst —
 og Doris — naar du kun vil smile —
 saa daaner jeg —
 jeg taaler ei
 paa engang alle Amors gyldne Pile!! —

Af Franck.

Flintestenen rører Staalet,
 Gnisten funkler, det er Ild,
 læg det mindste Tønder til;
 Just saa rask naaer Elskov Maalet;
 unge Hjerter fænger let,
 naar kun Elskov rører det.

Haardere end Staal saa lige
 neppe Pigers Haardhed er;
 og dog blier du lige nær,
 smukke demanthaarede Pige!
 At slaae Ild ved første Slag
 er for Elskov ingen Sag.

F r a n c k .

Hvor jeg gaaer, jeg som en Skygge
 stedse Lindor hos mig seer, —
 Flugten kan mig ei betrygge,
 allesteds han hos mig er.
 Han afmaler sine Dvaler,
 sin Bestandighed, sin Ild;
 naar mit Die blot befaler

sukker han og tier stil;
 Men den Taushed! o den taler
 bedre, end jeg gjerne vil.

Af Fransk.

Themires Undigheder
 har undertvunget mig;
 hun spotter sin Tilbeder,
 og er ubøielig.
 Forgjeves skal jeg brænde,
 hun kun min Ild beleer;
 Dog — vil jeg elske hende,
 det sødt dog altid er.

Efter Boileau.

Jeg selv ei Grunden veed,
 en skjult Uro mig plager;
 mon det er Kjerlighed,
 som saadant foraarsager?
 Hvad Doris! skal jeg troe?
 Du kjender fligt til Prikke.
 Dog slaa dig kun til Ro,
 for dig er det vist ikke.

Uf den Blinde i Palmyra

Skjønne ere Dagens Straaler;
 de henrive Sjel og Sands.
 Elſkte! Diet neppe taaler
 Glimtet af Naturens Glands.
 Ene du mig kan indtage;
 hvad er Dagen mod dit Smil?
 Skilt fra dig jeg uden Klage
 evig lukker Diet til.

Sangerinden til Digteren.

Sandt at ſige, er jeg kjed
 af den megen Kjerlighed,
 thi det maa man jo dog blive!
 Riimsmed! maa den Sang
 holde op engang!

Kan du intet andet give?
 Syng, om hvad det ogsaa er,
 Soel og Maane, Vind og Veir,
 men lad heller blive,
 end ſynge nu om Elſkov meer.

Digteren til Sangerinden

De kjære Muser tit har Nykker:
 desværre, men nu det er saa!
 S mangel Pen blier bidt i Stykker,
 naar de forgjeves kaldes paa.
 Jeg selv har prøvet deres Nykker,
 men eengang kommer Elskovs Gud,
 han seer min Nød, blier rørt, og rykker
 en Fjer af egen Binge ud.
 "Tag denne, sagde Elskovs Guden,"
 med egen Haand tilskar han den;
 "vær nu Gudinderne foruden!" —
 — Jeg har kun denne ene Pen.

Den fortvivlede Elsker.

Doris.

Jeg røres ei ved dine Klager.
 Jeg er uovervindelig!

Damon.

Hav Medynk med mit Hjertes Plager;
 Du vil da see mig døe for dig?

Doris.

Døe længe nok, og dine Sukke
 skal ei bevæge mig.

Damon

Ha, grummeste blandt alle Smukke!

Ansæ mig ei saa taabelig.

Efter Kleist.

Spild ei det Kys, som nægtes din Tilbeder,
 min Doris! paa den Sang, han sender dig,
 giv ham det selv, betænk, han blot om dig
 og dine Undigheder
 en evig Samling har i sig.
 Kys ham, og gør ham lykkelig!

Efter Kleist.

Drag i din gyldne Vogn, Aurora, frem,
 i al din Glæde du snart oprinde,
 naar skilt fra Eløe, al min Lyst,
 kun Smærter fylde dette Bryst,
 og lange Nætter seent hensvinde.
 Men naar hun aander Fryd i denne Barm;
 og hviler i min Arm,
 fra gyldne Hjem lad seent din Vogn fremdrage,
 hold Tømmen da tilbage.

Romance af Hyrdinden paa Alperne.*

Du synger, og henrykker mig;
 Lærvillig vil min Fløite være
 Saa godt den kan, den svarer dig;
 Den Kunst er ikke tung at lære.
 O man kan let
 Udtrykke det,
 Som Hjertet eengang folte ret.

Forgjæves Lærdom blev forødt
 Paa den, hvis Hjerte lod sig røre,
 Man for at synge smukt og sødt,
 Kun dig fornøden har at høre,
 O man kan let
 Udtrykke det,
 Som Hjertet eengang folte ret.

Du sang, og sødt fortrylled mig,
 Min Fløite jeg da strax forsøgte;
 Den al sin Godhed fik fra dig,
 Og den mit Hjertes Gld forøgte.
 O man kan let
 Udtrykke det,
 Som Hjertet engang folte ret.

*) Til en deilig Melodie af Concertmester Hartmann.

Af samme.

Den ægte stille Glæde
 En Drøm kun er,
 Om den ei har sit Sæde
 Sprættet her.

Ei Avind her afbryder
 Vor glade Tid,
 Sød hver en Dag henflyder,
 Hver Stund er blid.

Her Dagene oprinde,
 Og glide frem,
 Og intet bittert Minde
 Forfølger dem.

De bedste Himlens Gaver
 Tildeeltes os,
 Alt, hvad den Rige haver,
 Alt Guld tiltrods.

De Blomster, Marken pryder,
 Er vores Pragt,
 Den Uld, vor Hjord os yder,
 Udgjør vor Dragt.
 Ved det, vor Jord frembringer,
 Ernæres vi;
 Vor Tid med Drenens Vinger
 Flyer let forbi.

A f s a m m e .

I Skovene blev Amor født;
 Han elsker deres dunkle Skygge;
 Og Hyrderne, som dem bebygge,
 Kun de erfarer Livet sødt.
 Lyksalige! ja Eders Dage,
 Den gyldne Alders Tid er liig,
 I kjænde Trøst mod alskens Plage
 I Elskov, som gjør lykkelig.

Svar paa Ovenstaaende.

Naar jeg hist ved Bækens Bred,
 Lægger mig i Engen ned;
 Bækken surrer, det er smukt,
 Sød er alle Blomsters Lugt.
 Skovens Toppe der udbrede
 Deiligt Skjul for Solens Hede.

Hisset nede seer jeg Hjorden
 Græssende i smuk Uorden,
 Lammet springer, Faaret bræger;
 Dette Syn mig vederqvæger.
 Sligt, tilstaaer jeg, yndigt er,
 Intet kommer dette nær.

Men naar hule Stormvind hylér,
 Regnen strømmeviis nedskyller,

Skyerne gjør Himlen mørk,
 Egnen skabes til en Drk
 Lynets Glimt og Tordnens Brag
 Mennesker og Dyr forskrækker,
 Under Vindes Anfald brækker
 Usle Hytters svage Tag;
 Faarene da fryde frem,
 Regnen drypper ned af dem.
 Hyrden selv forfrossen vaad
 Disse Staklers Brægen hører,
 Og hvormeget det ham rører,
 Finder han dog intet Raad.

Klagesang af samme.

Hvorhen jeg et Blik vil vende,
 Jeg min Smertes Spor kan kjende,
 Zephyr aander Sukke frem;
 Intet lindrer mine Plager,
 Echo hører mine Klager,
 Sorgelyd besvare dem.

Her selv Skovens Fugles Stemme,
 Naar min Klage de fornemme,
 Bliver øm og sørgelig.

Bækken risler ei med Glæde,
 Den af mig har lært at græde,
 Blomster visne rundt om mig.

Sang af samme.

Allene er det tungt at være,
 Saa godt som Intet een kun er,
 Man dog bestandig een behøver,
 Som ondt og godt med os kan bære,
 Og som os har oprigtig kjær.
 Vi trænge tit til Venstabsprøve,
 Allene vel det aldrig gaaer;
 Nei Livet blir for tungt at drage,
 Om nogen ei med os vil tage
 En kjærlig Deel i alle Aar.

Af samme.

Mon Hyrden, Kongen og hans Slave,
 Ei een tilfælles Moder have?
 Har ikke Skjæbnens milde Haand
 Dit valgt den frygtsumme Hyrdinde,
 For al Fuldkommenhed at binde,
 Til hendes Bryst ved Dydens Haand?

Er munter Aand og Yndighed,
 Det skjønneste, den har at byde,
 Er det da ei med dem, som med
 De Blomster, hendes Godspor pryde?
 Den Blomst, der vild paa Marken groer,
 En Havedyrkers Haand undværer,
 Og kun Naturens Stemme lærer
 Den Sanger, som i Skoven boer.

A f s a m m e.

Kan jeg ei hendes Hjerte bøie,
 Hvor vil det da mig Arme gaae?
 Den hele Nat jeg for mit Die
 Kun min Tilbedtes Billede saae;
 Hvor hun er skøn! hvor elskelig?
 Ved allermindste Lyd mit Dre
 Glad troede hendes Røst at høre;
 Jeg troede, at hun kaldte mig.

Sang af Bildmanden.

Rask var hun, som raske Hind,
 Rank som Røret, myg, som Sivet,

Al den Skjønhed, her i Livet
 Noget Dødelig blev givet,
 Var, begrædte Skjønne, din!
 Duen mindre tro sin Mage,
 Ornen mindre stolt at jage,
 Lammet mindre kjælent er;
 Rosen stod paa hendes Kinder,
 Ja! og noget, som jeg finder
 I de Træk, jeg skuer her.

A f s a m m e .

Ja Deres Smil
 Har fyldt med Gld
 Endog den Luft, som mig omgiver.
 Seer jeg Dem ei,
 Saa drages jeg
 Hen til det Sted, som De opliver.
 Jeg saae Dem — Glæden strømmer i
 Min Sjæl — skjøndt Længsel mig henriver.
 Hvi glædes jeg saa,
 Hvad er min Attraa!
 O Glædens søde Sværmeri!
 O kunde jeg for Dem afmale,
 Udtrykke Dem min hele Sjæl?

En Bildmand veed ei ret at tale,
Om det, han føler dog saa vel.

A f s a m m e.

"Hvor gaaer man hen
Til Bildmandslandet?
Er det et andet
End Persien?"
Ja vist, ja mænd!
"End Spanien?"
Ja vist! ja mænd!
"Hvor gaaer det der?
Saa galt som her?
Og Sproget der
Bildtttydske dog er"
O nei! o nei!
Vist er det ei.
"Og Mænd er der
Saa galt som her?
Og unge Piger,
De elske Smiger?"
O ja og nei!
Nu saa! nu ei!
"Og Viin man veed,
Og Kjærlighed?"

Af hvilken Tale!
 Hvor de er gale?
 De døver mig!
 Er for det Andet!
 Saa hør da, hør! i Bildmandslandet,
 Der taler hver for sig.

A f s a m m e .

Frem til Striden! Vren kalder,
 Fienden er ved Havets Bred,
 Vældig han vor Kyst anfalder,
 Gaaer mod ham med Tapperhed!
 Kongen, Landet fordrer Eder;
 D hvo gaaer da ei med Lyst?
 Gaaer til Kamp, til Seir, til Hæder!
 Tvang er kun for svage Bryst.

A f s a m m e .

Hvis jeg skal cengang blive Brud,
 Selv Kjærlighed maae Baandet flette,
 En varig Krands bevinget Gud
 Paa vore Tindinge skal sætte;

Et Valg, som strider mod vor Lyst,
 En Kilde bliver snart til Taarer.
 Dig, Frihed! jeg mig da udkaarer,
 Du glæder mit utvungne Bryst.
 Bør Hjertet selv ei knytte til
 Den Knude, som skal evig vare?
 Snart Elskov Flugten tage vil,
 Ifald dens Frihed staaer i Fare.

A f s a m m e .

Staaer hendes Hjerte til at vinde,
 Jeg hver Medbeiler trodse vil;
 Mig Fare, Møie ei er til,
 Jeg intet skal besværligt finde.
 Ei Havets Skræk skal hindre mig,
 Ei Nordens Kuld, ei Sydens Hede,
 Ei alle Elementers Krig,
 Og alle Stormes barske Brede;
 Alting blir yndig, sødt og let,
 Naar Brudgoms Navn skal lønne det.

A f s a m m e .

Elskede! Du gik til Striden,
 Strid! bliv stor, bliv Helte liig,
 Herligt staae dit Navn i Tiden!
 Verden skal misunde mig.
 Flyder kun, I Taarer, flyder,
 Den Bæymring selv er Lyst.
 Saarer Elskov, Vren gyder
 Snart sin Lindring i mit Bryst.

A f C e c i l i e .

Det Hjertes Frihed er ei meer,
 Som Elskovs Magt eengang erkjændte,
 Og intet kan udslukke der
 De Luer, Kjærlighed antændte.
 Selv troløs, den omsonst vort Bryst
 Sin tabte Frihed gav tilbage,
 Der Hjertet vidste at indtage.
 O Elskov! grusom er din Lyst!
 O, hør min Klage!
 Og skal din Grusomhed
 Et saaret Bryst fortære,
 Jeg dig vil lydig være,

Til Løn for al min Kjærlighed.
 Du redde dog paa Gravens Bred
 Ham, som forvolder al min Plage.
 Hvem jeg — jeg sukker end — og Grusomme! for dig,
 For dig, som har opfyldt med Smerte
 Den Barm, som kun ved dig var lykkelig,
 Som knuset har et ømt, et saaret Hjerter.
 Men Tanken blot om dig skal tænde
 En slukt, men alt for billig Harm,
 Ei meer skal Elskovs Lue brænde,
 Bliv kold, som hans troløse Barm!
 Een kjærlig Uro end opliver
 Den ilde slukte Brand.
 O grumme Tvivl! du sønderriver
 Et Bryst, som ham ei glemme kan.

A f s a m m e .

Lidt mere rask, lidt mere Ild,
 Tro mine Ord, jeg kjænder Kjønnet.
 Hvad skal det kolde Bæsen til?
 Det bliver dog ei ret paaskjønnet.
 Man anseer den Erbødighed,
 for, hvad den er, for bare Kulde,
 De kommer ingen Vel dermed,
 Nu har jeg sagt Dem, hvad De skulde.

Barcarolle af samme.

Klar skinner Solen over Skoven,
 I Skyggen tripper Lam og Faar;
 Skjøn Anne dristig og forvoven
 Allene ind i Skoven gaaer.
 Hører, smaae Piger,
 Smukt, hvad jeg siger,
 Gensomhed altid undviger!

Saa kommer hun just til en Kilde,
 Først stod hun der, og speilte sig,
 Saa tænkte hun, det var ei ilde,
 Om her engang du baded dig.
 Hører, smaae Piger! o. s. v.

Hun netop ned i Vandet stiger,
 Saa viser Mester Jesper sig,
 God Dag, skjøn Anne! Knægten siger:
 Hvorledes anstaaer Badet dig?
 Hører smaae Piger o. s. v.

Da blev skjøn Anne vreed og skjændte,
 Dog skræmtes Jesper ei derved;
 Han Pigers Hjerter bedre kjændte,
 Skjøn Anne blev ei længe vred.

Hører, smaae Piger!
 Smukt, hvad jeg siger,
 Gensomhed altid undviger.

Romance af samme.

At mig min Hans, jeg ham udvalgte,
 Det var bekjendt for een og hver,
 Min Fader selv mit Valg bifaldte,
 Og ansaae ham sin Datter værd.
 Et helligt Baand man sønderriver,
 Men ingen Tid adspurgtes vi;
 Af naar uhældig Følgen bliver,
 Forældre tit er Skyld deri.

Med redeligt og trofast Hjerter
 Han svor mig evig Kjærlighed;
 Forskillelse jeg aldrig lærte,
 Glad jeg modtog min Elsktes Ted,
 Et helligt Baand man sønderriver,
 Men ingen Tid adspurgtes vi;
 Af naar uhældig Følgen bliver,
 Forældre tit er Skyld deri.

Vor Egn erfoer mit Held med Glæde,
 Af Hjertet man lykønskede mig;

Vor Bryllupsdag man alt beredde,
 At jeg mig troede lykkelig,
 Et helligt Baand man sønderriver,
 Og ingen Tid adspurgtes vi,
 At! naar uhældig Følgen bliver,
 Forældre tit er Skyld deri.

Efter det Franske.

Du, som kom nys fra America,
 Fortæl, min Faer,
 Hvordan jeg der med Angelica
 Vel faren var?
 Er præsteviet Omhed hos Qvinde og Mand
 Vel ogsaa der
 Latterligt Løp mellem Folk af Forstand?
 Ligesom her?
 Er Trofasthed i America
 Dyd hos en Glut?
 Er der en dydig Angelica
 Vis paa sin Gut?
 Er Kladder og Løgn om en skyldfri Mand
 Ei anseet der
 Som Spøg blandt Folk af oplyst Forstand,
 Ligesom her?

Var det ei flink i America,
 Bønhørt at frie
 Paa een Gang til en Angelica
 Og andre ti?
 Den som loe samtlige elleve ud,
 Mon han vel der
 Blev mindre velkommen hos tolvte Brud,
 End han blev her?

Er alting ej og i America
 For Penge fal?
 Selv Elskov af en Angelica?
 Dens Fryd dens Qual?
 Men blev det Elskovs pinende Glød,
 Man har vel der
 Godt Folk, som hjælpe i saadan Nød,
 Saavel som her?

Af Skindsygsotten America
 Vel ogsaa veed?
 Der blev vel og en Angelica
 Af gammelt Kjød?
 Men skeer det, har man da den Forstand
 Endogsaa der,
 At løbe fra Huus og fra Børn og Mand
 Saavel som her?

Nu! — uden Tvist i America
 Og hvert et Land
 En tro og dydig Angelica
 Der findes kan;
 Men, paa Miracles jeg lidt kun troer,
 Gaar det ei der,
 Og paa den samtlige syndefulde Jord,
 Dmtrent som her?

S a n g

paa

Commandeurinde Morgenstjernes Fødselsdag
 den 22de Februar 1804.

Tidt er det sagt,
 For tidt erkjendt ved Magt:
 Her er for koldt og slemt i Norden,
 Knapt somme vil troe,
 At i vor Krog af Jorden,
 Folk burde boe.

Og det er sandt,
 Paa denne Jordens Kant
 Trives ej Druer og Lemoner;
 Nu! hvad her ei groer,

Vi fra fremmede Zoner,
 Bringe vort Nord.

Men Venner, nej,
 Nei Sandhed er det ej,
 Her Jordens bedste Frugt ei trives.
 Hvad mon det er,
 Hvor mon det gives,
 Som savnes her?

Glæde og Fryd
 Og muntre Sanges Lyd,
 Venskab og Elskov — er' Producter
 Som, vi jo see,
 Modnes her og bær Frugter,
 Trods al vor Snee.

Og har vor Ven
 Selv' fra Hetrurien,
 Den bedste Plante han der kunde finde,
 Bragt til vort Nord,
 Bragt os vor Veninde —
 Held ham derfor!

Og i vort Nord
 Den skønne Plante groer
 I varig Blomstring end den samme;
 Og som vi see

Ligne den yndige Stamme
 Afslæggerne.

D længe saa
 S varigt Flor bestaae
 Planten saa skjøn, og hver dens Spire!
 Længe og fro,
 Venfkab! den fryde og zire
 Din glade Bo.

S a n g

ved Høitideligholdelsen af
 Fru J. Langes Fødselsdag.
 paa Kastrup den 13 Februar 1796.

I hele to Hundred og Fire Snees' Aar
 Beboet af Amagre Amager staar;
 De godt Folk, Elisabeth herhid forskrev,
 De pløied, og plantet, og Kaalhandel drev;
 Men aldrig men aldrig jeg mærked som nu
 Til Amager stande saa meget vor Hu.

Smellem den Kaal og de Roer man fandt
 Nu vistnok ret gode Amagre iblandt;
 Men vist er det, Landet ei forhen blandt dem,
 Hvad nu er dets Siir og vor Fryd, viiste frem.

O Lange! din hulde, din yndige Viv
 Gav Amager Ynde og Skønhed og Liv.

Forskjønnet ved Hende, du bragte herhen,
 Rigt Amager derfor belønne sin Ven,
 Og Blidt, som Hun selv, smile alt Hende mod'
 Alt trives, alt blomstre omkring hendes Fod!
 Selv længe, o Lange, som nu saa tilfreds
 Hun fryde, oplive, forskjønne sin Kreds!

S a n g

til

Festen paa Farumgaard,

den 19 September 1809.

Vi reise paa Land, og vi reise paa Sø
 Saa vide de Søforter lange,
 Saa favre som Sicillands velsignede Ø
 Vi finde paa Jorden ei mange.

I venlige Lund' mellem speilklare Kjær
 Paa smilende Sletter og Bakker,
 Af Byer, af Borge, af Egne her er,
 Hvor mangan ret inderlig vakker!

Men mellem dem alle, hvor Tanken end naaer,
 Meer vakker blev ingen at finde,

End Svanenskjolds deilige Farumgaard,
Dg det baade ude og inde.

Derude, alt hvad ved Skaberens Bliv
En Egn paa Jorden vel pryder;
Derinde, Han Selv og Hans hulde Liv
Dg de Børn med arvede Dyder.

Hr. Svanenskjold stævner til Farumgaard
Et Glædskabs Gilde tilsammen;
Dg fremfor udi det hele Aar,
Der hersker frydeligst Gammen.

"Festlig, saa lyder Hr. Svanenskjolds Bud,
"For alle Aarløbets Dage,
"Var alle Aar mig den Dag, da Gud
"Mig gav min velsignede Mage.

"En bedre Gave hans Godhed ei
"Har nogen Dødelig givet;
"Med Blomster bestrøer hun hele min Vej,
"Dg fryder, velsigner mig Livet.

"I Dag det hendes Fødselsdag er,
"Den Aarets ypperligst skjønne;
"Paa denne Dag min Attraa det er,
"Hendes Værd, om jeg kan, at belønne.

"Hun Døttre mig fødte — Hende Tak og min Gud! —

"Sig selv hun dem danned' saa lige —

"Den ældste blandt dem i Dag er Brud

"Blier Kone af yndigste Pige."

"Jeg fører en Ungersvend til hendes Bryst,

"Af Danmarks Sømænd de glæve;

"Af dem, som er Fædrelands Hæder og Lyst,

"Dg atter engang os skal hæve.

"De valgte hinanden, og hun valgte saa,

"At glade vi Valget stadfæste;

"Dg froe i Hjertet os alle vi spaae,

"De valgte sig begge den bedste.

"Belsignelse over de Unge To

"For hver af tilstundende Dage!

"Om Snese Aar, som i Dag saa froe,

"Paa denne de skue tilbage!

"Belsignelse over den ædle Liv,

"Hvis Fæst os i Dag kalder sammen!

"Held over hver Dag af hendes Liv!

"Os alle Held, Glæde, og Sammen!"

Saaledes taled Hr. Svanenskjold,

Hvad Sangen her kun skal gjentage.

San leve, San Selv og hans Husfrue bold,
 I mange lykkelige Dage!

Med Dage, flige, som denne her,
 Saa glade, haabrige, skjønne,
 Saa mange, som Søstre af Bruden der er,
 Snart Himlen Forældrene lønne.

De leve — de leve — i mange Aar —
 Og stedse i vorende Glæde!
 Saa være den yndige Farumgaard
 Bestandig Lykkeligheds Sæde!

S a n g

paa

Glædeby den 26de December 1805.

Den kjære, velsignede, frydfulde Jul,
 Som forðum oplivede Jorden,
 Saa ingen Slags Glæde for den krob i Skjul,
 Men fryded især vores Norden,
 Den syntes omsider aldeles at flye,
 Hverken at findes i Land eller By. —

Chor. { At Julen den syntes aldeles at flye,
 { Hverken at findes i Land eller By.

Det Uvæsen skued' Hr. John og hans Viv;

Det angred' de frydgode baade;

De sagde til Julen: "flye ikke, nei bliv!"

De agted hans Flugt for en Baade.

"Men vil du dig skjule, o frydrige Juul,

"See da, vor Gladeby være dig Skjul!"

Hor. { D hvis du vil skjule dig, frydrige Juul!
Gladeby være dit frydrige Skjul.

Dg see deres Gladeby yndig og blid

Blev Tempel for Julen den holde,

Dg Venskab og Munterhed tyede hid,

Her de Julens Fest monne holde.

D Juul, see dit Tempel din Fest alt bestaaer

Frydelig her nu i Rækker af Aar.

Hor. { D Juul, see dit Tempel, din Fest alt bestaaer
Frydelig her nu i Rækker af Aar.

Tak vorde de Edle, Hr. John og hans Viv

Som bjergede Julen den gjæve!

Blot frydblide Dages langvarige Liv,

Omgiøne af Venskab, de leve!

Saalænge som Himmelens Hvælving er blaa,

Gladeby blomstre, dens Juulfryd bestaae.

Hor. { Saalænge som Himmelens Hvælving er blaa
Gladeby blomstre, dens Juulfryd bestaae!

Tutisfimi.

Tak vorde de Edle, Hr. John og hans Vio

Bryllupsfang.

October 1809.

Fra Jordens Midtes altfor hebe Belte,
 Hvor evig Sommer gjør en ør,
 Til der, hvor Solen ei formaar at smelte
 En Is, som derfor aldrig tør,
 Er Menneket, saa have Reisende sagt,
 Heel overalt efter Lykken paa Tagt.

De allevegne vove, savne, lide
 Alt, alt, for at faae hende fat;
 De færdes, kjøre, løbe, seile, ride,
 Fortsætte Tagten Dag og Nat;
 Men, som man forsikrer, høist bitterlig faa
 Lykkes det, hende, de søge, at naae.

Man kjober Godser, og man bygger Slotte,
 I Haab at did hun lokkes hen;
 Naar da man seer, hun nu enda tør spotte,
 Man sælger — river ned igjen;
 Snart atter man seer hende — seer hende flye —
 Og nu fortsætter man Tagten paa ny.

Ja selv de mægtige paa vores Klobe
 Skal heri ligne heel de Smaa.

Dg mangen talrig Hær og mangen Flaade
 Blot for den Jagts Skyld rustes maa.

Dog nævnes der neppe den Seirer, hvis Magt
 Lykken hjem med sig til Fange har bragt.

Saa al den Jagt er efter blot en Skygge?
 En Drøm? et tomt Indbildnings = Spil?

Saa kun i Luften vi os Slotte bygge?
 Dg der er ingen Lykke til?

Saa vældig, saa smaalig, saa kummerlig søgt,
 Den er et Syn kun, der for os har spøgt?

Men held os, nei! skjøndt Skygger om os sværme,

Som tit man giver Lykkens Navn;
 Forsvinde de ei, naar vi os dem nærme,

Vi dog kun Skygger faae i Favn.

Nei Held os, Lyksalighed, Held blandt os boer,

Dg skjøndt tit ukiændt forskjønner vor Jord.

Ved Magt og Vælde er hun ei at fange,

Hun lokkes ei ved Glands og Pragt;

Hun flyr en alt for stormist Søgen bange,

Dpspores ei ved saadan Jagt.

Men kjærlig hun gjerne hos dem fæster Bo,

Hvor neppe søgt hun kan nydes i Ro.

Helst der, hvor hende Hymens Haand fremleder
 — Maafke snart aldrig uden den —
 Omflynget med hans skønne Rosenstjæder,
 Endog ei ventet, tyer hun hen;
 Omfavnet, og kjendt ved sit rigtige Værd,
 Siden et Hiem hun stedse har der.

Held dem, til hvilke Hymen saa fremleder
 Gudinden, alles Dnsfers Maal!
 Held Brud og Brudgom, ædle Par, held Eder!
 Høit Venner! Bruds og Brudgoms Gæst!
 Den Lykke i Dag Eder favner saa fro,
 Stedse o stedse hos Eder maa boe!

Bryllups sang.

Engang en, der dog har Rygte
 Af sin Wiisdom, siges der,
 Gik ved høilys Dag med Lygte
 Ud at søge Mennesker,
 Søgte Staden om heel grant,
 Meente, han dog ingen fandt.

Snart der kom i talrig Brimlen
 Folk af al Slags Rang og Dont;

Hin belygtebt nøje Stimlen,
 Fattig, Rig, Soldat, Archont, —
 Hvad han søgte, fandt han ei;
 Rynked' Panden, gik sin Vej.

Heel forskjælligt lød de Domme
 Over saadan Viismands = Færd.
 "Han har tidsnok, mumled somme,
 "Midt i Sværmen! — søg dem der!"
 Mængden vel, skjøndt hver for sig,
 Meente: "seer den Nar ei mig?

Men hvad var da det, han søgte,
 Hvis den Søgen ej var Tant? —
 Venner, om han med sin Lygte
 Her blandt os sig nu indfandt?
 Skulde han ei heller her
 Troe at finde Mennesker!

Meente han, at Navnets Hæder
 Er med Ret kun dens, hvis Barm —
 Keen, — for alle ædle Blæder,
 Alt hvad skjønt og godt er, varm —
 Frydes kun ved selvfølt Deel
 I forplantet Dyd og Held;

O han komme med sin Lygte!
 Held os, thi blandt os han her

Finde skal, hvad hist han søgte,
 Ædle sande Mennesker. —
 Slet hver Rynke ud, og blæs
 Lygten ud, Diogenes!

Om de ædle, elskte Gamle —
 Længe længe leve de!! —
 Talrig Kreds sig at forsamle,
 Dem at vorde lig, vi see, —
 Sande ædle Mennesker,
 Navnets fulde Hæder værd.

Held, o Held, den ædle Klynge!
 Tak Dig, Hermann, som i Dag
 Lod Din hulde Brud indsflynge
 I det sande Hæderslag!
 Blid velsigne Eder Gud!
 Leve Hermann og hans Brud!

S a n g

for

D r e y e r s K l u b

paa

Stifterens Datters Bryllupsfæst 1809.

Dvor det var skjønt, ifald vi kunde blandt hverandre,

”Gør det ad Eden staaer,

er nede blandt vor Jord's Pudseerligheder vandre

”Syv — otte Hundred Aar.

en af; Moer Eva har os denne Spas fordærvet;

”Hun Plads ved Englesad

er sine fjære Børn langt snarere erhvervet,

”End de der spise gad.”

derfor bør det lidt, vi fik, af Liv benytte;

Men af det er saa kort!

alt for jevnlig vi erindres om at flytte

Kun alt for tidlig bort.

g Held os, vil vi kun, saa rinde Livets Dage

Dog ei enda saa snart;

os Krokemanden selv, vi holde smukt tilbage

Paa dets for raske Fart.

i, Venner, lever ei i trofast Venstabs Minde

Hver sand og værdig Ven?

Run, hvad ei er Vi Selv, gaar bort — os selv vi fin
 I Venners Varm igjen.

Dg har vi her vort Liv fuldkommen til et Eden
 Ved Søn og Datter gjort,
 Saa er det ganske klart, vor Vandreskab her nede
 Er ei enda saa kort.

Naar ogsaa Vægt af Aar gjør vore Trin lidt tung
 Os selv lidt mindre frye;
 I Børn og Børnebørn vi see os atter unge,
 Dg hele Verden ny.

Vort Samfunds Stifter, Dig, vor gode gamle Dreyer
 Held Dig vor Hædersven;
 See dette Samfund, som alt Sneese Aar dig er
 Nu har dig ung igjen.

Til Lykke, ædle Ven! end skal vi med hverandre,
 Før det ad Eden staaer,
 Her nede blandt vor Jords Pudseerligheder vandre
 En artig Nad af Aar.

Nyd Venstabs Salighed, nyd Faders skønne Glæde
 I mange Aar endnu!
 D stedse leve skal vort Selskabs Fryd og Hæder
 I Børns og Venners Hu!

B a l = B i s e .

Hele Verden speculerer

Paa den Kunst at blive glad ;

For at finde den man bærer

Sig som oftest daarlig ad.

Vi , som fandt den , bedst kan vi "

Undervise os deri.

Først og fremmest maa til Glæden

Haves varm og ægte Lyst ;

Thi der er mod Kjedsomheden

For den Lunkne ingen Trøst ;

Den , som ikke glædes gad ,

Bliver heller aldrig glad.

Men at Mennesket er eene,

Er ei godt, som Moses skrev ;

Først ved Eva , vil man meene,

Paradiis lykfsaligt blev.

O ! naar Manden glædes vil,

Der endnu maa Eva til.

Mand og Qvinde bleve skabte

Til hinandens Salighed ;

Den og Paradiis de tabte,

Da der kom en Slange med ;

Hvis vor Glæde skal bestaae,
 Ingen Snog her taales maa.

Bedre, fyrrethve Gange,
 Er vor Fryd, end Adams var,
 Vi er uden Snog og Slange
 Henved fyrrethve Par.
 Vores Fryd er reen som hans;
 Vi har forud Sang og Dands.

Vist kan Edles Hjerter frydes
 Naar og hvor det være skal,
 Selskabs Glæder dog nok nydes
 Allerbedst paa velvalgt Bal.
 Vi — naar vi vil glædes ret,
 Bede venligst om end eet

O! at hver, som Fryd fortjener,
 Efter mangen velbrugt Dag
 Stundom mellem glade Venner
 Nyde den, som vi med Smag,
 Og, som vi, i Bunterad,
 Ønske hele Verden glad.

Den 19de December 1808.

”Den kommer aldrig meer tilbage,
 ”Den Glædens hulde Dag, som randt.”
 Saa lyder ofte Mismods Klage,
 Men, Venner, er det derfor sandt?

Endnu, saalænge jeg har svævet
 Paa Kloden her — en heel Deel Aar —
 Jeg har een Gang hvert Aar oplevet
 Ny Sommer, Vinter, Høst og Aar.

Og troer mig, Venner, hver Gang kommer
 Hver Aarstid lige huld igjen;
 Thi Skjøn er ei blot Aar og Sommer,
 Men Høsten med, ja Vinteren.

Enhver — saa bød Naturens Orden —
 Lidt Uveir alt iblandt vel har;
 Der bruser Storm, der dundrer Torden,
 Men snart igjen er Himlen klar.

Men af de sande Glædesdage
 End udebliver ikke een,
 Som kommer jo bestemt tilbage
 Med Haab om fleer endnu som den.

Saa Venner froe vi see oprinde
 Paa ny den Dag, os samler her;
 Saa samler den om vor Veninde
 Endnu den Kreds, hvis Pryd hun er.

Dg hendes Aand og Ynde fryder
 Den Uedles glade Kreds endnu;
 Dg frydfuld Høitidssangen lyder,
 Dg Glæde fylder Kredsens Hu.

Velkommen Dag, o du oprinde
 Saa fro i mange, mange Aar!
 Nu, hver Gang, du for vor Veninde
 Begynde et lyksaligt Aar!

Nytaarsfang.

Du rinder, du rinder
 Saa ilende bort!
 D Aar, og forsvinder,
 Dg varer saa kort;
 Nys kom du at favne
 Ds blid som en Ven;
 Alt nu vi dig savne!
 D bie! o bie!
 Vend om! kom tilbage igjen!

Vend om! kom tilbage!

Saa snart du ei fly!

Kom, giv os de Dage,

Du bragte, paa ny!

Var' end af dem somme

For Skyer ei frie;

O, nu er' de omme!

Held os! held os!

Dø droge de Skyer forbi!

Men glade vi nyde

De blideste Aar;

At frydes og fryde,

Den Lykke blev vor!

O — Dage som denne,

Hvi ile de hen?

Tilbage de vende!

O stands, o stands!

Vend, flygtende Aar, hid igjen!

Og langsom du rinde,

Men yndig og blid!

For jevnt vor Veninde,

Fremile n de Tid,

Thi længe hun være

Sin Elskedes Fryd!

Og Monster og Ure,

Som nu, som nu,
 I quindelig Ynde og Dyb!

Og stedse hun nyde
 Som nu, saa tilfreds,
 Den Himmel, at fryde
 Paaskjønnende Kreds!
 Af Døttre saa lignet,
 Mangfoldig i dem,
 I alting velsignet,
 Som nu, som nu,
 Hun skue sit yndige Hjem,

Paa Bakkegaard.

den 28de Juni.

Held den Mand, hvis Sjæl sig fryder
 Ved sin Lod, som Lykkens Ven,
 Dobbelt glædet, naar han nyder
 Deelt med andre glade den;
 Held den ædle Mand, som nyder
 Saa den Lod, ham Himlen byder!

Dobbelt Held, hvo Glæden deeler
 Med en Barm, den værd som hans!
 Vanheld flygter, Avind skeeler,

Svinder bort i Glædens Glæds!
 Tilfald Held den Mand, som nyder
 Saa den Lod, ham Himlen byder!

Og naar da, erkjendt, paaskjønnet,
 Han af talrig Vennekreds
 Sig omringet seer, og lønnet
 Af hvers Blik, selv saa tilfreds!
 Held den ædle Mand, som nyder
 Saa den Lod, ham Himlen byder!

Og naar nu han seer tilbage
 Paa den Råd velbrugte Aar;
 D kun froe og blide Dage,
 Kan han see, der forestaaer.
 Held den ædle Mand, som nyder
 Saa den Lod, ham Himlen byder!

Ædle Hjorth! — o see tilbage —
 See din Kreds — betragt dit Nu —
 See din ædle elskte Mage
 Fremad see — hin Mand er Du —
 Længe leve du, som nyder
 Saa den Lod, dig Himlen byder!

Fødselsdagsvise.

Dage komme, Dage gaae,
 Held for hver den Godes Dage!
 Kan det skee, da gid jeg maa,
 Hver min Dag i Fryd hendrage!
 Hver Dag følge Fryd og Held
 Hver ærlig Sjæl!

Chor.

Hver Dag følge Fryd og Held
 Hver ærlig Sjæl.

Ønske vi hver ærlig Sjæl
 Hver sin Dag i Fryd at vandre,
 Hvad fortrinligt faaer da vel
 Fødselsdagen for de andre?
 Dog jo den for en og hver
 Den første er.

Chor.

Fødselsdagen for enhver
 Den første er.

Var nu, for Exempel, den
 Af vor — — ei oplevet,
 Af vort Lag, vor Fryd, vor Ven,
 Her var ei det mindste blevet;

Men den kom, vi fik ved den
En ædel Ven.

Chor.

Held vor Dag! vi fik ved den
En ædel Ven.

Spørger, Venner, Hende ad,
Mandens hulde skjønne Mage,
Hvilken Dag er hende glad
Fremfor alle Aarets Dage?
Dg i blanke Die seer,
Hvad Dag det er.

Chor.

D i hendes Die seer,
Hvad Dag det er!

Tutissimi.

Glad, som os den skuer her,
Oplev, Ven med elskte Mage,
Lykkelig, som Lykken værd,
Mange idel glade Dage!
Til den sidste rinder hen,
Forbliv vor Ven,

S a n g

paa

Kammerherinde Anfers Fødselsdag

den 28de Juni 1799.

Nogle Stemmer.

Vi sanktes her til ædel Glæde;

Dg er vel nogen her tilstede,

Hvis hele Sjæl ei stemmer i:

"Fra fjernest Syd til øverst Norden,

"Gid hver, som aander Liv paa Jorden,

"For al dens Sorg og Kummer fri

"Var lykkelig og glad som vi!

Chor.

D var, for al sin Kummer fri

Den heele Verden glad som vi!

Nogle Stemmer.

Men ønske vi, paa denne Klobe

At hver og een var vel til Mode,

Dg alt kun aanded' Fryd og Held;

Hvad Ønske har vi da tilbage

For den, som bruger Livets Dage,

Kun til at fremme andres Vel,

Kun derved fryder egen Sjæl?

Chor.

D det er Guddoms Gld og Held,

At skabe Fryd og gjøre Vel.

Men hun, hvis blide Smil lønner
 Den ypperste blandt Norges Sønner,
 Og elskes ømt af ham igjen;
 Hvis Blidhed Mandens Dage fryder,
 Og hæver ham til nye Dyder,
 Hvad Lykke eier Himmelen,
 Som kan endnu forsøge den?

Chor.

Hun lønner Norges Siir og Ven,
 Hvad Lykke kan forsøge den.

En Stemme allene.

Og jeg, som fylder denne Moder
 Alt hvad jeg nød af Livets Goder,
 Selv dette Hjertes Følelser;
 Min inderligste Tak fremstræber,
 Men Dnsket dør paa tause Læber;
 Kun dette: Altid, som hun er,
 Hun nyde længe Glæden her!

Chor.

O altid altid, som hun er,
 Hun nyde længe Glæden her.

Alle.

O længe hendes Hjerte nyde
 Den Belyst, ædel Kreds at fryde,
 Blot derved glad hun føler sig;
 Og Sundhed hende tro ledsage
 Ud mange idel blide Dage

Dg saa Sig selv bestandig lig
Hun leve længe lykkelig.

Tuttissimi.

Sig selv Sig selv bestandig lig
Hun leve længe lykkelig.

Hymne til Februar

bestemt til at afsluttes dens 15de Dag.

Ej Flora med duftende Blomster har strøet
Din Vej over Enge og Dale,
Dg ei Philomela henrykkende sødt
Dmluller din natlige Dvale.

Ej Phæbus opildner dit kjølige Skjød
Med livsvangre qvægende Lue;
Som oftest han knap bag et Slør dig tilbød
Sit straalende Afsyn at skue.

Urkronede Ceres ej heller din Vej
Beplyder med gyldene Dyrger;
Den lystige frydende Bacchus dig ej
Med nymodne Druer omslynger.

Run simpel og hvid — thi af Snee er din Dragt
Run Perler af Gis den omsunkle;

Og blandt dine Brødre i Glimmer og Pragt
De fleste dig synes fordunkle.

Og dog, Februar! Af os alle, som her
Du frydelig vinkede sammen,
Fortrinligen skjon, og velkommen, og kjær,
Du hylbes med Glæde og Gammen.

Ej Vaardagens Umbra, ej Høstdagens Guld
Du bød vore Dine betragte,
Men o en Veninde saa yndig og huld
Du for vore Hjerter frembragte.

Og Venskab og Ynde, og Fromhed saa blid,
Og alle elskværdige Dyder,
Du stifted en Fest; og paa den du os hid
Til Glæde og Gammen indbyder.

Vor Tak, Februar, og vor Hylдинг modtag;
Saa frydelig vi den frembære.
Skjon, fremfor hver Aarets henrullende Dag,
Hvert Aar os din Festdag skal være!

Din yndige Datter — velsignet og glad
Hun leve, hun leve, hun leve!
Men hver hendes Dag — Tidens Styrer! o lad
Lyksalighed stedse omsvæve.

S a n g

paa

Fru Moltkes Fødselsdag.

Storm og Torden, Sorg og Klage,
 Frost og Hagl og Krig og Riv,
 Mørkne alt for mange Dage
 Af de Dødeliges Liv.

O men dog blev denne Klode,
 Ej blandt disse Rædser tabt,
 Men til Glæde for de Gode
 Af et kjærligt Væsen skabt.

Ej dog altid Lynet funkler,
 Tidt er Himlen blank og reen;
 Tordenskyen ei fordunkler
 Evig Stjernehvælvingen;
 Men naar stakket Uveir iler
 Snart forbi, og skjuler sig,
 Jordens sande Glæde smiler
 Evig ufordunklelig.

Fromhed, Bliidhed, som udbreder
 Sig til hvert dem værdigt Bryst
 Vnde, Godhed, det er eder,
 Som er' Jordens sande Lyst.

Sødt i eders Straaler svinde
 Alle Skyer spredte bort;
 Selve deres dunkle Minde
 Der blier mindre mørkt og fort.

Held os, held os! os omsvæve
 Jordens bedste Glæder her
 Blidhed, Ynde, Godhed leve!
 Eders Fæst i Dag det er.
 Ofte denne Dag I fryde,
 Hver Gang som i Dag tilfreds!
 Længe vor Veninde pryde
 Glædet selv sin glade Kreds!

Med Aarets Slutning.

"Med Til bortrinde Livets Dage,
 "Som Lynglimt hver dets Fryd forsvandt;"
 Saa lyder ofte Mismods Klage;
 Men, Venner, er det ogsaa sandt?

Hvad er det da, som saa forsvinder?
 Snart henrandt atter nu et Aar;
 Men i et nyt der strax oprinder
 Ny Sommer, Vinter, Høst og Aar.

Dg i det ny' hver Aarstid kommer
 Fornyet lige skøn igjen;
 Thi skøn er ej blot Vaar og Sommer;
 Men Høsten, ja selv Vinteren.

Iblandt — saa bød Naturens Orden —
 Hver Aarstid stundom Uveir har;
 Der bruser Storm; der dundrer Torden;
 Men snart igjen blier Himlen klar.

Dg evig ungt og nyt oprinder
 Hvert Blomst igjen, som var os kjær;
 Dg eene det, henglemt, forsvinder,
 Som ikke var vort Affavn værdt.

Thi Mindet selv af Tordnens Bragen,
 Dg Lynets Blink, og Stormens Drøn,
 Naar nye Aar gjenføder Dagen,
 Gjør kun dens Sol desmeere skøn.

Men af de sande Glædesdage
 End udebliver ikke een,
 Som kommer jo bestemt tilbage,
 Dg Haab om fler' endnu som den,

”Selv den, som os kun Savn gjenføder
 ”Af tabte Fryd — endogsaa den?” —

Erkjendtligt Minde den forsøder,
 Og gyldne Haab: vi sees igjen —

Sort Uveirsky omhylled' Jorden
 Paa mangen nu henrunden Dag;
 - End ruller rædselfulde Torden,
 End lyder hule Stormes Brag.

Men skjon fremlysnér dog i Østen
 Den blide Soel fra Ham herved,
 Som snart — o snart — vil hæve Røsten,
 Og kjærlig byde Jorden Fred.

O rul da, rul da kun tilbage,
 Men o! i Fredens hulde Ly! —
 Du Kreds af nu henrundne Dage,
 Og fro' vi favne dem paa ny.

Enhver af deres hele Kjæde
 Er os en kjær gjenfunden Ven,
 Naar engang før den gav os Glæde.
 Den skal os nu fornye den.

Thi med erkjendtlig Hu vi gjemme
 Hvers Minde, som os før var kjær;
 Men stræbe alt o alt at glemme,
 Hvad klogest ej fornyes meer.

Dog ej blot svundne Dages Minder,
 Ds blid, er det, der forestaar!
 Selv var da du, som nys oprinder,
 Ds et af Gud velsignet Aar.

S a n g

paa

F r e d e r i k s v æ r k

den 19 December

Ejeren's Fødselsfest.

Skøn og herlig, thi til Fryd
 Brimmel af utalligt Gode,
 Tusindfoldig Glædeslyd,
 Skabtes hele Jordens Klode.

Sandt der ogsaa Drøner gives,
 Ingen Glædes blide Hjem,
 Men naar Kunsten der staaer frem,
 Døde Drk ved den oplives.

Chor.

Wdle Kunst, hvor du staaer frem,
 Døde Drk ved dig oplives.

Skaberherren ved sit Bli
 Ikkun Glædens Frø hensaaede;

Men i det at vække Liv,
Huld til Konsten han betroede.

O men de, hvis Kraft fremleder
Ædle Kunst til Skaberdaad —
Skjøn er disses store Lod,
Evig Jordens Tak og Hæder.

Chor.

Stor og skjøn er eders Lod;
Evig Jordens Tak og Hæder.

Hvilken Udsigt er ei mørk
Ud i fjerne Oldtids Dage!
Var selv Fredriksværk ei Drk
Kun en føje Tid tilbage!

Men hvor skjønt saaes alt oprinde
Under Kunstens Skaberhaand,
Hid fremkaldt af Glassens Aand!
Leve, leve Glassens Minde!

Chor.

Leve, leve Glassens Aand,
Glassens Daad, og Glassens Minde!

J, som han fremkaldte hid, —
Jordens troe Belgjørerinder,
Ædle Kunster, Vid og Flid —
Yndigt Hjem her stedse finder!

Blomstrer, gavner, værner, freder,

Pryder, hegner Danien!

Dg hver Kunst og hver dens Ven,
Hver dens Dyrker, Held og Hæder!

Chor.

O, hver Kunst, og hver dens Ven,
Hver dens Dyrker, Held og Hæder!

Saa det vorde skal; thi see,
Af vor Konges Ven betrygte
Staae de Kunstens Altare
Paa den Grundvold, Glasfen bygte.
Hædrens gyldne Krands belønner
Hædersdaad af Kunst og Flid.
Hæddet saa, faaer Kunstens Tid
Værd og Agt blandt Nordens Sønner.

Chor.

Hæddret saa, har Kunstens Tid
Værd og Agt blandt Nordens Sønner.

Fædrelandets, Kongens Ven,
Ven og Værn for hvert Slags Gode,
Som Dit skjønne Værk til Mænd,
Saadan Hæder værd', betroede!

Selv Du fiern ved dem modtage
Dine Skarers Jubelfrig!

Hør dem takke, signe dig,
Kræve Held for dine Dage!

Chor.

Hør os takke, signe Dig!

Held for hver af dine Dage!

Nytaarsfang

til

S. og Charl. Rjærulf.

Om hvilken Aarstid er den bedste, —
 Som vel om alt, hvad Fortrin har, —
 Man vel heel sjelden med sin Næste
 I nogen Aarstid eenig var.

For en er Vaarens lyse Grønne,
 En Somrens Pragt og fulde Dag,
 En Høstens Frugter særlig skjønne!
 En fandt i Vintren selv Behag.

Men hvo fandt ikke Vaarens Grønne,
 Ei Somrens Pragt og fulde Dag,
 Ei Høstens gyldne Frugter skjønne,
 Ei selv i Vintrens Solv Behag?

Selv skjon, hver Aarstid rask fortrænges
 Af Aarets næste skjønne Tid;

Saa fro ved den, der er, vi længe
Til den, som kommer, ønsket blid.

Held, hvo der glad og skjøn som nyder
Hver Aarstid, saadan, som den gaar —
Men saa, at stedse man sig fryder
Ved ogsaa den, der forestaar!

Der kommer stundom Uveirsdage,
Heel flemme hver af os har mødt;
Men selv paa dem at see tilbage
Er siden oftest skjønt og sødt.

Men i hver Aarstid kan groe Planter,
Og blomstre Roser ved vor Wei,
Som værne den paa alle Kanter,
Saa Storm og Uveir mærkes ei.

Velgjørenhed og Venfskab hedde
De skjønneste, i deres Læ
Er varm Tilfredshed, rolig Glæde;
End pidffe rundtom Slud og Snee.

Et Aar forsvandt. — Ven og Veninde
Hiint skjøne Læ I pleied saa,
At Aarets Verling ingensinde
Med Barskhed skal til Eder naae.

Det Aar, som gjenfødt atter kommer,
 Begyndt med Fryd i Vennelag.
 Med Munterheds og Venſkabs Sommer
 Dmlune Eder hver en Dag.

De Aar de fremſtaae, og forsvinde
 Bort hele Liv er blot et Aar;
 Blid ſom en Foraarsdag henrinde
 Ethvert, ſom endnu foreſtaar.

S a n g

paa

Agent Moſes Henriques
 fireſindstyvende Fødselsdag af hans Børn.

Nei den er ingen Jammerdal,
 En Frydens Bolig er vor Klode;
 Med Glæder uden Maal og Tal
 Dpfyldte Gud den for den Gode.
 Seer Brødre, Søſtre, Venner, her,
 At rigt paa Glæder Livet er.

Seer, heele fire Snese Aar
 Hin fromme Oldings Dage bleve;
 Og ſeo endnu han blandt os gaar,

End frydes han ved her at leve.
 Vi ere ham, som han os kjær.
 D rigt paa Glæder Livet er.

Som en retskaffen dydig Mand
 Ham altid alle Gode kjendte;
 Men derfor altid mødte han
 Den Agt, Retskaffenhed fortjente.
 Den til sin Grav han med sig bær,
 D rigt paa Glæder Livet er.

Han sine Fædres Love tro,
 Og tro sin Pligt som Mand og Borger,
 Mod stedse Hjertets blide No,
 Og Frihed for den Ondes Sorger.
 Hvad er mod det vort Livs Besvær?
 D rigt paa Glæder Livet er.

Bed fløg og ærlig Virksomhed
 Han vandt, hvad Nøisomhed behøver;
 Men saa, at Flid har Brød derved,
 Og ikkun Alvind han bedrøver.
 Og alle kjende Mandens Værd;
 D rigt paa Glæder Livet er.

Men saa med sand veldædig Aand
 Arbeidsomhed at sysselsætte,

Dg nu med skjøn som gavmild Haand
 Den Usles Kaar hver Dag at lette;
 Det var hans Tid paa Jorden her,
 D rigt paa Glæder Livet er.

Hans Huus, saa mange Dyders Hjem,
 Blev derfor ogsaa Glædens Tempel;
 At Glæden altid lønner dem,
 Beviser klart hans Livs Exempel.
 Seer Brødre, Søstre, Venner her,
 At rigt paa Glæder Livet er.

Dg hvad han var som Egtemand,
 Dg Fader — o som vores Fader!
 D, at vi leve maa som han,
 Dg kjendes værd' en saadan Fader!
 Den Godhed værd, han for os bær!
 D rigt paa Glæder Livet er.

Han skuer, fra vor glade Kreds,
 Sit heele lange Liv tilbage,
 Han skuer fremad — vel tilfreds
 Han viner ifkun glade Dage,
 Dg takker Gud for hver især!
 D rigt paa Glæder Livet er.

D Gud! med mange Dages Fryd
 Du ham blandt os endnu velsigne,

Os, med i Bandel, Daad, og Dyd
 Vor elskte Fader troe at ligne!
 End længe han erkjende her,
 Hvor rigt paa Glæder Livet er!

Dg naar — Gud give seent — tilsidst
 Han samles skal til sine Fædre,
 Dg han og vi veed fast og vist,
 Han vandrer til det endnu bedre,
 Hans sidste Blik end skue her,
 At rigt paa Glæder Livet er.

Tilbageblik paa Ungdomstiden.

Lyksalige henfarne Tid!
 Nei, aldrig I vende tilbage
 I klare, I smilende skynfrie Dage,
 Som gjorde vor Barndom saa blid.
 Hvor blank og hvor blaa og hvor skøn
 Omhvælved os Himlen hist oven;
 Hvor Uger og Eng da var grøn,
 Hvor sang da de Fugle i Skoven!

Hvor surrede' fortroligen sødt
 Hin Bæk fra krystalklare Kilde,

Og Græsset, naar træet vi i Høstakken hvilde,
 Hvor duftende qvægende blødt!
 Hvad er det, som end gjør saa blidt,
 Alt hvad fra hin Tid vi erindre?
 Hvad gjør, vore Dine saa tidt
 Ved Tanken derpaa endnu tindre?

Lyksalige henfarne Tid,
 Ufskyldigheds forgløse Dage!
 Hvad holdt, og hvad holder endnu dig tilbage,
 At ikke du og rækker hid?
 End hvælver sig ligesaa skjøn
 Den venlige Himmel hist oven;
 End Engen er ligesaa grøn,
 End ligesaa sødt lyder Skoven.

Men af, I bortrinde og flye,
 Med Til I hinanden forjage
 I favre, I Barndommens, Ungdommens Dage,
 Dog see, I oprinde paa ny!
 Hvor Ufskyld og Blidhed i Sjel
 Med kommende Aar ej forsvinder,
 Der Ufskyldens Alder og Held
 Bestandig fornyet oprinder.

Thi see, kun forædlet, men blid,
 Som da du ei kjendte til Sorgen,

Med Dage, Veninde, fra Markfredsens Morgen
 Gjenkommer din henrundne Tid!
 Vi Fromhed, og vennehuld Dyd
 So saae dig bestandig ledsage;
 I ingen Tid aldrende Fryd
 Skal pryde enhver dine Dage.

For
 D. D. L. S.

En Vinter nu paa ny svandt hen;
 Den svandt — dens Sorger og dens Glæder.
 For sidste Gang vi hilse den,
 Før gjenfødt Sommer os adspreder.
 End samler den os sidste Gang
 Til Glædskabs Tid og munter Sang.

"Og hvordan var i Grunden saa
 "Den Vinter, vi nu see henrinde?
 "Mon ej som oftest kold, og graa,
 "Og suur, og svøbt i barske Vinde? —
 Den, Venner dog saa tidt, saa blid
 Til ædel Fryd os samled' hid.

Alt vækkende til Liv og Fryd
 Nu hulde Sommer skjon fremsvæver;

Dg Millioner Stemmers Lyd
 Sig til dens Lov mod Himlen hæver.
 Alt glemmer sig — Alt stemmer i
 Naturens store Symphonie.

Men snart vil Somren rinde hen;
 Dg Høstens gyldne blide Dage;
 Naturens Slum skal da igjen
 Os kalde til os selv tilbage.
 D Kunstens — Tankens — Aandens Tid,
 Dg Vennefryds — er Vintren blid.

D Kunstens — vor Forædlings — Tid,
 Dg Venskab, Stovets bedste Glæde,
 Er, Venner! det, os kaldte hid;
 Her være stedse disses Sæde!
 D dem at pleie, hid igjen
 Vi tye til Vintren atter hen!

Forædling, under tænksomt Spøg,
 Uddannelse til Altid = bedre,
 Ved Konstens legende Forsøg,
 Som Venskab lede, dømme, hædre! —
 Vort Samfund — derved det det er —
 Os vorde kjærte ved ægte Værd.

Tak hver, hvis Tid til dette Maal
 Bidrog vort Samfund tro at lede —

Hver Søsters og hver Broders Skaal,
 Som gav, og deelte værdig Glæde!
 Blid nu dem Somren flyde hen;
 Farvel! vi samles froe igjen!

Fødselsdags-Sang.

Leve, leve vor Veninde!
 Let og sødt og blidt henrinde
 Alle hendes Dage,
 Uden Lyd og Klage,
 Blot i Glæde!

Hun, som kun er glad, naar Glæder
 Rundt omkring sig hun udbreder,
 Stedse saa hun fryde!
 Stedse saa hun nyde
 Glæde, Glæde!

Vore Dottres Døttre kjende
 Deres Mønstre end i hende!
 Mønstre i at fryde,
 Mønstre i at nyde
 Ved Glæde!

Leve hendes elskte Mage,
 Blot i Held og blide Dage

Begges Liv henvæve!

Leve, længe leve

Begges Glæde!

Begge leve, leve længe!

Søde Piger, raske Drenge

Snart omkring dem spøge,

Dem endnu forøge

Fælles Glæde!

Leve, leve vor Veninde!

Som i Dag, saa blidt henrinde

Alle hendes Dage

Uden Lyd af Klage

Blot i Glæde!

Sang den 25de Februar.

Endogsaa Folk, som her kun fandt
 Lidt af, hvad man hos andre priser,
 Tilstaae os dog, hvad vel er sandt:
 Vi har en heel Deel fjønne Viser,
 { Viser, hvis Sang gjør glad og varm
 { Hver til at glædes skicket Barm

Sange, om Kongen og hans Huus;
 Om Fædreland og Landets Fædre;
 (Hvad uden Viin gier ædelt Ruus)
 Fryd ved, hvad godt er, Haab om bedre;
 Nu Sang om Viin og Kjærlighed,
 Om alt, hvad Hjertet glædes ved.

Vistnok, selv her i Glædens Lag
 Slog hver en Barm saa mange Gange
 Med meer end vanlig raske Slag,
 Spildnet ved de Glædskabs Sange;
 Dog! — mon det just af Sangen kom?
 Mon ej af det, den Sang lød om?

Elskede Konge! — Fædreland! —
 Venfkab; — Borger-Menneskedyder!
 Sang stemt om een af Eder an
 Hjertefølt altid lifligt lyder.
 Hvad om vi samlede engang
 Disse tilhobe i een Sang!

Festen, som os forsamler her,
 Hvad er der vel, der Hjertet fryder,
 Hvis Festdag denne Dag ei er! —
 Konge, Fædreland, Venfkab, Dyder!
 For alle dem istemme vi
 Vor Festsangs glade Harmonie.

Konges — Fædrelands Ven — og vor,
 O alle Godes Ven, den glæve
 Hilser i Dag et nyfødt Aar;
 Uedling! vor Ven, vor Stolthed, han leve!
 Dag, som os gav vor Fryd, vor Ven,
 Kom tidt, og fro, som nu, igjen!

S a n g

paa en Faders Fødselsdag.

En Stemme.

At Livet har Lyksaligheder,
 Som hyde al dets Kummer Trods,
 At Dyd har Løn for sin Tilbeder,
 Beviser Du, o Fader! Os!
 Lev, Fader, længe lykkelig,
 Dg lær os Børn at ligne Dig.

Alle.

Lev, Fader, længe lykkelig,
 Dg lær os Børn at ligne Dig.

En Stemme.

Dit Hjerte intet Nag betynger,
 Din Tid er Arbeid, Held, og Gavn;
 Dg evig Hæders-Krands omslynger
 Dit ubesmittelige Navn.

Du leve længe lykkelig,
 Og lær os at ligne Dig.

Alle.

Lev Fader o. s. v.

En Stemme.

Om fri fra Sorger, tryk mod Harme
 Selv Dyden er ei altid her,
 Du i vor sømme Moders Arme
 Sødt, Fader! glemmer al Besvær.

Lev Fader længe lykkelig,
 Og lær os Børn at ligne Dig.

Alle.

Lev Fader o. s. v.

En Stemme.

Ved Os, ved dine Børn, Du nyder
 D Fader, ofte Fader-Lyst;
 Naar til Forældres modne Dyder
 Du planter Spiren i vor Bryst.

Lev, Fader, længe lykkelig,
 Og lær os Børn at ligne Dig.

Alle.

Lev Fader o. s. v.

En Stemme.

Dig følge Livets bedste Glæder,
 De følge trygt ethvert Dit Tjød;
 Med Sundhed, Styrke, Held og Hæder

Kron, Himmel! Hans Lyksalighed,
 Han leve længe lykkelig,
 Og lære os at ligne Sig.

Alle.

Lev, Fader, længe lykkelig
 Og lær Os Børn at ligne Dig.

S a n g

for et Vennefelskab

paa

Sognepræsten i Slagslunde

Hr. H. F. Pram's og hans Hustrues
 Bryllups fyrretyvende Aarsdag.

Lad, hvo der vil, med Pauker og Kanoner
 Forkynde Fødselsdages Fryd!

Men ei med Stads og Pral og høie Toner
 Bevises eller lønnes Dyd;
 Med Hjertens Glæde uden Brag,
 Vi helligholde denne Dag.

To Sneese Aar den Dag i Dag er' endte,
 Fra Dagen, da I Vædle To
 Ved fælleds Dyds og Elskovs Baand foreente
 Tilsvor' hinanden evig Tro;

Dg hellig og urokket staaer
 Det Baand den Eed nu Eneese Aar.

Med Sorg og Fryd afverle Livets Dage;
 Af mørk for Eder mangen var!
 Men lettet af en kjærlig Ægtemage
 Er Sorgens Byrde mindre svar;
 Dg kjærlig hele Banen hen
 I har hinanden lettet den.

I Glæde nød' kun ved hinandens Glæde,
 Dg ved at gjøre andre glad;
 I Sorg at hæmme, Trøst og Fryd udbrede,
 I alt I trolig hjælpes ad;
 Men fligt, hvad ellers end har mødt,
 So maatte gjøre Livet sødt.

Dg derfor blev, og derfor stedse bliver
 Hver Dydens ogsaa Eders Ven
 Den Lykke, Rigdoms Glands og Storhed giver,
 Hvad er mod saadan Lykke den?
 O held dig, lykkelige Par,
 Thi Livets bedste Held du har!

Det Mønster, I os gav at efterligne,
 Med Fryd vi skue mange Aar!
 Algodhed huld hver Eders Dag velsigne

End længe frem i blide Aar
 Med Sundhed, Munterhed og Lyst
 Den pryde Eder Livets Høst.

S a n g

ved

et Sølvbryllup i April 1814.

Hvi stirrer vel paa de henfarne Dage
 Mennesket oftest med længselfuld Hu?
 Oftest med Frygt paa, hvad end er tilbage?
 Og saa sjelden med Fryd paa sit Nu?
 Nutid, selv Fremtid dog engang blir den,
 Som, i sin Orden, er den, der randt hen.

Skulde man troe selv de tidligste Skjalbre,
 Saa var alt Guldaldren dengang forbi,
 Samt baade Sølvets og Kobberets Aldre,
 Knapt var end Jernets den, de leved' i.
 Var dette saa, hvad Metal blev da vel
 Den Alder af, som nu os blev til Deel!

Held os! enhver, o enhver af os alle
 Mindes med takfulde Hjerter en Tid,
 Som vi har oplevet selv, og maae kalde

Om ej just gylben, dog frydfuld og blid!
 Var ei saa hver Dag, Aar ind og Aar ud,
 Heel den, dog saa var at, Tak være Gud!

Men det er ikkun for Menneskets Blikke
 Henrundne Tid var for Skyer saa fri;
 Lærer os trøstelig Erfaring da ikke:
 Hver Tid er skjøn, naar den først er forbi?
 Hver — selv vor Fremtid? — vi sene saa kort! —
 Truende Skyer saaes før klarne bort.

Ikkun fordreiet af Fortidens Skialdre
 Ordne vi urigtigt Tidernes Rad;
 Guldets og Sølvets og øvrige Aldre,
 Ordenen ikkun vendt om, følges ad.
 Jernets og Kobberets først svinde hen,
 Sølvets og Guldets oprinde igjen.

Saa — o vi see det jo klart — maa det være;
 D saa det vorde! — saa give det Gud!
 Men at saa er, derom Bidne I bære,
 Værdige, hædrede, Brudgom og Brud!
 Sølvaldrens Høitidsdag Eder det er;
 D nu selv Guldaldren Eder er nær.

Evundne er' Jernets og Kobberets Dage.
 Sølvkronte Par! spaaer ei venlig og huld

Hines Grindring, der end er tilbage
 Held, som — ei kjøbes — slet lignes — ved Guld?
 Tiden dig forestaer, signet og blid,
 Overgaae beste af hendirundne Tid!

Slutningsang i Venneleg.

Endnu en Dag vi her fuldendte
 Een færre er os nu i Vente
 Og stedse færre er' igjen.
 Men af den skjulte Fremtids Dage,
 Der er for hver af os tilbage,
 Gid mangen Dag maa ligne den,
 Som nu i Vennskabs Fryd svandt hen.
 Chor.

O mangen Dag gid ligne den
 Som nu i Vennskabs Fryd svandt hen.

Men Dage efter Dage rinde,
 Og før vi os derpaa besinde
 Er svundne Dage svundne Aar.
 Som uformerkt en Dag henglider,
 Saa Aar paa Aar — indtil omsider
 Vor Banes Grændse for os staaer
 Og sidste Afskedstime flaaer.

Chor.

O Held, umærket Aldren gaaer
Til Banens Grændse for os staaer.

Thi hvo som Hjerte har for Glæde
Ei blot at nyde men udbrede,

Dg saa for Venstabs Salighed,
Ham Livets Dage, stille, blide,
Lig blomsterskygget Bæf henglide
Hver endt med qvægsom Rolighed
Dg yndig Blun i Nattens Fred.

Chor.

Held Aftnens blide Rolighed
Dg stille Blun i Nattens Fred!

Saa hver den Edles Dag henflyder,
Om end en enkelt Sky afbryder

Den Blidhed, som omstraaler den;
Men saa er hele Livets Rjæde
En Dag, som randt i stille Glæde,
Med Smil han seer til Natten hen,
Hvis søde Blun skal ende den.

Chor.

Held os, naar Dagen rinder hen,
Da ender Nattens Hvile den.

Ven! som gaaer bort til fjerne Egne,
Værd Glæden, nyd den allevegne;

Dig, som du er, blid altid lig!
 Kom efter hisset glade Dage
 Til os, til Venstabs Favn, tilbage!
 Lev, hvor du kommer, lykkelig,
 Og Held og Vensteb følge dig.

Chor.

Lev, hvor du lever, lykkelig!
 Og Held og Vensteb følge dig.

Det blev din skjønne Lod, Veninde!
 At mange vore Dage rinde
 Saa skjønne, fro ved dig, med dig!
 O mange, mange skjønne Dage
 Dig være end blandt os tilbage,
 Saa god, saa blid, dig selv saa lig
 Du leve længe lykkelig!

Chor.

Saa god, saa blid, dig selv saa lig
 Du leve længe lykkelig.

S a n g

paa

en Venindes Fødselsdag.

"Stand's dog din Fart,
 "O Glædens Dag, som rinder fort!

"Gil ei saa snart
 "Dg vaer os ei saa kort!
 "Uk alt for hurtig flyer du hen;
 "Vi ældre er', før vi dig see igjen.

Saa sukked vist
 Tidt hver af os ved frydfuldt Lag;
 Saa da os sidst
 Forsamled denne Dag.
 Men see den kommer dog igjen
 Saa glad, saa blid, som den i Fjor randt hen.

Thi fast bestaaer
 Hver ædel Grund for Vædes Fryd;
 Ei den forgaaer
 Som Vind og Sangens Lyd;
 Nei evig ung og skøn og blid
 Den blomstrer frem trods Aar og flygtig Tid.

Beninde saa
 Dit Ynde uforanderligt
 Vi see bestaae,
 Sig selv for stedse ligt.
 O thi saalænge Hjertet slaaer,
 Ei Hjertets Præg Forandring undergaaer.

Ei Dages Tal
 Din Fryd at glæde ædelt Lag

Formindste skal

Fra, hvad den er i Dag.

Ved Vennehuld uroffelig

Du vorde skal dig selv bestandig lig.

Kjær, som du er

For Ven, ham, som du lever for,

Om muligt meer

Du vorde Har fra Har;

Ved dig, ved dig skal stedsse han

Erkjende sig den lykkeligste Mand.

Kind da kun hen,

O glade Dag, thi evig ny

Skal du igjen

Hvert Har velsignet gryn!

Og glade Vennekreds hver Gang

Dig hilse skal med Ungdoms Fryd og Sang.

Og Fryd og Held

Og alle Dyders beste Løn

For ædel Sjæl

Hver Dag gjør skjøn.

Fro som nu favre Ungdoms Vaar

Dig vorde hvert, selv Livets sidste Har.

S a n g

paa

Prof. J. Kjerulfs Fødselsdag 1808.

"Hvor det var skjönt, ifald vi kunde blandt hverandre,
 "Før det ad Eden gaar,
 "Her nede blandt vor Jords Pudseerligheder vandrer
 "Syv — otte Hundred Aar.

Saa sang en før — ja trods alt, hvad paa Jorderige
 Man badler alt iblandt,
 Blev, troer jeg, det endda, hvad Alle skulde sige,
 Ifald de sagde sandt.

Sandt, Jorden har lidt vel af, hvad Sir Congrev
 hyder,

Dg alffens Britteri;
 Men ogsaa den endnu dog Nordmænd har og Tyder,
 Dg Benner! det er vi!

D den har Menneffer, som er dens Fryd og Hæder,
 D den har ædle Mænd,
 Somham, hvis Fødselsfest i Dag vort Samfund glæder,
 Vor Stolthed og vor Ven.

Blandt Folk, som han, og hun, der gjør sin Kreds til Eden
 I alle Livets Aar

Hvo ønskede sig ei at vandre om hernelen
 Syv — otte Hundred Aar?

Saalænge pleier det i vor Tid ei at vare;
 Men i lykkelig Rad
 Af mange mange Aar hans Livstraad Parcen spare,
 Hver Dag ham vorde glad!

Hver Dag ham glad! thi ved hans Side da vi stue
 Hans Lotte glad som han,
 Og alt det jævnet ud, som skjæmmer end vor Tue
 Saa alle synge kan: Tralleralleralla!

S a n g

paa

Regentsen den 12 Martii 1819.

Alt kun i Biser og i Perialen
 Det nægtes, Alt gaar krunt og skjævt;
 Alt, i det mindste, er alvorlig Talen,
 Man før har bedre Dage lev't;
 Det er den gamle Snak, man alle Dage,
 Alt fra Horatses Tid og før tilbage,
 Saae stedse Mennecker sig med at plage,
 Som om det ret var Moerskab i at flage.

Af Folk og Ting, der due paa vor Jord
De neppe meer vil finde Spor.

Naturligt nok, om vi, da vi var yngre,
Dg Blodet flød os mindre trangt,
Sandt lystigt nok, hvad, da det flyder tyng're,
Os synes nu paa Glæder svangt.
Men den Tid, som man lever i, fornedre,
Gjør i det mindste den vel neppe bedre;
Dg neppe er det fordums Tid og Fædre
I deres Grav paa værdig Viis at hædre,
Om vi paaftaae, de Verden gav i os
Et ingen Døit værdt Arvegods.

Dg hvilke var' da de henrundne Tider,
Vi skulde ønske fremfor vor?
En Deel af os nu allerede slider
Paa tredie fjerde Snees af Aar.
Bistnok for to — tre — fire Snees Aar siden
For nogen her af os endog var liden,
For lidt var Soelskin — Regn og undertiden —
Dg Gaden naar det havde regnet, skiden;
Dg var' da mange gode Mennesker —
Kort, alt omtrent som end det er.

Saaledes blandt Regentseprovstes Navne
Staae Mænds, end blot vor Alder nær,

Som ved Erbødighed og Tak vi savne;

Gunners, og Svids og — fleer, o fleer! —

Og selv af dem, der boede hisset over

I Kamrene, der sødt i Graven sover

Alt mangen en, hvis Hædersminde lover,

Et Navn, som ei forgaaer i Tidens Bover.

Men vil ei vist en Tid, der forestaar,

Sin Fortid see just, som vi vor?

Hvad Navn blandt de Regentserprovste-Navne,

Hvis Hæder ingen Tid forgaar,

Skal mere skjønt end Dit, vor Myrup! stavne

Han ud ad Tidens sidste Aar?

Og er et Navn, hvis Roes og Glæder lyder

Saa skjønt af alle Lands og Hjertes Dyder,

Hvad just den Alder, det frembragte, pryder,

Og over den sin Hædersglands udgyder,

Med Føie da den Old er stolt og glad,

Som saadan Roes og Fryd besad!

Ei heller mener jeg, saa grumme daarlig

Den Tid vi lever i, vel er.

Den Dag, vor Myrup fødtes, ei blot aarlig

Er Fest for Kreds af Venner her;

Thi takfuld Lærdoms, Landsværd, Godheds Vendsen

Maaer, Gud skee Lov, langt udenfor Regentsen;

Ham ønske Godt er ingen tom Credentsen;

Hans Hæder ei født af Conveniencen.

Som Menneſke, og Mand, og Ven, og Lærd
Paaſſjønnes kun hans ægte Værd,

Den Skaal, og den Lykønskning, her dig byder

Din Kreds, af trofast Venſkab varm,

En Gjenlyd kun den er af, hvad dig yder

Langt større Skarers fulde Barm.

De raabe: leve Myrup! han fornemme,

At vore Dage ere ikke ſlemme;

At Skjønsomhed paa Værd end her har hjemme,

At ſtorlig er det Dannerfolkets Stemme:

Tidt komme Dagen, ſom os gav vor Ven

Tidt, hver Gang mere glad, igjen!

Ved

Hjemkomſt=Feſten

for

Digteren Ingemann

Den 2den September 1849.

End engang Viin i blanke Bægre gyder!

Og, Venner, bredſult Maal!

Thi end engang vor Aftenfeſt os byder

En ægte Feſtens Skaal.

Dg er den Skaal, som ingen af os svige,
 Saa mange som vi er',
 Vort: Leve høit den ædle danske Pige,
 Vi skyldte Sesten her.

En Skaal for Hende, som den Lue tændte
 I ædle Digters Bryst,
 Som stedse med den Trylleklarhed brændte,
 Saa blidt, saa skjønt, saa lyst.

En Skaal for Hende, som var Idealet,
 Naar os saa mangen Gang
 Vor Digter Qvinde-Elskelighed maled'
 I søde Tryllesang.

For Hende, som hans Digterliv forskjønned'
 Opflammede dets Ild;
 For Hende, som ham fremfor alt belønnet
 Med kjærlig blive Smil.

For Hende, som, da bort han monne drage
 Fra os til fremmed Land,
 Saa snart, saa uforvansket, drog tilbage
 Til os vor Ingemann.

Hun leve! Høit! — den ædle danske Pige!
 Vor Digters skjønne Brud!

De leve Begge, længe, lykkelige!
 Dem huld velsigne Gud!

Den 6te Januar 1820.

At Livets Lykke fordrer paa vor Klode
 En heel Deel Sølv og Guld,
 Troer nok de fleste, om end gammel Mode
 Det kalder spodst kun Muld.

Men at det er en af de gamle Moder
 Med kun lidt Mening i,
 At Guld og Sølv er' virkelige Goder,
 Troe dog nok alle vi.

At derimod meer sjældent, mindre ægte,
 Det bliver Dag fra Dag,
 Er, hvad vel mangan troer, er ej at nægte,
 Som en heel afgiort Sag.

Sandt, at Ducater nu sees mere sjælden;
 Det er vel noget i.

Mod Rigsbankslapper høres stundom Smælden
 Ja selv mod Sølvværði.

Men hvad! den Tid, man sig tilbagekalder,
 Som var engang — dog naar? —
 Hvad gylbent har den havt, den Guldets Alder,
 Som vi ej har i vor?

Den gylbne Murterhed, den Dydens Datter,
 Og gylbne Sindets Fred;
 Og du, hvis Savn ei Perus Guld erstatter,
 Du gylbne Nøisomhed? —

Og ædle Benskab, du hvis gylbne Riæde,
 Saa fast, saa skjøn, saa rig,
 Gjør ufølt Savnet af hver anden Glæde;
 Hvad er hint Guld mod dig?

Hvori mon vi da være mindre rige,
 End vore Fædre var?
 Hvad Skat var deres, hvortil vi ej lige
 At forevise har?

Det Sølv, det Bjergguld, smedet eller præget,
 Bliir stedse det, det er;
 Vort Guld, er Aar fra Aar det ikke steget
 I sande høie Værd?

Vor Aarfest var, nu nogle Aarløb siden,
 End kun nu Sølvfest kaldt;

Snart blir den Guld, en Smule hen i Tiden;
 O den er det jo alt.

Fro som i Dag den komme tidt tilbage!
 Og hver, som forestaaer,
 Staae midt imellem idel gyldne Dage
 Af lykkelige Aar!

S a n g

paa

Slagslunde Præstens Bryllup i Farum

den 19de Junii 1800.

Hvo nævner mig vel inden sjællandske Strand,
 Ja indenfor Dannemarks Bredde,
 Et Sogn, som mod Slagslunde Sogn holder Staa
 I alt, hvad mon frydeligt hedde?
 O Held over Slagslunde! ingensteds er
 For retskafne Folk bedre Hjem end just der.

Smukt er der; thi flet ingen Hoverigaard
 Opdager Beskuerens Die,
 Men veldyrket Ager, som fri Mand besaaer,
 Hans Boliger, skovdækte Høie,

Dg trivelig Virksomheds frydende Tegn,
Dg Kirker og Skoler, kort — yndigste Egn.

Dg sundt er der: snart der med Glæde opnaaer
Hr. Henrik med trofaste Mage,
(Gud signe dem begge!) den fjerde Snees Aar,
Trods fuldtop af møisomme Dage.
De vidne: fortreffelig lever man der;
Som Slagslunde dem, har de Slagslunde kjær.

Godmodigheds Aand og velgiørende Dyd
De der lode fæste sit Sæde;
Dg Blidhed i Dmgang, Meddelelses Fryd,
Dg Lyst til at blot volde Glæde.
I tarvelig Nøisomhed glade derved
De vente den dalende Soel at gaae ned.

Hvert Sted og hver Egn paa Guds herlige Jord,
Forfikkre de værdige Gamle,
Er skjönt, er lykfsaligt, naar den, som der boer,
Kun Skjønheden veed at opsamle,
Den samles med Godheds og Nøisomheds Haand,
Den holdes ved Venfæbs og Kjærligheds Baand.

O Slagslundes Egn er den herligste Egn;
De Glæder, som der sig tilbyde,
Dem omringer Venfæbs fortryllende Hegn,

Som vilbene Drøner kan pryde.
 Og Kampmann, dit deilige Farum jo her,
 End mere dit Venſkab, er Slagslunde nær.

Og rundtom, o rundtom er Ynde og Fryd,
 Og uafbrudt ſaa det vedblive!
 Saa vorder det; Kjærlighed, Venſkab og Nyd
 Dets Ynder ſkal ſtedſe oplive.
 Nyd, Nothwidt med hulde og elſkede Liv!
 I Slagslunde, glad ſom de Gamle, dit Liv!

Du knytter ved Venſkabs fortrolige Barm
 Det hellige Baand med din Pige;
 O Held Eder! trygge for Modgang og Harm
 Seer Glæden beſtandig at ſtige!
 Bli'er juſt ſaa velfignet og værdigt et Par,
 Som hidtil de Slagslundſke Præſtefolk var.

Vedligehold Venſkabs lykſalige Hegn
 Omkring Eder, Gamle og Unge!
 Snart eengang og I høre ſkjønſomme Egn
 Dem, Eder ſkal følge, tilſjunge:
 "O bli'er ſaa velfignet og værdigt et Par,
 Som hidtil de Slagslundſke Præſtefolk var!"

S a n g

paa

en Venindes Fødselsdag.

Du rinder, du rinder,
 Saa ilende bort,
 D'Har, og forsvinder,
 Og varer saa kort,
 Nys kom du at favne
 Os blid som en Ven;
 Alt nu vi dig savne,
 D' tøv, D' tøv,
 Vend om, kom tilbage igjen!

Vend om kom tilbage!
 Saa snart du ei flye!
 Kom, giv os de Dage,
 Du gav os, paa ny!
 Var' end af dem somme
 For Skyer ej frie —
 Nu ere de omme,
 Held os! Held os!
 De Skyer os droge forbi!

Men glade vi nyde
 De blideste Aar;

At frydes og fryde,
 Den Lykke blev vor!
 O Dage, som denne,
 Hvi iile de hen?
 Tilbage de vende,
 O stands, o stands,
 Vend! flygtige Aar, hid igjen.

Og langsomt du rinde,
 Men yndig og blid,
 Før jævnt vor Beninde,
 Fremilende Tid!
 Thi længe hun være
 Sin Elskedes Fryd,
 Og Mønster og Ære,
 Som nu, som nu,
 I qvindelig Ynde og Dyd!

O stedse hun nyde,
 Som nu, saa tilfreds,
 Den Himmel, at pryde
 Erkjendtlige Kreds —
 Af Døttre saa lignet,
 Mangfoldig ved dem,
 I alting velsignet,
 Som nu, som nu,
 Hun skue sit yndige Hjem.

Den 15de September 1818.

Brødre! er der noget i,
 Hvad saa tidt der høit nok mumles,
 At af Tid og Ting, hvori
 Blandt hinanden vi omtumles,
 Er saa lidt, der duer noget? —
 Alt for lidt at frydes ved?
 :: Alt for megen Daarlighed?
 Nesteparten saare braaget? ::

Her vi, inter pocula
 Vistnok ikke tør benægte
 Ting, hvorum in cathedra
 Vise selv ej engang fægte.
 D, men er ej end en Lære
 Nok saa slem jo fuldt erkjendt:
 :: Alt, skjøndt splittergalt forvendt
 "Gaaer dog stedse til end værre?" ::

Er det saa? — o er det saa,
 (Knap vel derom Tvivl tilstedes)
 Høi Tid da at passe paa,
 At det bliver anderledes;
 At vi lade ej forsvinde
 Upaaskjønnet, hvad det end

∴ Blandt os, trods Forbærvelsen
Er af ægte Værd at finde. ∴

Og der — Held os! — o der er
End blandt os, hvad ene yder
Skjønneft Alder ægte Værd:
Mand og Indsigt Vid og Dyder. —
Hvem de findes hos at hædre,
Derved vorde det vor Roes,
∴ At vi sjunkne Old og os
Hæve herligt til det bedre! ∴

Dagen, som flig Mand os bar,
Mellem Aarets atten Snefe,
Lygne altid skøn og klar
I vort Samfunds glade Kredse.
Brødre! Glædens Bæger fylde!
Hjertets Sprog med høien Røst:
∴ Længe leve vor Krag-Søst!
Du, hvis Værd vi skøn som hylde! ∴

A f s k e d

fra

Medlemmer af Selskabet for Norges Vel
til

de til Norge opreisende Universitets-Lærere.

Kjøbenhavn den 1ste Maji 1813.

Norges Vel!

Brødres langt for eget Held!
 Nordmandshjertets Fryd og Ære
 Pleier, bør sig ej at være
 Brødres langt for eget Held?
 Norges Vel!

Eget Gavn,

Hvad er det mod Brødres Gavn?
 Hvad os kjærest var, vi glade
 Elskte Brødre overlade;
 Thi hvad er mod Brødres Gavn
 Eget Gavn!

Norges Vel,

Brødres mellem elskte Fjeld',
 Væde — her vor Fryd og Hæder —
 Bort fra os henvinker Eder —
 Op til hine kjære Fjeld'.
 Gaar med Held!

Komme did,
 Eder gjenfødt gylben Tid!
 Fred — fra Himlen vendt tilbage —
 Fred og Frugtbarhed modtage —
 Gjenfødt, herlig, gylben Tid
 Skjøn og blid.

Og med Held
 Mellem elskte Norges Fjeld'
 Planter, pleier, hænder — nyder —
 Eders Viisdom, Eders Dyder,
 Viisdom, Dyders skjønnne Held,
 Almeent Vel! —

Skuer froe,
 Hvad I plante, skjønt fremgroe!
 I de Frugter, Alt skal yde,
 Bjerg' og Dale snart de pryde,
 Saa end silbigst Ild see fro
 Alt fremgroe!

Saa Farvel!
 Eder følge blidest Held!
 Nordbofolkets Fryd og Ære
 Bør og Eders evig være!
 Fædrelands almene Held.
 Saa Farvel!

Men vort Gavn —
 Selv fra Brodrelandets Gavn
 I ved vanlig Daad skal lindre —
 Herligt og til os nedtindre
 Lysende ved stiftet Gavn
 Eders Navn'!

O Farvel!
 Fædrelands almene Held;
 Nordboes første Fryd og Ære,
 Vær og Eders evig være!
 Eder følge Fryd og Held! —
 Saa Farvel!

Afsked sang
 til Professor Schjelderup
 ved hans Afreise til Norge
 den 7de Mai 1813.

Kun mellem Tornene Roser groe,
 Skjult' inden Bladene grønne;
 De Tørne lade vi staae i Ro,
 Kun see til Roserne skjønne.
 De røde Roser og det grønne Blad!"
 Vi ej vedrøre, hvad ej gjør glad.

De Torne smaae
 Vi lade staae.
 Dem plukke, vil sig ei lönne.

Vor ædle Schjeldrup, vor Landsmand kjær
 (Gid mange Landsmænd vare flige!)
 Gaaer bort fra os, som igjen blir' her,
 Hjem til vort Fødelands Rige.
 "De røde Roser og de grønne Blad' "
 Ds gaaer han bort fra — men han gaaer glad!
 Maa det ham gaae,
 Som vi attraae,
 Hvo blev i Lykke hans Lige?

Vor Schjeldrup — var han ei her en Mand,
 Som Danmark længe skal savne?
 D hædres Normand i Danske Land,
 Det skylles flige Mænds Navne.
 "De røde Roser og det grønne Blad!"
 Ds gaar han bort fra, men han gaar glad!
 D gid han maa
 Blive stedse saa.
 Han stedse Glæden da savne.

Han gaar sin Kunst og sin Viisdom der
 De kjære Landsmænd at lære;
 D der han bliver, hvad han var her,

Vor Stolthed, Fædrelands Tre.

"De røde Roser og det grønne Blad!"

Ds gaar han bort fra — men han gaar glad; —

D gid han maa

Blive stedse saa,

Som han er værd det at være.

Skjondt skjære Nogen, var i hans Liv,

Hvad vist han ingentid vilde,

Han Led fra Led med behændig Kniv

Dog mangen Synder saaes pille. —

"De Røde Roser og det grønne Blad —"

Ds gaar han bort fra — men han gaar glad!

Gid snart han maa

For Kniven faae

Norrigs sidste Fiende den vilde.

Dog basta! — nu han ad Norrig hen

Skal pløie truende Bølge.

Fryd, Fred og Held følge did vor Ven —

Dg stedse de der ham følge!

"De røde Roser og det grønne Blad;"

Ds gaar han bort fra, men han gaar glad! —

Gid der han maa

Lang Livstid gaae

I samme, selv samme, Følge.

Men hilse skal han de Landsmænd der
 Fra os, som her bli'e tilbage.
 At vi, hvor vi og i Verden er',
 Bli'e Nordmænd alle vore Dage.
 At — "røden Rose og grønne Blad"
 Kun Norges Lykke gjør Nordmand glad.
 At vor Attraa
 Er kun at saa
 Gaae see vort Norrig tilbage.

Nu Norske Brødre, nu Røst og Sjæl
 Og Glas i Haanden vi hæve:
 Vor ædle Landsmand, vor Schjeldrup Hæls!
 Vor Fryd, vor Stolthed — han leve!
 "De røde Roser og det grønne Blad!"
 Os gaar han bort fra — vi skilles ad —
 Maa det ham gaae,
 Som vi attraae.
 Hvor han lyksalig skal leve!

Trønder Sang.

Ei blot, hvor der Druer og Ferskenes groer,
 Og ej bruges Ski eller Slæde;
 Men selv oppe her ved det iiskolde Nord

Guds Jord er indrettet til Glæde.

Kom Landsmand, kom Sybbo, erkjende enhver;
Herlig og frydfuld er Jorden selv her.

En Konge, som Norge og sig skaffed' Navn
Blandt Folk og blandt Konger paa Jorden,
Bød Nidaros her udi Strindfjordens Favn
Sprinde til Hæder for Norden;
Dg langsomt henvunde Ni Seculers Aar,
Herlig og frydelig endnu den staar.

Fra Konger og Førster og Paven i Rom
Til mægtige Fjeldkonges Borge
De stolte Gesandte ærbødigen kom,
Dg hædrede Nordmænd og Norge;
Thi vidt kjendes Nordmand for hæderfuld Mand
Norge for herligt og hæderfuldt Land.

Dg nærmed sig nogen med uvenlig Hu,
Saa vældig han end monne være,
Stod Nordmanden frem, som vi skulde endnu,
At værne vor Land og vor Tre;
Dg vældig i Kampen paa Land og paa Søs,
Stred han for Fædreland, Konge og Mø.

End kneiser ved Strindfjordens fjeldkrandste Kyst
Det Nidaros, Tryggesøn bygte;

End luer den Mand udi Nordmandens Bryst,
 Som Fædrenes Giender saaes frygte.
 Huld, ærlig, og trofast i Daad og i Ord,
 Saa er' end stedse de Mænd i vort Nerd.

Vel kold, mener Sydboen, Vinteren er,
 Vel tidlig om Høsten den kommer
 Lidt kort, vil han synes, vedvarer kun her
 En lidet oplivende Sommer.
 Men Vinter og Sommer han komme herhen,
 Nødig maaskee vil han reise igjen.

Ved Klogskab og Virksomhed nyttet og brugt
 Gier Havet, gier Dale og Fjelde
 Belanvendte Arbeid belønnende Frugt
 Og Velstand og Hæder og Vælde.
 D komme herhid, hvo som Glæde er værd!
 Held dig, o Norge, hvad savne vi her?

Ved Munterheds Glæder, ved Spøg og ved Sang
 Sig Aaret umærket hensniger;
 Og nyttet og frydfuld blier ingen Dag lang,
 Held, Held vore Koner og Piger!
 Held Dem, som forædle, forskjønne vort Liv!
 Morriges Døttre, hver Nordboers Liv!

Send, Hav, som du plejer, mod Kysterne hen,
 De Dybenes talrige Hære!

De forrige Marsløb de komme igjen!
 Selv Fædrene lige vi være!
 Og alting for Ræsten gaae frem, som begyndt,
 Held os da, Held denne Jordklodens Pynt!

O Held vores Norge, Held Trøndernes Stad,
 Den blomstre, og vore, og trives!
 Alt Fortidens Gode see Norrige glad
 Fornyes, formeres, oplives!
 Og Held over Fjeld, over Dal, over Sø,
 Over hver Nordmand, hans Qvinde, hans Mø.

M u r e r f a r v e l

til en hoiværdig bortreisende Broder.

Brødre! snart et kostbart Led
 Rives af vor Kjæde,
 Som saa tidt den fyldte med
 Murerværdig Glæde.
 Snart i Broderkjædens Tal
 Dette Led skal savnes,
 Snart vor Broder Fredrik skal
 Meer af os ei savnes.

Ikke Byrd og Rang det er,
 Hvormed han er vorden

Hædret, dyrebar, og kjær
 For vor frie Orden.
 Nei paa ægte Murerværd
 Er den Huldskab grundet,
 Hvormed han til Ordnen er,
 Til ham Ordnen bundet.

Derfor er os tungt hans Gavn;
 Men ham kalde Pligter
 Bort til andre Brødres Gavn,
 Og ei Kald han svigter.
 Trøstede vi see derhen,
 Hvor han Pligt skal fylde;
 Og i Ham en trofast Ven
 Broderfolket hylde.

Broder reis! Dig lykkelig
 Bedste Held ledsage!
 Bliv paa skjønnet — kom, Dig liig —
 Til vor Gavn tilbage,
 Elsket, hvor Du kommer hen,
 Som du her er vorden,
 Norges, alle Godes Ven,
 Hæder for vor Orden.

P a a

H. K. H. Lovisa Augustas Fødselsdag

den 7de Julii 1791.

Graadig efter sande Glæder

Er hver glædeværdig Sjæl;
Gudheds Løn og Viisdoms Hæder

Er at nyde glad sit Held.

Held os, vi, som Livet nyde

Med uskømtet Velbehag,

Held os! Held os! os at fryde

Samles vi til glade Lag,

Samles vi til Fryd i Dag.

Brødre! hvilket Folk paa Jorden

Er saa lykkeligt, som vi?

Folket i Kong Christians Norden,

Kongen tro, og flink, og fri,

Slavers Udaad, Oprørs Lue,

Armods Stønnen, Krigens Baal,

Andre Folk, ei os, de true,

Brødre høit vor Konges Skaal!

Rigets Held! vor Konges Skaal;

Mens Ulykker knuse andre,

Forebygges de blandt os,

Trygge ledes vi at vandre
 Frem i Held og Magt og Roes,
 Frihed gaves — lovomgjærdet,
 See den blomstre fri og skøn
 Til vort Forsvar øves Sværdet,
 Længe leve Kongens Søn!
 Rigets Ven! vor Konges Søn!

Tænkksomhed forjager Mørke,
 Ei den svag gaar meer i Smug,
 Fri den tør i fulde Styrke
 Vise lyse Egners Brug.
 Sandhed høres! ene bæve
 De, som ej kan taale den.
 Brødre! blomstre, seire, leve
 Sandhed, og hver Sandheds Ven,
 Alle Rigets ædle Mænd!

Musen adler vore Glæder,
 Og i hvert vor Glædeslag
 Fro og fri vi hylde Eder,
 Dyder, Ynde, Skjønhed, Smag
 Brødre! hædrer disses Minde
 Vor Augustas Fødselsdag!
 Leve Nordens Huldgudinde!
 Dyder, Ynde, Skjønhed, Smag!
 Det er Eders Fæst i Dag.

Til Dannerdronningen
 Det norske Universitets Stiftelsesfest.

Er det ikke festlig Glæde,
 Høi og skjøn, som os i Dag
 Atter bød at sammentræde
 Her i frydfuldt Høitidslag?
 Dagen, da et Tempel Dig
 Wiisdoms himliske Gudinde,
 Grundlagt blev — evindeligt
 Være fro dens Minde!

Bort da Alt, hvad kan fordunkle
 Lygnet af vor høie Lyst!
 Reen, uskyldet, blid den funkle
 I hvert Die, i hvert Bryst!
 Under glade Sanges Lyd
 Gæne for hvert Hjerte svæve
 Alt, hvad kun vor Høitidsfryd
 Able kan og hæve.

Derfor vi vor Fest begyndte
 Med dit Navn o Frederik!
 Og hvert Hjertes Fryd fremlynte
 Af hvert Døies glade Blik;
 Derfor og høitideligt
 Vi vor Fest vor Fryd indvie

Ved vort næste Qvad til Dig
Dannebod Marie.

Dig, som for hver Møie lønner
Blidelig vor Frederik;
Blidgjør, tryllende forfjønner,
Alting ved din Godheds Blik;
Mindes skal — taknemmelig,
Dannebod! hvad Dig vi skyldte,
O med Frederik see dig
Alle Hjerter hylde.

Blisdoms hellige Gudinde
Tempel faaer blandt Norrigs Fjeld,
Frydsfest er vor Dag til Minde
Af vor Tak og af vort Held,
Takfuld', fro høitidelig
Vi vor Fest, vor Fryd indvie
Konge Dig! — men ogsaa dig
Dannebod Marie.

S a n g

paa

Kongens og Kronprindsens Fødselsfest
1799.

Om ogsaa jeg skulde skjældes ud
For Smigerpræst, eller hvad man lyster,
Jeg glad i Sjælen vil takke Gud,
For jeg blev født inden disse Ryster.
Man skal tilstede
Mig frit at gæde
Et varmt, men angerfrit Nød af Glæde,
For { dansk } jeg er.
 { norsk }

Jeg sendte fri ubefangne Blik
Ud over samtlige Jordens Riger —
Nei mangt maa først faae heel anden Skik,
For, Fædreland, du dit Fortrin viger.
Hvert Land paa Jorden,
Fra Syd til Norden,
Gid naae den Lykke, vor Lod er vorden!
Da Held hvert Land!

Men hvo end hister mig taler til,
Jeg Sandheds evige Ret skal hædre;

Dg fast og rolig jeg haabe vil,
 At vel adskilligt endnu bliver bedre.

Kun Daarer skrige:

"O Dannerige!

"Alt fordums krumt har du nu faaet lige!

Bort Hykletant!

Saa meget herligt og godt her skeer,
 Til Retfærds Hævd og alt Godes Fremme,
 At det gier Vished, her vil skee meer,
 Hvad skjønksomt Norden skal aldrig glemme,
 Saa vore Dage
 Skal staae tilbage
 For dem, vor Efterlæggt skal modtage,
 Beredte nu.

Thi Sandhed er det, og leve den,
 Hvad Slags Betsjendelse end bliver Møden;
 Bort Statsheld, mod, hvor vi end see hen,
 Er stort blandt Folkenes rundt om Kloden,
 Hvor bliver Vælden
 Misbrugt saa sjelden?
 Hvor brugt saa vel — saa til Udaads Fælden,
 Dg almeent Gavn;

Thi leve Kongen og Kongens Søn!
 Lykksalighed over begge Dage!

De gode Førsters fornemste Løn
 I Statens vorende Flor modtage!
 Og Land og Stæder
 I Jubelglæder
 Med Ret for almene Held og Hæder
 Velsigne dem!

S a n g

for

det harmoniske Selskabs Bal

i Anledning af

Kongens og Kronprindsens Godeselsfest

1801.

Atter kaldte Fryd og Gammen
 Harmoniens muntre Par
 Til et Glædens — Møde sammen,
 Fro, som her det altid var.
 Held os, Held os, at vi er'
 Atter glade samled' her;

Chor.

Held os, Held os, at vi er'
 Atter glade samled' her.

Atter, Venner, atter skær
 Paa hver Naboindes Kind

Munterhedens skønne Luer,
 Gjensfjær af det glade Sind!
 O, hvis muligt, vorde hver
 Altid fro, som nu, som her!

Chor.

Skønne, saavidt mueligt er
 Altid fro, som nu, som her!

Glade Ynglings Die funkler
 Brændende af Liv og Lyst;
 Ingen ængstlig Sky fordunkler
 Glæden i det sorgfri' Bryst.
 O, hvis muligt, vorde hver
 Altid fro som nu, som her!

Chor.

Benner! saavidt muligt er,
 Altid fro som nu, som her!

Held enhver, hvo end det være,
 Som i Glædskabs Harmonie
 Sindets Munterhed kan nære
 I et frydfult Lag, som vi!
 Held os, Held os, vi som er'
 Utter glade samled' her!

Chor.

Held os! Held os, at vi er'
 Utter glade samled' her!

D, vi kan, vi tør os fryde,
 Al at hele Kloben om
 Ej hver Dødelig kan nyde
 Munterhedens Helligdom!
 Kunde dog, hvo Fryd er værd,
 Worde glad, som vi er' her!

Chor.

Kunde, hvo der Fryd er værd,
 Worde glad, som vi er' her!

Konge, ved hvis Forsorg Glæden
 Hidtil tryk iblandt os boer!
 Sredrik! — end ved Eder Freden
 Og dens Bærk velsigner Nord!
 D den uforstyrret, skjøn
 Worde Eders Fryd og Løn!

Chor.

Gode Førsters bedste Løn
 Worde Kongen og hans Søn.

S a n g

paa

Kongens Fødselsdag 1806.

Gud krone Kongen med
 Held og Lykksalighed,
 Hæder og Fred!
 Held Ham, thi Folkets Held
 Fryder Hans Kongesjæl;
 Kun til det Held at naae
 Staar Hans Attraa.

Bildt lyder fiern og nær
 Krigens Forfærdelser;
 Fred smiler her.
 Vor Styrer, viis og god,
 Bandt, men foruden Blod,
 Hvad saa ej naaes ved Magt,
 Al Verdens Agt.

Længe beherske Du
 Konge! Dit Folk, som nu
 Med Faderhu!
 Af Dig gjort lykkelig,
 See det velsigne Dig!
 I vore Hjerter nyd
 Lønnende Fryd!

Fredens Lyksalighed

Vare, om muligt ved

I Ewighed!

Men bryder Nøden den,

Da drage Nordens Mænd,

Saa som det sømmer dem,

Vaagnene frem.

Rigernes Flor og Held

Ide Din Kongesjæl

Kongeligt Held

Længe Du opfyldt naae

Hver denne Sjæls Attraae!

Vidne om Held og Flor

Hele Dit Nord!

Gud krone Kongen med

Held og Lyksalighed,

Hæder og Fred!

Held Ham, thi Folkets Held

Fryder Hans Kongesjæl!

Kun til dets Held at naae

Staar Hans Attraae.

S a n g

paa

Kongens Fødselsfest 1812.

Sorsangeren.

Lausned Brødre, skjænk i!
 Intet Glas her tomt maa være.
 Høitidsfuld' erindre vi
 Hvortil her vi samled' ere!
 Lader festlig Sang forklare
 Festens Formaal, Dagens Fryd,
 Og i Samqvads rene Lyd
 Alle Hjerters Stemmer svare.

Alle.

Og med dybtfølt Høitidsfryd
 Alle Hjerters Samqvad svare.

Sorsangeren.

Ofte før vi fremfor nu
 Sankedes til muntert Møde;
 Dog, ej Savn, kun takfuld Hu
 Minder om den Tid, vi nøde.
 Han, som længe trofast værnede
 Om vor hæderfulde Fred,
 Og Hans Hjerte bløder ved
 Den fra os at see henfjernet.

Alle.

O Hans Hjerter bløder ved
At see Freden fra os fjernet.

Sorsangeren.

Nødig over Danien
Saae han Krigens Blus sig tænke;
Men nu og i Ham Hans Mænd
Krigermonstret fro erkjende.
Ogsaa Krigens Lue rammer
Os — som hele Jordens Kreds. —
Brødre! men hvor andensteds
Har den udbredt mindre Sammer?

Alle.

Held os Brødre, ingensteds
Voldte Krigen mindre Sammer.

Sorsangeren.

Skjøndt fornummet Stimands Haand
Bedste Baaben fra os vristed',
Fædres Mod og Kraft og Aand
Danneriget ikke misted',
Frederik til Daad opvækker
Nordbo = Aand i Nordbo = Barm;
End sig Albion med Harm
Trodset seer af vore Snækker.

Alle.

Frederik i Nordbo = Barm
Nordbo = Aand til Daad opvækker.

Sorsangeren.

Væbnede staaer Rigets Mænd
 Ved dets gamle skjønne Banner,
 For at møde under den
 Havets vældige Tyranner.
 Inden værnet Kyst dog trives
 Alt, som end i Fredens Ly,
 Fredens Tid, trods Baahengny,
 Paa vor Konges Bink oplives.

Alle.

Held os, som i Fredens Ly,
 Hver dens skjønne Tid oplives.

Sorsangeren.

Kunstens Idræt voxer frem
 Frodig meer end nogensinde;
 Snart Athene selv et Hjem
 Skal blandt Norrigs Klipper finde.
 Og ej blot fra Nordkap lyder
 Fred'riks Priis til Bagters Elv,
 Dannerigets Fiender selv
 Hylde Dannerkongens Dyder.

Alle.

Dannerigets Fiender selv
 Hylde Dannerkongens Dyder.

Sorsangeren.

Derfor, Brødre, derfor er
 Dagen, da han fødtes, vorden

Høitidsdag, saa fro, saa kjær,
 For erkjendtligt Folk i Norden;
 Derfor her saa froe vi glemme
 Alt Besvær og smaalig Sorg,
 Og, fra Hytte og fra Borg
 Lyder ifkun Glædens Stemme.

Alle.

O fra Hytte og fra Borg
 Lyder Glædens muntre Stemme.

Alle.

Lyde høit i Samqvads Chor:
 Frederik, vor Konning, leve!
 Ham Hans Huus, Hans hele Nord,
 Blidest Held og Fryd omsvæve.
 Gjennem Livets bedste Glæder
 Frederiks det elskte Navn,
 Stort ved Nordens Held og Gavn,
 Vandre frem til evig Hæder!

S a n g

paa

Kongens Fødselsdag
1814.

Sorsangeren.

Er det, Brødre, ogsaa Tid
At til Frydelag og Gammen,
Som i Fordums Dage, hid
Vi hinanden stevne sammen?

Chor.

Held os at til Fryd og Gammen,
Denne Dag endnu os hid
Stevner frydeligen sammen
Kjær og skjon som nogetid.

Sorsangeren.

Ruger ei den sorte Sky
Over hartad hele Jorden?
Dundrer ej med Rædselsgny
Trindtom Krigens hule Jorden?

Chor.

Held os! hvilket Folk paa Jorden
Truer mindre mørk hin Sky?
Knust os har end ej dens Jorden,
Skæmme os skal ej dens Gny.

Sorsangeren.

Svæver ikke for vort Syn,
 Hvad saa mangensteds den fældte,
 Vi erfoer' dog, ved dens Lyn
 Guld og Sølv heel let forsmelte.

Chor.

Kraft og Mod hos os nedfældte
 Blev ej end selv Mismods Syn;
 Mod i Barm og Sværd ved Belte!
 Leeg er da Bellonas Lyn.

Sorsangeren.

Sig en Fremmed kalder end
 Selv codanske Bandes Herre!
 Al — naar skal..... naar skal igjen
 Ej de Snækker Alt omspærre!

Chor.

Læres ej hin Havets Herre
 Daglig Agt for danske Mænd?
 Mon ej meest sig selv han spærre?
 Favned' gjerne Fordums Ven?

Sorsangeren.

Hveden de Fortrøstnings Blik,
 Som saa froe mod alting flue?
 Hveden, at i Dag de fik
 Dobbelt Liv og Kraft og Lue?

Chor.

O! de Følelser, den Lue,

Konning, Sader, Frederik!
 Hvormed Dig, o Dig! vi skue,
 Højner, fryder alle Blik.

En anden Sorsanger.

Konning, Sader, Frederik!
 End den Dag blandt Aarets Dage,
 Da af Himlen Dig vi fik,
 Kommer atter fro tilbage.

Chor.

Ligne hver af Fremtids Dage
 Blideste blandt dem som gif!
 Himlens bedste Held ledsage
 Konning, hvert dit Dieblik!

Sorsanger.

Snart gjenbringe floges Flid
 Det, de Uveir saaes hensmelte!
 Skjönt gjenblomstre Konst og Bid!
 Krigens Sønner tee sig Helte!

Alle.

Men at Dig de det skal skylde,
 Helte — Mænd af Konst og Flid —
 Alle — Alt — og Dig at hylde —
 O det glemmes ingen Tid!!!

Tuttisfimi.

Konning, Sader, Frederik!
 End den Dag o. s. v.

S a n g

paa

Kongens Fødselsdag 1820.

Gigers og Basuners Klang,
 Lyd af høimælt Gammen,
 Af Skalmey og Stræng og Sang,
 Blanded' fro tilsammen,
 Bruse, surre, fjern og nær,
 Rundt, fra Huus til andet,
 Landet om Alt Vidne bær:
 Her er Fryd i Landet.

"Hveden saadan Festensfryd?

"Hvad mon Dannerfolket

"Bed saa almeen Glædelyd

"Have vil fortolket?"

Fremmed inden danske Kyst,

Landsmand ingenlunde,

Hvo, af uerkjendtligt Bryst

Derom spørge kunde.

Borgerlykke — Alt hvorved

Himlen den bereder —

Sædrelandets = Kjærlighed,

Danmarks Held og Hæder —

O for disse, hver især

Huldgubinder holde,
 Er den Fæstens Dag, vi her
 Glade helligholde.

Dagen, da Gud fødtes lod
 Frederik den giæve,
 Er vor Fæst; — vor Konning god
 Længe længe leve!
 Bægret fyldt til bredfult Maal! —
 Høit mod Himlen svæve
 Dannerigets første Skaal;
 Kongen Frederik leve!

C a n t a t e

til Kronprindsesse

Lovisa Augustas Formæling

med Prinds

Frederik Christian af Slesvig Augustenborg.

Chor.

Dybt din Rod, o Skjoldungstamme,
 Fæstet staaer i Tidens Skjød!
 Til at dække, at betrygge
 Nordens Slægter i din Skygge,
 Os til Held, endnu den samme

Seclerne du gjennembrød!
 O til Nordens Held og Glæde;
 Vox til fjernest Evighed!
 Og de Grene vidt du sprede,
 Som i Skjuggen vi hernede
 Væges, styrkes, blomstre ved!

Ja evig Stammen blomstre skal; hver Spire
 Den ædle Stamme vorde lig; thi see
 Fra Ebros Strand, til der, hvor Dby størkner
 I Nordens Is, Skjoldungestammens Grene
 Beskygge Folkene. Men Stammen staaer,
 Igjennem Secler staaer den her i Norden.
 Og kun med favrest Skud af fælleds Rod
 Foreene, den, fornyer den sig selv.

Kraft og Dyd og Held og Glæde,
 Wiisdoms Hæder at berede,
 Skabe, fremme og udbrede
 I det vide Nord,
 Dette er det Maal allene,
 Stammen og dens ædle Grene
 Føle sig oprundne for.

O stort er dette Maal. Hvo følte det,
 Som Skjoldung Christian? — Men sin Augusta
 Saae Nordens Konge skabt til Stammens Hæder
 Og Nordens Held; thi strax i Livets Morgen

Har under skinnende Egide Pallas
 Spammet Christians elskede Augusta;
 Og Phoebus Pindi Døttre bød at pleie
 Ufverlende, Minervas skjønneste Yndling;
 Chariterne sig samled' om Augusta;
 Men de, og snart, som de Samænechoret
 Bestyrtset vante Tal forøget seer;
 Bestyrtst saae Pallas selv en anden Sig,
 Og Christian, og hele Nordens Folk
 Saae Pallas, Phoebus, alle Pierider,
 Og Huldgudinderne forenede
 I elskede Augusta. Vældig løb
 I ædle Skjoldungs Hjerte Folkets Raab
 Med hine Castaliders og Chariters,
 Minervas og Apollos Røst foreenet.

Pindi Straaler, ædle, blide
 Skjoldung, tindre ved din Side;
 Yndig Dag vil deres Flamme
 Sprede vidt om Nordens Kyst.
 O! lad dem i Norden sprede
 Dnskte Klarhed, Lys og Glæde!
 Blidt de straalet fra din Stamme,
 Skabe Dag og Liv og Lyst!

I alt, hvad Blissdom gav sit Bifald til,
 Var ædle Skjoldungs Dnskte altid eet

Med Folkets — og nu grunder Christian
Paa at opfylde dets og Viisdoms Krav.

Af fælles Stamme, indenfor den Kreds,
Den selv beskyyger, hin den unge Fyrste,
Som deeler Navn med Dannerigets Fader,
Dg Frederik, dets Ben, oprunden var.
Men kronet Christian, og han, som deler
Med ham det Scepters Vægt, hvortil han fødtes,
Saae hin, den unge Skjoldung, fælleds Stamme
Dg Hæder værd; de valgte ham til Ben,
Dg Nordens Folk udvalgte ham dertil.

Dg Nordens Hersker saae, at Rigets Held
Var Stammens Evighed og feire Tilvæxt;
Han hørte Nordens Krav, om ej at miste,
Men favne stedse i sit Skjød Augusta,
Saae Folkets Yndest for hans valgte Ben,
Saae for Augustas Hjerte denne Skjoldungs
At være dannet, og for ham Augustas;
Sin Ben Lykksalighedens Høieste
Han under fro! ham giver sin Augusta.

Dg henrykt Nordens Folk med Fryderaab
Bifalder Baandet, kjender valgte Skjoldung
Ham givne Nordens første Hæder værd.

Paa Wiisdoms Alter Luen brændte
 Hvorved sit Sakkel Hymen tændte,
 Ledfaget did ved Elskovs Haand;
 Og Wiisdoms, Hymens, Elskovs Glæder,
 Naturens første Saligheder

Foreene sig i dette Baand.

Naar Norden seer hin ædle Stamme
 At ynde Wiisdoms høie Flamme,

Og ved sin Yndest nære den;
 Da skuer det med henrykt Glæde
 Skjoldungestammen sig udbrede,
 Og Held til fjerne Secler hen.

Og, naar det seer den Stammes Glæder,
 Som eene søger Fryd og Hæder

I Nordens Millioners Vel;
 Sit Raab de Millioner hæve:
 "Lyksaligt, længe, længe leve

"Skjoldungeparret til vort Held!

Chor.

Høit Millioners Raab sig hæve:

"Lyksaligt, længe, længe leve

"Skjoldungeparret til vort Held!

Efter Taler.

Urioso.

Skjøn! Dødeliges første Lod er din,
 Augustas Brudgom, lykkelige Skjoldung!
 Hvad tænkelig Lyksalighed kan ligne
 Just den, o Prinds! de Midler byde dig,
 Hvorved din Lykkes Maal du værdig bliver!

Det er du værdig, naar du gjør Augusta
 Saa lykkelig, som Norden kræver det,
 Den Lykkeligste inden Rigets Strande.
 Men Dig har Nordens Styrer, dig har Norden
 Betroet sin elskede Augustas Held.

Lad i din Barm Augusta flue
 Klar, som i egen Barm, den Lue
 For Rigets Held, for Stammens Ære,
 For Wiisdom, Pligt, og Dyd, og Gud.
 Med Fryd, som kun Augustas ligner,
 Du da, mens Norden dig velfiner,
 Skal føle din Augusta være
 Ved dig den lykkeligste Brud.

Dg, favnet af den lykkeligste Brud,
 Dg kjær for Nordens Styrer — dyrebær

For Fredrik — elsket af din hele Stamme —
 Du, ikke blot af fleben Hefmands Læbe,
 Ei blot ved frydret Tant af hungrig Trus,
 Men om du kunde, fjern fra Rigets Braaer,
 Du skulde høre brave Landsmands Priis,
 Hans Ønsker for dit Held, som for din Bruds.
 Thi grant skal Folket agte al din Daad,
 I hvad den er, og læse i dit Bryst,

Arioso.

Dets Priis, dets Ønsker du fortjene skal;
 Thi det skal worde Sandhed, at dit Raad
 Er Wiisdoms Raad, og at den gode Sag,
 Naar Svig i skumle Elør den vil indhulle,
 En mægtig Talsmand finde skal i dig;
 At den fortrængte Landsmand, hvo han er,
 Helst den, som savner meest hver anden Tilflugt,
 I dig en trofast Ven, og Forsvar har.
 Og Sandhed worde det, at, som din Brud,
 Du ædle Wiisdoms mægtige Gudinde
 Beskytte skal, og at de ni Gudinder
 Ved eders Forsorg vidt i Nordens Egne
 Skal dyrkes uden Haan og uden Forskjel;
 At selv Apollo-Phœbus i sin Glæds,
 Som spreder Lys og Dag i dunkle Egn,
 Og Ild og Liv til rask og ædel Daad,
 I Mand's og Unglings Bryst, af dig beskyttes,
 Af dig, o Skjoldungpar! — og seent engang

Sandheds Toner, reene, skarpe,
 Strømme skal fra gyldne Harpe,
 Rørt af Phæbi Haand;
 Og din Priis skal Phæbus hyde
 Høit til fjerne Slægt at lyde
 Med fra høien Helicon.

Det skee, o Prinds! — o Skjoldungpar! det skee!
 Og dyrebart for alle Nordens Slægter,
 Skal eders Baand velsignes. Og engang,
 Naar sildig — men dog sildig — Død har løst det,
 Og vore Sønnestønners Taarer væder
 Den brustne Knude — da skal eders Minde
 Gaae blankt og skjendt dets Evighed imod,
 Og vidne stolt til vore Dages Hæder.

Høit, velsignet Par! høit lyder
 Tvillingrigets Fryderaab;
 Dagens Fryd hver Barm indgyder
 Fjerne Fremtids glade Haab;
 Haab for dig om Dages Kjæde,
 Til at nyde, skabe Glæde
 Held for ædel Skjoldungs Sjæl,
 Nordens, alle Godes Held.

Chor.

Held for ædel Skjoldungs Sjæl
 Nordens, alle Godes Held.

Høie Par, til at beskytte
 Wiisdoms Agt, og Ret, og sig,
 Og dets Gavn at understøtte,
 Phæbi Chor indvier dig.

Modtag Kaldet! evig lyder

Da din Roes, du evig nyder

Held for ædel Skjoldungs Sjæl,
 Nordens, alle Godes Held.

Tutti.

Held for ædel Skjoldungs Sjæl,
 Nordens alle Godes Held.

Skjoldungstammen, i hvis Skygge
 Norden nyder Held og Fred;

Du, o værdig Par! betrygge

Denne Stammes Evighed!

End ved Dig udbredt den fryde

Fjerneft Old, og selv den nyde

Held for ædel Skjoldungs Sjæl!
 Nordens, alle Godes Held!

Chor.

Held for ædel Skjoldungs Sjæl!
 Nordens, alle Godes Held!

Tutti.

Høit velsignet Par, høit lyder
 Tvillingrigets Fryderaab!

S a n g

i det harmoniske Selskab

den 22de November 1792.

Fra hin harmoniske skønne Kjæde
 Af opfyldt Pligt og huuslig Glæde

Vi sankes her til glade Lag.

Her særskilt Kald og Syssel tier;

Os eene Glædens Harmonier

Forsamle her til Fryd i Dag!

Chor.

Velkommen blide Glædens Dag.

Ei tankeløse Wildskabs Glæder,

Men Fryd i Borgers Held og Hæder,

Selv Fremtids Udsigt skøn og blid,

Og frydfuld Tak — o høit den lyde! —

For alt det Gode, som vi nyde,

Er Glæden, som os kaldte hid.

Chor.

Os ædle Glæder kaldte hid.

Vor Konge leve! herligt stiger

Held, Lys, og Dag i disse Riger

Fremkaldte ved hans Faderbud!

Det lykkeligste Folk paa Jorden

Er Folket i vor Konges Norden;
 Ham derfor signe, lønne Gud!
 Chor.

Vor Konge signe, lønne Gud !

Dg, Venner! er det Tant og Smiger,
 At glade, glade Nordens Riger
 Ved Roret skue Kongens Søn?
 Dg glade see ham den at være,
 Som selv engang skal Sceptret bære,
 Alt værdig gode Førsters Løn?
 Chor.

D værdig Førsters beste Løn.

Den gav ham Himlen, den belønner
 Med Held hans Daad; og Folket skønner
 Taknemmeligt paa Førstens Dyd;
 Den gav ham meer, thi see han nyder
 I elsket Mages hulde Dyder
 Det sødeste af Jordens Fryd.
 Chor.

Maria leve, Fredriks Fryd!

Selv Dyden ubelønnet bliver,
 Naar huuslig Fryd den ej opliver;
 Den nyder Fredriks ædle Sjæl.
 Som Søn, som Mand, som Slægtning, lad

Han Himlen ogsaa nu som Fader
 Erfare Livets sande Held.

Chor.

Han nyde blidest Faderheld!

Vor Fredriks og Marias Spæde,
 Nu værdigste Forældres Glæde,

Hun fryde stedse begge Bryst;
 Og begge Dyder glad gjenfjende
 En silbig Efterflægt i Hende!

Som De Hun vorde Folkets Lyst!

Chor.

Som De Hun vorde Folkets Lyst!

Til Rigets Held vor Kongestamme
 Fremblomstre evig skjøn, den samme,

Til Kloden segner i sit Gruus!

Dens Dyder — nu vort Held — de zire
 Hver ny af den oprunden Spire!

Held os, Held Kongen og hans Huus!

Chor.

Held os og Kongen, og hans Huus!

Nytårs-Sang i det harmoniske Selskab 1793.

Et Aar af vor, af Jordens, Alder
 I Fortids Svælg sank atter ned;
 Det synkende et nyt fremkalder
 Fra skjulte Fremtid i dets Fied;
 Held hver, der glad kan see tilbage
 Paa det henfarnes rundne Dage,
 Og ønske det, som forestaaer,
 At vorde ligt det endte Aar!

Chor.

O bliv os du, som forestaaer,
 Bliv ligt det nu henrundne Aar!

Vort Samfunds Maal er Edles Glæde
 I Hvilen efter gavnrig Flid;
 For den at nyde, at udbrede,
 Med Ret til Fryd vi iled' hid;
 Med gladen Hu i talrigt Møde
 Her tidt i Fjor vi samled nøde,
 Hvad munter Blidhed, Kunst og Smag
 Kan yde Edles valgte Lag.

Chor.

O bliv os du, som forestaar,
 Bliv ligt det nu henrundne Aar!

Men større, høie Borgerglæder
 Gav os det nu fuldendte Aar;
 Thi Fædrelandets Held og Hæder,
 O Venner, er den og ej vor?
 Mens andre Rigers Borger skuer
 Sin Første, Land og Folk — og gruer,
 Vi Orden, Eenighed og Fred
 See værne vor Lyksalighed.

Chor.

O bliv os du, som forestaaer,
 Bliv ligt det nu hendirundne Aar!

Paa Dannerigets Himmel stiger
 Oplysningens hulde, skjønne Dag;
 Hver Rest af fordums Taage viger,
 Og ikke under Tordners Brag.
 See Førsten med sin Gensvælde
 Kun Uret, Vold og Svig at fælde!
 See! kun mod dem han ypper Krig,
 Men, sande Frihed, hæver dig!

Chor.

O bliv os du, som forestaaer,
 Bliv ligt det nu hendirundne Aar!

Med Velbehag den Eviighøie
 Til Danneriget skued' ned,
 Og frigjort Bondes glade Møie

Belønnet' han med Frugtbarhed;
 Og Virksomhed til Gavn og Hæder,
 Og Wiisdoms Lys, og Kunstens Glæder,
 Han bød blandt os ej blot bestaae,
 Men trives, fremmes, agtes paa.

Chor.

D bliv os du, som forestaaer,
 Bliv ligt det nu henrundne Aar!

Saa gaae du frem, vort Dannerige!
 I Held og Lys og blide Aar!
 Og dine Edles Glæder stige,
 Som hidtil, herligt Aar fra Aar!
 Held følge hver, som Held fortjener!
 Held alle Dyds og Sandheds Benner!
 Og Danske Slette, Norske Fjeld,
 Og dette Selskab evigt Held! —

Chor.

D worde du, som forestaaer,
 Et glæderigt lyksaligt Aar!

S a n g

for

det harmoniske Selskab

den 20de November 1793.

Dig, Himlens blide Datter,
 Og Jordens beste Fryd,
 O du, som indbefatter
 Al Skjønhed, Ynde, Dyd,
 Dig, uden hvilken Jorden
 Var uden Skik og Orden
 Dig helliges, o Harmonie,
 Dig — dette Sted, vort Samfund, vi.

Chor.

Dig helliges, o Harmonie,
 Dig — dette Sted, vort Samfund, vi.

Naar himmelsk du forskjønner
 S Vedles valgte Lag,
 Den Fryd, som altid lønner
 Hver ædel anvendt Dag,
 Da først du værdig hyldest,
 Da først vort Maal opfyldes.
 O dette Maal opfælde vi!
 Din Lov vi hylde, Harmonie!

Chor.

Bort skjønne Maal opfylde vil
Din Lov vi hylde, Harmonie!

Naar ædel Mand og Kvinde
Fryd værdig hid tye hen,
Dg søge Fryd — de finde
I Edles Samfund den.
Dg Kunst, og Smag, og Ynde,
Dg ædel Fryd forkynde,
At her dit Tempel er — at vi
Tilbede dig, o Harmonie.

Chor.

Her vidne alting om, at vi
Tilbede dig, o Harmonie.

Dg sand og værdig være
Enhver vor Samfunds Fryd,
Dg stedsse Præg den bære
Af ædel Borgers Dyd;
I glade Toner lyde
Det Folkeheld, vi nyde;
Thi see vort hele Folk, som vi,
Lovsynger dig, o Harmonie!

Chor.

Det hele Dannerfolk, som vi,
Lovsynger dig, o Harmonie.

Bort Selskabs Skytsgubinde,
 Som Dannerigets er,
 Du evig, evig finde,
 Som nu dit Tempel her!
 Hav evig her dit Sæde!
 Gyd evig her din Glæde!
 Her lyde evig, sand og fri,
 Keen, ædel Glædes Harmonie.

Chor.

Her lyde evig, sand og fri,
 Keen, ædel Glædes Harmonie.

Tidt vore Sale bæve
 Af glade Lovsangs Lyd;
 Foræblende omsvæve
 Du stedse her vor Fryd!
 Men festlig høit du stige,
 Naar glade Tvillingrige
 Som nu sin Glæde blander i
 De glade Sanges Harmonie.

Chor.

Bryd frem, stig høit, jublende Raab,
 Himlen har blid opfyldt vort Haab,
 Glædet igjen
 Rigeres Ven,

Faderlig Fryd
Lønner hans Dyd!
Leve vor Fredrik, Maria og Carolina

I jublende Chor
Deeltager og nyder
Erkjendtlige Nord
Hvert Held, som dem fryder.
Bryd frem, stig høit, jublende Raab.
Leve vor Fredrik!
Leve Maria!
Leve Carolina!
Leve, leve Dannemænds Haab.

S a n g
i et Selskab
ved Slutningen af Vinteren 1793.

Vor Vinter nu snart er forbi,
Snart hulde Vaar fremtræder,
Dg snart fra Vintrens kaldes vi
Til Vaars og Sommers Glæder.
Farvel o Vinter, som randt hen,
Du komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Farvel o Vinter, som randt hen,
Du komme, glad som nu, igjen.

See Vaaren kommer, Mark og Skov
I festlig Pragt sig klæde;
Alt synger høit til Vaarens Lov,
Alt byder Glæde! Glæde!

Men og vor Vinter glad randt hen,
Den komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Men og vor Vinter glad randt hen,
Den komme, glad som nu, igjen.

Med Til bortrinder muntre Vaar,
Dg vel saa skøn fremkommer,
Som den med Roser i sit Haar

Den rigdomsvangre Sommer;
 Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Er Vaar og Sommer skabt til Lyst,
 Paa hulde Glæder rige;
 De dog for ønskte gyldne Høst
 I Glædens Rigdom vige;
 Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Velkommen da, o blide Vaar!

Velkommen, hulde Sommer!

Betryk os et velsignet Aar,

Hil dig, o Høst, som kommer!

Dg glad, som du os nu randt hen,
 O Vinter! komme du igjen.

Chor.

Dg glad, som du os nu randt hen,
 O Vinter! komme du igjen.

Som naar vi her i muntre Lag
 Til Glæden samled ere,
 Saa glad, som du os nu randt hen
 O Winter! komme du igjen.
 Hver Aarets Tid og hver dets Dag
 Saa glad os alle være,

Chor.

Saa glad, som du os nu randt hen,
 O Winter! komme du igjen.

Men hver vor Glæde reen og skjon
 Og saadan vorde, Venner!
 At selv vi føle, det er Lon
 For Daad, som Fryd fortjener;
 O glad, som du os nu randt hen,
 O Winter! komme du igjen,

Chor.

O glad, som du os nu randt hen,
 O Winter! komme du igjen.

Som hidtil her vi mangen Gang
 I Glædskabs muntre Møde
 Ved ædel Kunst og Dands og Sang
 Os Livets Fryd forsøde,
 O glad, som du os nu randt hen,
 O Winter! komme du igjen.

Chor.

O glad, som du os nu randt hen,
O Winter! komme du igjen.

Og da i Glædens Harmonie

Vor Tak vi fælles yde

Til hver, som ædel stod os bi,

At frydes og at fryde.

Farvel, o Winter! som randt hen,

Du komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Tak hver vor Fryds, vort Samfunds Ven,
Som gav os Fryd og deelte den.

Cantate

i det harmoniske Selskab.

Tutti.

Hvad var' alle Jordens Glæder
 Uden dig, o Harmonie?
 Held enhver, som dig tilbeder!
 Held os, dog tilbede vi!

Solo.

Fløitens Sølvlyd, yndigst rørte Strænge
 Alt til Samlyd — til hinanden trænge
 Frydløs trætter monotonisk Klang
 Harmonie! du bød i ordnet Bland
 Keene Toner verle med hinanden,
 Da først blev Musik og ædel Sang.

Tutti.

Hvad var alle Kunstens Glæder
 Uden dig, o Harmonie?
 Held enhver, som dig tilbeder,
 Held os, dig tilbede vi!

Solo.

Som i Sang, saa er i alt paa Jorden,
 Harmonie, din Virkning, Lov og Orden,
 Fryd og Gode følge dine Fjed.
 O men enten hviler alt i Slummer

Eller Raadhed buldrer, Mismod brummer,
Hvor dit Bepter ej udbredte Fred.

Tutti.

Hvad var Jordens Held og Hæder
Uden dig, o Harmonie?
Held hvert Folk, som dig tilbeder!
Held os! dig tilbede vi!

Solo.

Kun, hvor du anfører og foreener
Alle Huldgubinder og Gamener,
Jffun der de fæste varigt Hjem.
Ja — hvor dine Rosenbaand omslynge
Alle alle Dyders favre Klynge,
Jffun der de trivsom blomstre frem.

Tutti.

Hvad var' selve Dydens Glæder
Uden dig, o Harmonie?
Held enhver, som dig tilbeder!
Held os! dig tilbede vi!

Solo.

Selv Naturen dine Love hylder
Prægtig Samlyd, kjæk Afsværling fylder
Alttings evig ædle, stolte Gang.
Skovens Dvad, — men ogsaa Storm og Torden
Alt er Skjønhed, Nyhed — Held og Orden
Alt melodisk og harmonisk Sang.

Tutti.

Hvad var' selv Naturens Glæder
 Uden dig, o Harmonie!
 Held enhver, som dig tilbeder
 Held os, dig tilbede vi.

Solo.

Dødelige! hører, føler, fatter:
 Harmonie, Algodheds bedste Datter
 Ordnet' alt til Samlyd paa vor Jord.
 Fryd og Nøie, Tordner og Favoner,
 Alt, o alt er væsentlige Toner
 I det fælles store Subelchor.

Tutti.

Hvad er alle Livets Glæder
 Uden dig, o Harmonie?
 Held hver den, som dig tilbeder!
 Held os — dig tilbede vi!

Solo.

Held, o Held hver den, hvis Sjæl fornemmer
 Fylben af hint Chors fordeelte Stemmer
 Selv forøgende dets Samqvads Lyd.
 Vee den døve Usling, som forvilder,
 Som ved daarlige Mislyds Skinger spilder
 Dets foreente Virkning, Held og Fryd.

Tutissimi.

Moder til al Jordens Glæder
 Evig blide Harmonie

Held enhver, som dig tilbeder!
 Held os — dig tilbede vi.

C a n t a t e

til

Kronprindsens Fødselsdag

i Rønne 1808.

Chor af Qvinder og Børn.

Rædsomt! rædsomt! hvor den ruller,
 Tordnens døve hule Bulder,
 Rundt omkring, og see, o see!
 Lynet blinker, hvisler, flammer,
 Slag i Slag flaaer ned, og rammer,
 Udsaaer Drab, og Angst, og Jammer!
 Wee! Wee!

En af en Gravhøi fremsvævende Aand.
 Alt længe dundred', meest med fjerne Dron,
 En Lyd, som Lyd af Hildurs djerpe Lege;
 Men rundtom her den overdøves
 Af Bondens Plovsang, og hans Ungdoms Fryd
 I lystig Dands blandt Høstens gyldne Dyrger.
 Sødt slumred' derved i den trygge Gravhøi
 De Hedenfarne, som i fordums Old

Tilkjæmped' Norden kraftfuld Ro og Hæder.
 Nys eengang vækked' os en vældig Dyst;
 Skjönt mødte Danmark lumskke Fienders Bold,
 Og vandt sig hædret Ro — til nu, med eet
 Det atter dundrer, og med høie Drøn.
 Af Høien figer vaagnet Kjæmper frem,
 Men hører ej den vante Frydesang
 Af Nordens Mænd, naar de gaae Hædersgangen
 Til Kamp for Fædreland. Kun Klager lyde.

Qvinder og Børn.

Hør hvor den ruller,
 Krigstordnens Bulder,
 Rundtom — o see —
 Lynstraalen flammer,
 Hvisler og rammer,
 Udspreder Sammer!

Wee — Wee!

Manden af Gravhøien.

Ha! Mismod! — jeg gaaer ind igjen i Høien.
 Dog Qvinder kun og Børn! — Alfader Priis,
 End hørde jeg ej dansk Mand mismodig!
 Jeg maa dog vide, hvad det er for Feide.
 De Mænd er' borte; altsaa dog i Kampen.
 Der komme de.

Qvinder og Børn.

Nu tie al Klage!
 Velkommen tilbage

Til angstfulde Barm — — —
 Men af! I modtage
 Vor Velkomst med Taushed og Harm!
 Dplyser os!

Mændene.

Til Kampen vi drog,
 Som Fædrene slog
 Mod drabelig Fjende,
 Saa vilde vi slaae,
 Og Død eller Seier at vinde,
 Det var vor Attraa.

Qvinderne.

Og Seieren maa
 Paa Land og paa Bølge
 Den Dannemand følge,
 Som med den Attraa
 I Leding monn' gaae.

Velkommen tilbage

Til ængstede Barm — — —
 Men af! I modtage
 Vor Velkomst med Harm.

En af Mændene.

Af! uden Seir, ja uden Kamp endog,
 Vi komme hjem med uforretet Sag.
 I hørde ræddelige Waabenbrag;
 I saae de røde Luer — af ej Kampens;
 Thi ingen Krigsmand — ikke een — der kom.

En Flok af feige Ransmænd kun det var,
 Som havde ikke Mandom nok engang
 Til aabenbare Røverdaad, men løi
 Sig nederdrægtig' Hædersnavnet til
 Af vore Benner. — Tagne med som Benner
 De stjal sig ind paa Kongestaden, da den,
 Ved Venskab tryk uvæbnet var — og da —
 Manden.

Jeg kjender dette Folk igjen.

Qvinderne.

Bliv ved.

En af Mændene, siden de Alle.
 Over alle Jordens Riger,
 Til vor Klodes sidste Alder,
 Gjælde Navnet Vikings Kriger
 Som et Navn, hvis Skjændighed
 Stimmænd selv skal blues ved.

Og til Vikingsriget falder,
 Være dette Navn at nævne
 Nok, at tænde Mod og Harm
 I hver ædel Krigers Barm,
 Til den Skjændselbaad at hævne.

Fortælleren.

For feige til at prøve Ledingsfærd
 Mod Mænd, de ængstelig forskandste, kasted'
 Med meer end Djævelkløgt udfundne Waaben —
 Useete før — mod Hundredtusinde,

Som selv de kaldte Venner — Børn og Qvinder —
 I fredelige Bolig knuste dem —
 Dem brændte inden deres faldne Mure —
 Skreg Djæveljubil, naar et Tempel sank
 I Luerne — og derpaa — derpaa stjal —
 Stjal — uhort Skjændsel! — Dannerigets Flaade.

Mænd, Qvinder, Børn og Mander.

Over alle Jordens Riger,
 Til vor Klobes sidste Alder,
 Gjelbe Navnet Vikings Kriger
 Som et Navn, hvis Skjændighed
 Estimænd selv skal blues ved.

Indtil Vikingsriget falder,
 Være dette Navn at nævne
 Nok at tænde Mod og Harm,
 Til den Skjændselsdaad at hævne,
 I hver ædel Krigers Barm.

En af Qvinderne.

Men I forlode dem uhævnede!

Manden.

Som de, der kom som feige Tyve,
 Ej og som Nidbinge sig stjale bort
 Med stjaalne Skat, den de kun bjerged' halv.
 Nu prøve de, ifald de kan, at myrde
 Ved Gult det Folk, de stjale Baaben fra
 Og Alt, saavidt de kunde; — nu de prøve

At skræmme ogsaa, om de kan, vor Nabo
Til at deeltage med i deres Daad.

Qvinder og Børn.

Hør, hvor den ruller,
Krigstordnens Bulder!
Wee! o Wee!

Mændene.

Men tie al Klage!
Vi vende tilbage
Med glødende Barm
Og seenesfuld Arm.

Qvinder og Børn.

Lynstraalen flammer,
Hvisler og rammer.

Mændene.

Fjenden den rammer;
Over ham Sammer!
Wee ham! Wee!

Alle.

Wee Fjenden! Wee!

En af Gravhøiens Aander.

Saa ret! saa ret! og fra mosdækte Gravhøi
See Eders Fædres Aander glade frem
Til Eders Færd. — Ved deres Daad blev forðum
Droløse Bretlands Folk for Udaad revset,
Saa i Aarhundreder det mindtes det.

Men først betænkter sammeligen dem,

Der bleve første Maal for Fjenders Grumhed,
 Som lide Sult og Tørst paa blodigt Leie.
 Med Guldet og med Sølv et frem; og deler
 Den Armes Nød! — Men ogsaa sætter ham
 Den ædle Skjoldung — som er Ederes Tillid
 Saa storlig værd — i Stand, saa vidt I kan.
 Til at besørge Alt! — Nød er ej nok;
 Skal Leding lykkes, fordres fremfor alt,
 At Alle, Alle, lære at deeltage —
 At lide — at opoffre — at undvære.
 Og saa til Kampen, ædle Dannemænd!

Alle.

Som Dannemænd pleier,
 Og Dannemænd bør,
 Vi drage, som Fædrene før,
 Mod Fjenden til Kamp og til Seier!

Seltenes Mander.

Som Daner i Hedenolds Dage,
 I Guld og Klenodier fremdrage,
 Og fro for den Skjoldung I lægge det ned!
 Feide, som styrer vor Feide til Seier og Fred.

Mænd, Kvinder og Børn.

Som Daner i Hedenolds Dage,
 Bort Guld og Klenod vi fremdrage,
 Og fro for den Skjoldung vi lægge det ned,
 Som styrer vor Feide til Seier og Fred.

Alle.

Ham Hærenes algode Styrer velsigne!
 Ham, Ham al hans Tid og hans Raad!
 At Brittebetvingeren Knud han maa ligne
 I Hæder og Vælde og Daad!
 Naar Krigen da rulder
 Sin tordnende Bulder,
 Alstyreren blid skuer ned,
 Og slukker dens Flammer,
 Og ender dens Sammer,
 Med Sei'r og velsignende Fred.

S a n g

for

Festen den 11te December 1811.

til

at høitideligholde Dprettelsen

af

en Høiskole i Norrig.

Chor.

Vær velkommen over Nordens Riger
 Nye skjønne Dag, som stiger
 Mellem Norrigs Fjeld'.
 Med forenet Jubel møde

Nordens Folk dit Morgenrøde,
Dine fælles Held.

Solo Stemmer.

Fælles Held for Nordens Sønner,
Fælles Held for hvo, som skjønner
Lysets, Sandheds, Wiisdoms Værd,
Hvo det end er.

Chor.

Wiisdoms skjønne Dag skal rinde
Op fra nye Tempels Tinde
Mellem Norrigs Fjeld!
Høie Velkomstraab dig hylde,
Gry af Dag, som skal opfylde
Gamle Savn og blidest Haab om Held!

Recitativ.

I Mørkets Dld, hint lange skumle Tidsløb,
Da ingensteds paa Jorden, gjennem Secler,
Din Helligdom, Athene Pallas, meer
Stod uomstyrtet — ingensteds dit Alter
Phoebus Apollo — intet Helicon
Dg ingen Castalider fjendtes meer;
Da himlisk Wiisdom under ingen Form
Den undertrykte Menneffelighed
Gav Bærn mod Rovbegjærs og Overmod's
Dg Tankeløsheds Rasen andensteds;
Da dyrkedes dog end i gamle Norden
I høien Mythos, Dyd og Vid og Kunst

Dg Mimer var, og Braga, Frey og Balder
 Ej mindre hellige for vore Fædre
 End Kampens Guder selv. Dg Skjaldens Qvad
 Besjæled' Heltene til Mod i Kampen
 For Konge, Fædreland, og Ret og Frihed,
 Men og til alle Fredens milde Dyder.

Dg trofast Ærlighed, og fri Mands Trofskab
 Mod Konge, Fædreland, og Mø, og Ven
 Blev gammel Nordboviisdoms skjønne Præg
 I Nordbohjerte, der indpræntet saa,
 At end Aarhundreder det ej udslatted'.

Aria.

Thi Fædres Aand bød varigt Minde
 Af Fædres Daad og Værd og Dyd
 Ved Sangens høie rene Lyd
 Fra Slægt til Slægt i ædel Barm oprinde.
 O! ogsaa fremad, stedse, Led fra Led,
 Det Præg, den Arv, nedarvet vare ved!

Recitativ.

Det skal. — Aarhundreder formaaede ej,
 Ej Dvertroens Rænker, at bortfogle
 Den Aand — den Agt for Viisdom, Lys og Sandhed,
 For Ret, og Dyd, og Fædres høie Mønstre, —
 Som hellig Mythus, helligt Skjaldeqvad,
 Dg hellig Bautasteen, og hædret Saga
 Indgjød hver ej vanslægtet Nordbo-Barm.

Og i den Mørkets Tid, da hykkelsk Sver
 Foreent med helligt Banvid andensteds
 Opspandt Legendetant og Breviarer,
 Og folgte det for Wiisdom, — see da sad
 Paa Norrigs Kongestoel den æble Sverrir,
 Og helliged' sin sjeldne Hvilestund
 Den høie kongelige Tid, at granske
 Paa Menneſke- og Kongepligt. — Den Wiisdom,
 Han søgte, aabenbarede sig for ham
 Personlig*). Han nedskrev Gudindens Tale:

Aria.

- ”O Held dig, du, som mig fremkalder,
 ”Thi see! fremkaldt jeg hos dig er.
 ”Jeg, som fra Tidens første Alder
 ”Stod den Alhøies Throne nær.
 ”Kun paa mit Raad, hvad til er vorden,
 ”Hans Vælde dannet har,
 ”Og saa, at Godhed, Skjønhed, Lys og Orden
 ”I alt, i alt, er aabenbar.
 ”Hans Faderhu gjør kun ved mig
 ”Hans Verden lykkelig.
 ”Ved mig kun lærer Menneſket, at fatte

*) Kongespeilet, pag. 626. ff. At dette, si unquam foetus
 ingenii humani æternitatem mereantur (*dissert Joh. Fi-*
noei in proœmio Spec. reg. p. 12.) evigen mærkværdig
 Skrift har Kong Sverrir selv til Forfatter, er i de
 mindste meget sandsynligt. Indledn. til Kongespeilet
 Pag. 66.

"Hvor rig hans Godhed er;

"Ved mig kun Bruget af Naturens Skatte

"Og disse Skattes Værd;

"Thi ikkun underviist af mig,

"O Støvets Søn, Naturen dig

"Er skjøn og rig.

"Kan Wiisdoms Haand, kun mig det er, som leder

"Til ægte Værd — til Dyd,

"Til sand, til uforfalsket Hæder,

"Til sand, til uforfalsket Hæder,

"Til sand, til uforfalsket Fryd."

Recitativ.

Saa lød, og dybt i ædle Konges Sjæl

Lød gennem Waabengry, i Seclets Skumring

Den Huldes blide Tilraab. Sverrir gjentog

Det blidelig, for Samtid og for Fremtid.

Og dets betydningsrige Toner svæved'

Melodisk gennem Seclets Storme hen,

Men af! — som Volskarpens Harmonier —

Tidt overdøvede af hule Vindstød,

Dog aldrig qualte. — Norrigs bedste Sønner

Fornumme tidt dets Lyd, og spurgde sig:

"Hvi har den himliske, skjøndt os saa huld,

"Skjøndt og af os saa værdeligen dyrket,

"Som end af noget andet Klobens Folk,

"Dog ingensteds blandt os — o ingensteds

"I vore Dales skjønne Ly — et Tempel

"Gudinden værdigt? — Mellem Norrigs Fjelde
 "Hvi spreder, o Gudinde, hellig Flamme
 "Sin Straaleglands, sit blide Himmellys,
 "End ej — end ej — fra dig indviet Alter?
 Duo.

"Skal vore Dale ingensinde
 "Belyses af dit Tempels Glands?
 "D skal de aldrig hellig Krands
 "Dig viet Alter der omvinde?
 "Dg kan du, uforsønlig vred,
 "Dem have dømt til Nat og Mørke?
 "Kan Viisdom nægte os at dyrke
 "Sin Guddoms Herlighed?

Chor.

"D nægt os, nægt os ej at dyrke
 "Din Guddoms Herlighed!

Recitativ.

Saa hørdes længe Dalefolkets Sukke;
 Dg mellem dem løb end i hellig Gjenklang
 Viisdomsgudindens Raab, som før til Sverrir. —
 De naaede begge lydelige hen
 Til Sverrir's Eftermand paa Norrigs Throne
 Dg Broderlandets — Sam, som begge Folk
 Erkjende — og skal om Aarhundreder
 Endnu erkjende — for den ædle Sverrir's,
 Dg alle Fædrelandets sande Fædres,
 Fuldværde Lige — Dannerkongen Frederik.

Men San — ej hørde blot Wiisdommens Tale,
 Men indgik Forbund med Gudinden — og,
 Forenede med kraftfuld' vaagnet Folk,,
 De længe ønskede Tempels Grundvold lagde.

Chor.

Held dig, Held dig! Gamle Norrig Held!
 Danneriget Held!

Lagt er Grunden — Wiisdomsvennen leve!
 Høien Tøse Templet snart skal hæve,
 Straale Liv og Fryd og Held
 Over Dal og Fjeld!

Solostemmer.

Wiisdom der paa sine Altre tænde
 Himmellyset! klart og reent det brænde!
 Blideligst omlyсне Norden!
 Lysne med for hele Jorden i
 Strømme der fra Lysets Bæld
 Dyb og Hæder, Kraft og Held;

Chor.

I dets Straaler Alt, o Alt, see trives,
 Mark og Skov og Bjerg oplives,
 Sang og Kunst og Vid,
 Hver Hæderslid. —

Final-Chor.

Held dig, Held dig! Gamle Norrig Held!
 Danneriget Held!

Lagt er Grunden — Held hvo Grunden lagde!
 Held, hvo virksom Haanden rakte
 Til at lægge den!
 Held vor Konge, som det Bærk fuldbragte!
 Blidest Held fra Himmelen
 Kongen, Wiisdoms hulde Ven!
 Fuldført blomstre, trives, stande
 Ewig inden Norrigs Strande
 Templet dig, o Wiisdom bygt,
 Gavnrigt, hædret, skjønt og trygt.

Bed

Hendes Kongelige Høiheds
 Kronprindsessens Lovisa Augustas
 Bortreise den 11te Mai 1791.

Eders Modstand er spildt, Vinde! som trodsige
 Nægte søieligt Bør, nægte at hjælpe til
 At berøve os Hende,
 Bringe Danmarks Augusta bort.

D var Skilsmissen lang; vidste vi ej, at Hun
 Kun til stakket Besøg fædrene Kyst forloo,
 Wiiste fremmede Egne
 Danmarks Hæder, og iiled' hjem;

O da raabte vi, høit raabte hver skjøn som Dansk:
 "Hæv dig, Modvind, til Storm! stands vor Augustas
 Fart!

"Knus hver Bølge, som vover

"At befordre Augustas Flugt!"

Thi erkjende ej vi — hele det danske Folk —
 Hvad Augusta os er, elsket som ynderig,
 Danneqvindernes Mønster,
 Kjønnetts Hæder, og Rigets Fryd?

Vise Mødrene ej Døttre, som dannes skal,
 Til i alting at see, hvordan Augusta er,
 Hvordan Datter, og Søster,
 Hustru, Alting Augusta er,

Hvor den ædelste Sjæl maler sig kjendelig
 I ethvert hendes Blik; hvordan Forstand og Smag
 Overstraalet af Godhed,
 Præger alle Augustas Træk;

Hvor Hun, blid mod enhver, viser, Hun føler det,
 Kongedatteren selv Brødre og Søstre har
 I enhver af det Folk, som
 Hendes Fader er Fader for!

Dig Augusta, o Dig vise de frem i Alt,
 Skjønheds Mønstret er Du, Undigheds Mønstret Du;

Selv i Smaating Augusta
 Danske Piger til Mønstre er.

Hvordan pyntet og klædt sidst man den Hulde saae,
 Spørge Døttrene om, for at betrygge sig,
 Ved at ligne Augusta,
 Sikkerst Vnde og rigtigst Smag.

Indtil hvordan Hun gaar, hvordan Hun hilser Folk,
 Hvad hun meest synes om, Tønen, hun taler med,
 Er Hun Mønstret, som alle
 Stræbe til, men, som ingen naaer.

O var Skilsmisfen lang; vidste vi ej, at Hun
 Kun til stakket Besøg fædrene Kyst forlod,
 Viste fremmede Egne
 Danmarks Hæder, og iled' hjem!

Men, Hun kommer, og snart, styrket og karstere;
 Af! thi qvægende Bad mellem sudetisk Fjeld
 Fordred' vaklende Helbred —
 Dog snart styrket Hun kommer hjem

Hele Danrigets Folks ivrige Raab til Gud
 Om hans blideste Held, og om ethvert Slags Gode,
 Over Danmarks Augusta,
 Ubønhørt ej offres skal.

Karst og glad Hun igjen nu skal de Egne see,
 Som ej skulde i Fjor sluppet saa kjær en Gæst
 Uden Løvtet, dem atter
 Dog at fryde endnu engang.

Vende, Saxer, Sarmat, Quader, Hermundurer
 Atter undrende skal Danmarks Augusta see,
 Atter lære at hædre,
 Elske Landet, hvor Hun blev født.

Yndig smiler hver Egn rundt om Augustas Bøi,
 Selv forskjønner hun hver. Danmark misundende
 Alle hylde i Hende
 Skjønhed, Ynde og Dyd, som vi.

Dog Hun kommer igjen, snart, intet fremmed Land
 Kjært som fædrene Land vores Augusta er;
 Og, kjændt hylbet af alle,
 Ingen dog Hun er kjær som os.

Haand og Hjerte hun gav Musernes Elskede,
 Deres Forsvar og Ven mellem det danske Folk,
 Sam de vinke tilbage,
 Sam med Hende; de tøve ej.

Vinde! standser kun ej vores Augustas Fart;
 Vender blideste Bør; vugger kun Snækken frem!

Lader lybige Bølger
Dandse glade om Hendes Stavn;

Dg fra Fædrelands Kyst vifter en elsket Lyd
Af dets hilsende Raab: "reis, og vær lykkelig!
"Glad og snart kom tilbage!
"Glæder følge ethvert dine Tied!"

Uander Sundhed og Fryd mod Hende, hvor Hun er,
Vinde! standser kun ej Danmarks Venindes Fart;
Snart I glade os Hende
Karsk og fro vifte hjem igjen!

Kronprindsens Datters
Prindsesse Marie Lovises Død
i Hendes Alders ellefte Maaned
den 12 October 1793.

Endnu lyksalig, og med Livets Sorger
Fuldkommen ukjendt, laae sødtsmilende
I stille Blund vor Frederiks Lovise.
Men ukjendt var hun ej med Livets Fryd;
Skjøndt uden Tvne til at sammenligne
Hvad det mod andre Jordens Glæder var,
Hun havde nydt, og nydt i al sin Fylde,

Reen og ublandet den Lyksalighed,
 At glæde Frederik og hans Maria,
 Og see, at hun var den, som glæded' dem;
 Thi hidindtil bestod den Spædes Liv
 Allene i at være Gjenstand for
 Den ædleste, meest skyldfri, Lidenſkab,
 Som kan opflamme Dødeliges Barm,
 Og som forædler selv de bedste Hjerter:
 En Faders og en Moders Kjærlighed.

De fleste Gange, hun endnu i Livet
 For Dagen havde aabnet sine Dine,
 De havde mødt den Moders Diekaſt,
 Hvori der er ſaa umiſkjendelig,
 Saa megen Moder = Huſtru = Kvinde = Omhed,
 Og Godheds Adel — eller havde mødt
 Den Faders Diekaſt, hvori der er
 Saa meget Faderhuld og Godt og Trofaſt;
 Og ſeet dem begge To lykſalige
 Ved hende, deres fælleds Omheds Pant
 Og ved hinanden, og i deres Hjerter.
 Den første Skygge af Begreb, ſom danned'
 Sig uformærkt i hendes ſpæde Barm,
 Nødvendig maatte være det om Godhed,
 Om Undigheden af den Godes Fryd,
 Og om den Himmelsødhed, at opvække,
 Og nyde den; thi dette var endnu
 Det eeneste, hun havde ſeet paa Jorden.

I denne første Skygge af Begreb,
 Følt, nydt, men ej uddannet, slumred' nu
 Den kjære Spæde, Uskylds hulde Smil
 Paa rolig, blide Ansigt. Intet Blik
 Henud i Livet, hvor saa meget møder,
 Der kan fordunkle Glæden, havde end
 Forstyrret dette unge Hjertes Fred.

Dg over hendes Leie svæved' nu
 Usynlig hendes Engel, selv lyksalig
 Ved den Lyksalighed, den Himmelblidhed,
 Som fra de glædede Forældres Sjæle
 Udstrømmet' over hans og deres Yndling.
 Med idel Fryd han hidtil havde fulgt
 Sit Kald, ej noget Dieblig at vige
 Fra hendes Side, tro at vaage over
 Den spæde Sjæl, at samle til Begreb
 Hvert Træk af Faders og Moders Sjæle,
 Dg smaalig danne dem i spæde Barm
 Til en Character, de Forældre værd.

Med kjærlig Omhu svæved' Engelen
 Omkring den Slumrende. Han hidindtil
 Kun sjelden — dog alt stundom — havde seet
 Af barnlig Graad de spæde Kinder vædte,
 Som ellers rolig Blidhed stedse pryded',
 Nu første Gang i hine kjære Træk
 Han om og ængstet skimted' Spor af Smerte.

Med Ethernings Duft forsøger han
 Omhyggelig at vifte Smerten bort;
 Men nei! forgjæves! Snart bespænder den
 Med iilsom Vælde de uvante Nerver;
 Og smertefuld som hun, og dobbelt, meer,
 Udstonner hendes Engel ængstligt Raab
 Til den, som han, af Herren sendte Aand
 Der havde tilladt Smerten at forstyrre
 Den kjære Spædes Ro: "See Grumme, see
 "Min Elsktes Qual; o stands den, Engel, stands den!
 "Skaan denne Engles Yndling, iil, og skaan
 "Vor Fredriks og Marias elskte Spæde,
 "Hvi tøver du? o snart, o giv dit Wink,
 "Og byd hver Spor af Smerten at forsvinde."

Bevæget, men alvorlig, Smertens Engel
 Bortvender Diet fra den syge Spæde,
 Og svarer: "Troer da, Engel, ogsaa du,
 "At han, som bød mig styre Smertens Braad,
 "Har Fryd i Uskylds Lidelser, og glædes
 "Bed Piinsler? Ved da heller ikke du,
 "At Veien gennem Livet, denne Wei,
 "Som er beplantet med faa sande Glæder,
 "Med Smarter og maa være strøet, hvis Glæden
 "Skal stattes eller føles? Seer du ej,
 "At den, som tidlig, neppe sig bevidst,
 "Maa føle gavnlig viise Smarters Braad,

"Bli'er tidlig stærkere at lide dem,
 "Alstyreren bød uadskillelig
 "Med Dødeligheds endog bedste Kaar
 "Forenede at være? — overalt
 "At Lidelser som Glæder eene gives
 "Paa hans algode, hans alvise Bink?"

Erhødigen ydmyget veeg din Engel,
 Lovise! fra Dit Smertes Leie hen.
 Affides stod han grædende, og saae
 Med Englekummer paa, hvordan Du leed.

Og hurtig samlede om dette Leie
 De mange flere Aander, som i Dig
 Et elsket Haab, en Yndling saae i Fare,
 De Dyders Genier, som havde udseet
 Dig — Datteren af Fredrik og Maria,
 Til at bitræde det Fortroligheds
 Og nøie Venstabs Bund, hvori de staae
 Med hine begge. Alle trængte sig
 Om Smertens Aand, og trygled' ham om Ekaansel.

Og Dannerigets Genius nu selv
 Kom ilende, og saae med mandig Beemod
 Sin dyrebare Fredriks spæde Datter,
 Hans Dages Fryd, at lide. Dennes Blik
 Udspurgde Smertens Aand, hvi han var sendt?
 Han forevilsde ham den Høies Bud,
 Som alle Aander bævende adlyde.

Og Dannerigets Genius stod taus;

En Taare saaes i hvert hans Nie tindre.
 Bedrøvet, men hengiven, stod han der,
 Snart skimtende hen til Lovises Leie,
 Snart vendende de blanke Dine op
 Mod Himlen. Ei med trodsig Lidenſkab,
 Men med andægtig Veemod, ſom henſunken
 I ſtille Bon, udbød han: "Har da han,
 "Hviſ dyrebare ſpæde Datter martres,
 "Ei fuldelig fortjent den Fryd, hun gav,
 "Den, hendes Fremtid loved? Hvilken Fryd,
 "Saa reen, ſaa ædel, ſkal, iblandt de Sorger
 "For Dannerfolkene, ſaa ſødt formilde
 "Hans Sjæl i Hvilens Stunde, rydde bort,
 "Hvad Tungsinds Præg de ellers alt for let
 "Maafkee kan efterlade i hans Barm?
 "Og hans Maria — hvormed har da hun
 "Forbrudt den ædle ſøde Moderfryd?
 "Og hvormed jeg det Haab, i deres Datter
 "At frydes ved den Yndling, jeg beſtemte
 "Til engang at erkjendes for den førſte,
 "Den ypperſte blandt Dannerigets Døttre?"

End ſtod han i veemodig Andagt ſaa,
 Da end en Engels Komme ham afbrød.
 Det var — ſelv Dødens Engel. Ikke kom han
 I Skikkelse, ſom ſyndig Miſmod ofte
 Sig foreſtiller ham. Ætheriſk Glans,
 Langt mere ſkjon, end Sandſelighed ſig

Kan bilde den, omgav ham. Intet Barst
 Og intet Angstligt fulgde ham. Et Smil,
 End sødere end det, hvormed en Moder
 Modtager første Gang sin Spædes Gien-smil
 Gav denne Engels Afsyn himmelsk Blidhed.
 Det saaes i hvert hans Træk, at han er ikke
 Den drøbende, den Livs Tilintetgjører,
 Som han ansees for; men et Sendebud,
 Som ifkun leder Himlens Yndlinge
 Fra jordisk Halvliv ind i sande Livs
 Og Glædes lyse Egne. — Denne Engel
 Fremstod nu, skinnende i al sin Blidhed,
 Og Dannerigets Genius han fatted'
 Ved høire Haand. "Men, sagde han, hvi tindre
 "De Taarer i dit Blik? vær viis og rolig;
 "See! alt fra spædest Alder har din Yndling
 "Erfaret det, at Lidelse og Graad
 "Er her paa Jorden uadskillelig
 "Fra Dodeliges Kaar, indtil Alherren
 "Tilsteder mig at fikke dem for Sorger,
 "Og til en bedre Verden lede dem.
 "Betænk det, jeg udsendes kun til dem,
 "Han finder modne til sin Herlighed,
 "Ej efter Menneskers Beregninger,
 "Men efter hvad han selv, Alseeren,
 "I deres Sjæle skuer. See, han har
 "Alt fundet denne elskelige Spæde

"At være moden til sin Herlighed,
 "Hans Godhed bød mig bringe denne Sjæl
 "Fra Prøvelsens den ufuldkomne Tilstand,
 "Hvor Glæden altid blandet er med Sorg
 "Til Sig, ublandet, uafbrudt at nyde
 "Den evig der, hvor Taarer er' ej mere.
 "Din Srederik — den Sorg, som venter ham,
 "Fordi af Dødeliges Slør omgiven
 "Han strax maaskee ej fatter himmelsk Trøst,
 "Selv denne Sorg skal kun forædle ham
 "Skal lære ham at kjende selv sin Kraft
 "Mod hvert Slags Livets Kummer. Endnu mere
 "End hidindtil, om muligt, skal han føle,
 "At al hans Møie, al hans ømme Omhu
 "For Dannerigets Folk, for Ret og Skjel
 "Og Dyd, og Lys, og Held, og Godt at fremme,
 "Har for hans ædle Hjerte i sig selv
 "En Løn saa mægtig stor, saa himmelsk frydfuld,
 "At selv hans Bryst kan ingen større fatte.
 "Hans elskede Maria — (Her en Taare
 "Endog paa denne Engels Kind nedrulled')
 "Hans elskede Maria — skal din Bens,
 "Selv Sred'riks Omhed være mægtig nok
 "At give Trøst; thi deres fælles Taarer
 "Skal lindre Smerten: deres fælles Omhed
 "Udslette den — fornye afbrudt Fryd."

Dg venlig trykket' Dødens blide Engel

End Dannerigets Genius i Haanden,
 Og til Lovises Leie vendte sig.

Alt stod ved den, den sorgopfyldte Fader,
 Den ædle Fred'rik selv, og tifold leed han
 Hvert Sting af Smertens Piil, som atter anfaldt
 Hans inderligen elskede Lovise.

De hæderfulde Fadertaarer runde
 Ej sparsomt af hans Dine. Ej han saae
 De Himlens Aander, som omgave ham,
 Men klarligen fornam, og fattede
 Hans Hjerte hvert et Ord, som Dødens Engel
 Nys havde talt. — Et Blik paa hans Lovise
 Forstyrred' deres Indtryk; men forstandig
 Han fatted' det, gjentog sig det, paa ny.

For sin Maria havde han fordulgt
 Hvad foregik, og grunded' paa at gyde
 I hendes Varm den Trøst, han troede selv,
 Kun halv at føle, førend han erfoer,
 Hvor inderligen hun behøved' den.

Og Dødens blide Engel nærmed' sig
 Endnu med synfold Blidhed i sit Smil
 Den kjære, skjønnede, spæde Syges Seng,
 Omfavned' hendes Engel først, som stedse
 I Taarer badet end affides stod,
 Med Dine hefted' paa den omme Fader,
 Bod ham i Fredriks og Marias Varm
 Redsmile Gjenstik af den Himmelsfyd,

I hvilken deres Datter snart skal svæve.
 Og nu han bøiede sig over Sengen,
 Bortstødte Smertens Engel, trykkede
 Et Himmelskys — o Sred'rik og Maria —
 Paa Eders elskede Lovises Læber —
 Og — det var Dødens, Dødens Engels Kys —
 Og hendes Sjæl forlod sin spæde Bolig.
 End eengang den omsvæved' Dig, o Sred'rik,
 Velsigned' Dig, og iiled' hen at see
 Eengang endnu den elskede Maria,
 Den sømme ædle Moder — dvælede,
 Som tvivlsom ved, endog for Himlens Glæder,
 At bytte Nydelsen af hendes Dmhed,
 Endnu ved hendes moderlige Hjerte,
 Men med forklaret Blik mod hine Egne
 Velsigned' hende — og i Engles Følge
 Gæder op til evig Glædes lyse Hjem.

End stod ved hendes Liig den sømme Fader,
 Nedsænkt i Sorg, og Dannerigets Aand,
 Og hine Engle, hver i dybe Taushed.
 Den afbrød Dannerigets Genius,
 Og, efter først et Suk, med mandig Røst
 Han sagde: Herren gav, og Herren tog,
 Han være lovet i al Evighed.

Den nu forklarede Lovises Engel
 Omklæbrede hans Barm, og gjentog for ham,
 Hvad Dødens Engel havde talt, og han

Begrundet' det, og fandt det sandt, og søgte
Sin Trøst deri, og deelte denne Trøst
Med hans Maria.

Begge signe Gud,
Dg sukke: Herren gav og Herren tog;
Høilovet være han i Evighed.

Prologer og Epiloger

Prolog

paa den Kong. danske Skueplads ved Høitideligholdelsen af
Kongens og Kronprindsens Fødselsfest 1795.

Sreden.

Hvad meer end almeent Held og Folkets Glæder,
Er værdig Kongefryd og Kongehæder?
O Dannerkongens Land er Held og Fryd;
Ej slavisk Wildskab, tvungen Subellyd,
Men blid Tilfredshed, selv i Ringheds Hytte,
Glad almeent Stræben frem til almeent Nytte,
Erkjendtlig Nyden af beskyttet Held
Men ædel Stoltheds Kraft i fri Mands Sjæl.

O Held dig, Dannerfolk, at disse Glæder
Er' dine, din den sande Folkehæder!
Thi er den ikke din? — o skjøn derpaa,
Ynk dem, hvis Vankelmod ej fandt det saa.

Hvad, meer end almeent Held og Folkets Glæder,
Er værdig Kongefryd og Kongehæder?
O Dannerkonge! den tilhører dig,
Den Fryd, den Hæder; Du den vandt ved mig.
Skue din Belønning! See, dit Folk benytter
Det Held, min trygge Oliegreen beskytter,
Paaskjønner, nyder det med frydfuld Hu,
Og takker dig, og elsker mig, som du.

Forladt, fortrængt, fordreven allevegne,
 I hine Sydens, Vestens, Østens Egne
 Til lykkelige Skandinavien,
 Som til et elsket Hjem, tyrer Freden hen.
 Og medens hist mig Folkene forlade,
 For, paa Bellonas Bink, i Blod at bade
 Saa mangen Egn, som skulde, tryk ved mig,
 Fremblomstret elysæisk lykkelig,
 Da her ej blot jeg favnes som Veninde,
 Men Skandinavers Konger sig forbinde
 I ny og ædel Pagt, til drabelig
 At værne Fredens Altre, hævede mig.
 Og begges Folk, hinandens Venstreb værde,
 Hinanden sværge — ved de dragne Sværde,
 Som paa mit Alters Fod de lægge ned —
 En hellig Broderskabs og Venstrebets Eed.
 Vee nu, hvis fælles Ret og Held anfalder!

Til sidste, sidste Dag af Jordens Alder,
 O Skandinaver! en saa hellig Pagt
 Staae hædret, elsket, tryk som nu ved Magt!

Den Pagt, og det, at Held, o Konge! stiger,
 Og Lys og Hæder over disse Riger,
 De takfuld skylde Dig, og Ham, din Søn,
 Der seer, som du, i dette Værk sin Løn,
 Sit Hjertes høie Fryd — o nyder, nyder
 Den stolte Løn, at Eders Folk sig fryder
 Ved Eders Daad!

Til dette ædle Folk

Udsendt af Eder, Freden, som dets Folk,
 For Eder her staaer frem. Af hvad hvert Die,
 Som ej er blindet, uden Konst og Møie
 Langt mere klart og grant betragte kan
 I hver en Egn af Dannerkongens Land —
 Thi overalt han Templer mig lod bygge —
 Jeg her fremstiller kun en dunkel Skygge.
 Som her, jeg raaber overalt: Sku, nyd,
 O Folk, o Konge, Eders fælles Fryd!

Det Indre af Skuepladsen aabnes. Den forestiller Fredens Tem-
 pel. I dets Midte sees dens Alter; længer tilbage dens
 Trone. Begge de skandinaviske Rigers Genier nærme sig
 Alteret. Muserne gjøre en Halvfreds om Alteret og dem.

Begge Genier.

Blide Fred!

Kun i dine Altres Skygge
 Vore, trives, blomstre trygge
 Hæder og Lyksalighed.

O bliv ved,

Over hver vor Egn at sprede
 Din Belsignelse, din Glæde,
 Blide Fred!

I det de begge komme Alteret nærmere, og paa dets Fod have
 nedlagt deres Sværde, berører Freden dem med sin Ca-
 duce; de give hinanden Haand over Alteret.

Venskab, Huldskab, Genighed,

Til at værne, at omhegne

I hver Braa af fælles Egne,

Vore Børns Lyksalighed,

Og dens Bærge, dig, o Fred!

Freden kroner dem begge med Krands af hendes Alter, og omfavner dem. Hun stiger op paa sin Trone. Genierne omfavne hinanden.

Muserne.

Indtil Nordens Fjelde

Smuldre hen,

Blomstre tryk ved Fredens Bælde

Skandinavian!

Begge Genierne.

Fro sin Belyst nyde

Fredens Ven,

See dens rige Frugter pryde

Skandinavian!

Muserne.

Fred! til dine Lundes Skygger

Wiisdoms Døttre glade tye;

Han, som her dig Templer hygger,

Ogsaa os vil give Ly.

Yde den Fortjente Hæder,

Hylde, vække, lønne Dyd,

Skabe, adle Godes Glæder

Er vor Tid, vor Daad, vor Fryd.

Begge Genier, - siden Alle.

Længe Du Din Løn, Din Belyst nyde,

Vor, og Fredens, Wiisdoms, Godheds Ven,

Længe see dens rige Frugter pryde

Skandinavian!

P r o l o g.

ved

Hs. Majestæts Kongen af Sverrigs
Nærværelse ved det danske Skuespil

den 1ste November 1787.

Saa vidt man troer de græske Fabler sande,
Saa troer, og veed man, at af høie Pande,
Lod engang Zeus ved Hjelp af Konstens Gud
I fulde Rustning Pallas springe ud;
Og at han bød den mægtige Gudinde,
At være Wiisdoms troe Beskytterinde.
Saa troede viise græske Folk; end troer
Al Verdens viise Folk fra Syd til Nord,
At der er Visdom skjult i Fablens Ord.

Et Folk, fortæller den end ydermere,
Som tidlig sølte Lyst og Drivt at være
Sin Alders Lyst og Hæder, bygged' sig
Et Tempel, som det viis indvied' Dig
Athene Pallas! sikker paa at vinde
Det ønske, søgte Held ved dig, Gudinde!

Med Bifald Zeus ned fra sin Throne saae
Til dette Folk, dets Værk, og dets Attraa.

Nu Templet færdigt var, og Altret reede,
Og Folket samlet, Pallas at tilbede,
Da høit af Sky i gylden Herlighed

Zeus lod sin Pallas's Billed falde ned
 Paa virakrygend' Alter, sin Ugide
 I høire Haand, sit Spyd ved pandsret Side,
 Og hjelmbedækt; men af hver Mine Fred,
 Og Blidhed, Guld og Vnde straaled' ned.
 Og høit af Skyen taled' Zeus mod Jorden,
 Men majestætisk mild, med halvqvalt Torden:
 "Sevar, o Folk! den Skat, jeg sender dig!
 "Dyrk evigtro Gudinden, sendt ved mig!
 "Hun vældig, blid, dig evig skal beskytte.
 "Saa længe min Athenes gyldne Stotte
 "Staaer hædret i din Stad, da hor, og mærk
 "Navnkundig, hædret, lykkelig, og stærk,
 "Du blomstre skal, og blomstrende forøges,
 "Af fierne Landes Helte hædret søges
 "Med Fred og Venfæb, Stad, hvor Pallas boer!
 "Omringet der af Phæbus og hans Thor,
 "Og Guldgudinderne, hun Held udbreder,
 "Og Wiisdoms reene Fryd og sande Hæder.
 "Men vee dig, naar hun ringeagtes skal,
 "Hiin Støttes Savn, o Stad, den er dit Fald."

Saa talte Zeus; og stolte, kjække, glade
 I varigt Held Dardanske Folk tilbade
 Athene troe ved hiint Palladium
 Igiennem lange Seclers viide Rum.

Bidt Pallas's Dyrkelse, og Troyas Hæder
 Til Land og Folk sig fiern og nær udbreder;

Dg hiint Palladium blev trofast Baand
Imellem mangen Helts og Førstes Haand.

"Velkommen, Ven fra fremmed Land, Velkommen!"

Lod idelig med Fryd i Helligdommen;

"Velkommen, Ven, i hvo du er; thi den,

"Som er Athenes, er og Troyas Ven."

Dg siger Fablen, Troya usformørket
Stod end i Glands, var Pallas bleven dyrket
I sande Bærd, saa ej vanhellig Magt
Hiint Billed havde bort af Ultret bragt.

Med Pallas Fablen hine ni Gudinder,

Med dem de trende Gratier forbinder;

Den sønderbrudt Palladium anseer,

Om samlede de ikke findes meer,

Men ogsaa her, skjønt under færre Navne,

De samtlig' Tempel har. Kan Pallas savne

Tilbedelse i Musers Helligdom?

Athene-Pallas, o Gudinde, kom!

Dg Pierider, og Chariter! alle

I dyrkes her, og eder vi paakalde.

Vort Tempel har for eder alle Rum;

Udgjører samtlig' vort Palladium!

Dg Pallas! er det ej Dig selv, som leder

Hid fremmed Selt, hvis ædle Barm tilbeder

Din kjendte Guddom? Er det ikke Dig,

Som binder, Haand i Haand, venskabelig,

Adskilte Folk med Venskabs Blomsterkjæde?

Hvo uden Du kan byde Helten Glæde?
 Hvo uden Du, med Phæbi Chor ved Haand
 Omslyngede af Gratiernes Baand.

Her eders Tempel er; men uberedet
 Til festlig Fryd er Festens Dag fremtrædet.
 Velan! Siin fremmed Selt ej søger her
 Gudindens Dyrkelse i festlig Færd.

Sam her at see, erkjende vi, allene
 At skylde dine Chor', og dig Athene!
 Med Fryd, skjønt uberedet Templet er,
 Du ham modtager — Helten overbær —

Os Dagen festlig er; selv fjerne Dage
 Skal falde den med festlig Hu tilbage,
 Den Dag, da Sverrigs Fremtids Haab blev fød,
 Den helliger i Vennefolkets Skjød,
 Ved Christians Barm, i Pallas's Helligdomme
 Den ædle Gustav — Blide Dag! du komme
 Hver gang saa lykkelige Varslers Folk,
 Saa glad for Nordens Konger, Nordens Folk.

Kun at Hans Hjerter noksom maa fornemme,
 Bort Velkomstraab er Vennefolkets Stemme:
 Velkommen, høie fremmed Selt; thi den,
 Som er Athenes, og vor Christians Ven,
 Er alle danske Mænds velkomne Ven!

P r o l o g

ved

Skuepladsens Aabning i Christianssand
1805.

Et Fruentimmer i en selsom Oldtidsdragt; og en af Skuespillets Directeurer.

Directeuren.

Men gaae, jeg beder, Kjære! gaae sin Wei;
Hun seer dog vel, at her hun passer ej.

(Ind i Couliſen.)

Ned, ned med Dækket! (for sig selv) Er det ej en Jammer?

(Til Publicum.)

Jeg beder mine Herrer, mine Damer
Tilgive vor Forvirring. Denne her,
Som ingen kiender, ingen veed, hvem er,
Er — ej at gribe — ej at faae af Huset,
Og har giort alle Hov'der her saa krused!
At vi kan ej engang faae Dækket ned
At skjule denne vor Forlegenhed.

En af Tilskuerne i Parterret.

Hun seer pudseerlig ud. Det kunde more
Maaskee, hvem veed, ifald hun kom til Orde.
Tael, Fremmede! fortæl os, hvem du er;
Hvor kommer du vel fra? hvad vil du her?

Den Ukjendte.

Der altsaa dog er een, som laaner Dre

Til, hvad jeg her er kommen at fremføre.
 Men du vil, jeg skal more, hører jeg;
 Nei tugte vil jeg.

Tilfueren.

Saa saa gaa din vei.

Den Ukjendte.

Først vil jeg høres. I Aarhundred' rolig
 Jeg dvæled i min ubesøgte Bolig
 Ved Byklefeldets Rod, hvorfra iblandt
 Jeg stiger op, og overseer hver Kandt
 Af gamle Norrigs mig saa kjære Egne.
 Naar jeg saae Fred og Held og Fryd omhegne
 De kjære Dale, deres Folk at tegne,
 Til Fred og Held og Fryd at være værd,
 Da gik jeg — glad, som før i Seiersfærd —
 Af min chrystalne Hvælving frem, og signed
 Det Land og Folk, som skjønt og ædelt ligned
 Endnu sig selv fra ædle Sverrirs Tid. —
 Saa fandt jeg Norrig nu, gik frem, kom hid.
 Men, som jeg vandrer over Fjeld og Dale,
 Jeg hører overalt en selsom Tale,
 Om, at man ogsaa her indretter sig
 Til Hias og Leeg, som ikke hører mig.
 Man er, forført af fristende Exempel,
 I Færd med, hører jeg, at bygge Tempel
 For en Thalia — hvem den Dame er —
 Og dette Tempel skal nok være her.

Det man skal gjøre her — om ret jeg fatter —
 Skal være bare Loier, Tias og Latter.
 Det vil man øde Tid og Grubling paa;
 Og, Landsmænd! det bør ikke være saa.

Directeuren.

Og hvorfor ikke det? De kjære Fædre
 I gammel Tid, de gjorde det vel bedre?

Den Ukjendte.

Tael med Erbødighed om Fædrene.
 Vær stolt, o Land, om du har Folk, som de,
 Som de, der vare hine Tiders Hæder.

Directeuren.

Hvori, tillad! bestod da deres Glæder?

Den Ukjendte.

I Daad til Fædrelandets Held og Gavn,
 I Stræben for og Haab om evigt Navn.

Directeuren.

Det gjelber dog endnu.

Den Ukjendte.

De sankdes, quade

Om Fædres Daad, og derved, stolte, glade,
 I deres Ungdoms Bryst de trylled frem
 Den Aand, hvormed den siden ligned' dem.

Directeuren.

Net gjort, det vil vi og. Men — iblandt andet
 Fortæller man, det før var Skik i Landet
 At drikke dygtig Mied af fulde Horn,

At brydes, og det stundom lillekorn
 For plump.

Den Ukjendte.

Om saa var, efterligner ikke
 Det ej roesværdige af Oldtids Skikke.
 Men bygge Tempel for det bare Spas
 Det, vil jeg, I erkjende skal for Tjas.

Thalia kommer ledsaget af Gratierne.

Den Ukjendte.

Men hvo er hun, som med de muntre Miner,
 Og Speil i Haand, skalkagtig her fremtriner,
 Er det Thalia? Hendes Afsyns Præg
 Er ikke Bildskab blot, og Spøg og Leeg.

Thalia.

Ej blot maaskee. Dog helst jeg mig befatter
 Med hvad der giver Moro, føder Latter.
 Om jeg har slebet ret mit hule Speil,
 Saa skal det gjøre løierlig hver Feil
 I det, som deri speiler sig. — Beninde,
 See selv deri — pudseerlig vil du finde
 Din heel alvorlige Figur — og see,
 Dig selv den strænge Iver at belee,
 Hvormed Du ærlig har forsøgt at drage
 Dem, som vil more sig, fra mig tilbage.

Den Ukjendte.

Beninde, siger du, og kjender mig,
 Leer, og forvirrer mig —

Thalia.

Jeg kjender dig,
 Og elsker dig og leer. — See hvor alvorlig
 Hun dommer den for flygtig, vild og daarlig,
 Der stræber for, og vil af Hjertens Grund,
 Det samme just i eet og alt, som hun.

(Til Publicum)

Høistærede! — Thalia, som adlyder
 Med Glæde, da man hende hid indbyder,
 Medbringer — derved, som jeg sikkert troer
 Desmeer velkommen — mine Søstres Chor,
 Chariterne. Jeg saare nødig vilde,
 Man nogensinde skulde os adskille,
 Men næst os selv jeg forestiller her
 Som Eders Hyliding, vel saameget værd
 Som nogen af os andre — min Veninde,
 Det stolte Fjeldlands ædle Skytsgubinde.
 Hun kræver dybeste Verbødighed
 For Oldtids Aand og Skik i Kamp og Fred,
 For gammel Trofasthed, for alle Dyder,
 For alt, hvad Fædrelandet gavner, pryder —
 Det gjør og jeg — men jeg — ad alt jeg leer,
 Nytt eller gammelt, som i Speilet seer
 Pudseerligt ud.

Skytsgubinden.

Du kalder mig Veninde

Bør jeg ej frygte, du endda vil finde
 Mig selv en Gjenstand for at lee.

Thalia.

Saamen!

Men vær saa god, og lee ad mig igjen,
 Kun hvad hos os — hos Samtid eller Fædre —
 Er skjönt og ædelt, vil vi begge hædre.
 Vi komme da vel efter, at man var
 I Fordumstid maaskee lidt vel Barbar,
 Som man i vor, maaskee, der er saa fleben,
 Seer Slibningen iblandt lidt skjov og kneben.
 Men Haand i Haand vi ville hjælpes ad,
 At gjøre hver vor Ven og Dyrker glad,
 Og værd at nyde skjøn og ædel Glæde.

Skytsgudinden.

Vel, værdig Nordboes Barm var altid Sæde
 For ædel Munterhed, Vee den, der gad
 Ej gierne see den hele Verden glad!

Thalia.

Og den, der ej gad lee ad, hvad der er
 Ej bitter Græmmelse men Latter værd.

Skytsgudinden.

Men Fun ad det — ej Letsinds kaade Latter.

Thalia.

Jeg har en Søster, Mnemosynes Datter
 Som jeg; alvorlig — som jeg munter er —
 Iblandt maaskee vel og med Tiden her

Melpomene høitidelig fremtræder.

Men o! til ædle skyldfrie skønne Glæder

Til Sorgers Modgivt, bliden Munterhed

Vi samtlig' her indvie dette Sted.

Thalia, siden Chor.

Her, Søstre Chariter, indvier med mig —

Et Tempel og Hjem

For os, og, Nordens Gudinde! for dig

Hid kaldtes vi frem

Her fra sig udbrede

I tryllende Lyd

Foræblende Glæde,

Belønnende Fryd.

E p i l o g
for Madame Heger
efter hendes Benefice Forestilling
den 12te Marts 1803.

"Efter du min Kunst?" adspurgte mig
Tidt Thalia — Skjøndt den blænder sig
Med en Drøm, der troer, at Kunsten ikke
Har, som alting, mange Dieblikke,
Som — — ej fryde, o saa var endda
Paa hiint Spørgsmaal et sandfærdigt Ja
Stedse Svaret. — Held mig! Ja mit Hjerte
Føler Kunstens hele Værd; det lærte
Dg erfoer, at den er sand og skøn,
Dver Guld og Bifaldstøi, vor Løn.
Vor, hvis skjønne Kald det er, at pryde,
Gjøre blidere, forskjønne, fryde
Æbles Dage. — Hvo kan prise sig
Som den Kunstens Dyrker lykkelig,
Der sig selv tør sige: "Jeg opfyldte
"Trolig, som jeg kunde, hvad jeg skulde
"Dette skjønne Kald"!

Dg jeg, som her
Af saa mange ædle Mennesker
Saae mig yndet, og mit Hjertes Stemme
Lader mig blidthviskende fornemme:

"Jeg har gjort, hvad i min Evne er,

"For at vorde denne Yndest værd!"

D nu vise sig Gudinden atter,

Nu igjen hun spørge blid sin Datter

"Elsker du min Kunst?" "Taknemmelig," 25

Er mit Svar, "jeg elsker den og dig,

"Og mit Hjerter skjønner paa sin Lykke!"

Hvis med Ord sig denne lod udtrykke,

Blev det Ord kun: Tak! — o Tak til hver,

Som har Deel i det, jeg føler her; 30

Hver min Ven paa Banen! hver, som skjønnet'

Paa min Glid, og bidrog til dens Værd;

Hver, som venlig letted' dens Besvær;

Hver, som saa nu blid min Stræben lønnet'!

E p i l o g

fremfagt af Hr. Heinsvig efter Forestillingen af Skuespi-
let Ægteffabsskolen til hans Benefice.

I Genighedens Lund jeg staaer, og hvor
Mit Blik henvender sig, det frydes ved
At skue Venner — Kunstens Venner — deres,
Som vennehulde hid mig fulgte — derfor
So ogsaa mine. — Ogsaa her Thalia
Et Tempel reiste sig. — Jeg ty'de hid

Og Held mig; ogsaa hid ledsages jeg
 Af hendes ældste, første Dyrkere,
 Som eenige mig rakte Vennehaand.

Hvad Under, at, af denne Kreds omringet,
 Jeg her saa svart betynget staaer — o glad,
 Skiondt svart betynget — af den Følelse,
 Af Tak, af Hjertens Tak, jeg har at yde!

Tillader, Samtlige! at først mit Hierte
 Sig letter, ved sin Tak at yde Eder,
 Hvis vennekulde Bistand skaffer mig
 Den Hæder og den Fryd, at skylde Tak
 Til dem, der samtlig' gjør' mig denne Aften
 Saa skøn, saa hæderfuld! Thi ikkun da,
 Naar jeg erkjender ædle Venners Bærd,
 Hvor meget Dem, hvor lidt mig selv, jeg skylder,
 Jeg føler mig i mit Departement.

Og nu, modtager, Samtlige! med Guldsfæk
 Et svagt, men sandt og dybtfølt Udtryk af
 Erkjendtligst Tak for ogsaa denne Aften!
 Thi, troer mig, dyb Taknemmelighed hører
 I Sandhed ret til mit Departement.

S e r e n a d e n

eller

De sorte Næser

Syngestykke i tre Optoge.

Personerne.

Anders, en formuende Selveierbonde.

Trine, hans Datter.

Morten, forhen Smed, nu Eier af en Kolsgaard.

Anton, hans Søn.

Jørgen, Bondeskarl, Søn af Anders.

Hans Smed.

Degnen.

Jens

Lars

Mads

Peer

} Bondeskarle.

Bønderpiger.

Skuepladsen er strax uden for Anders Bondegaard.

Første Optog.

Første Optrin.

Anton. Tørgen.

Tørgen.

Hvad kan det dog være for en Pige? Fortæl mig om hende; hvordan seer hun ud?

Anton.

O saa skøn, saa god en Pige
Torden ingen anden har.

Tørgen.

Hun har dog kun lidt at sige
Smød min; den Sag er klar.

Anton.

Kunstner, du, som vil studere
Skønheds sande Ideal,
Kom, min Pige tro asmal!
Du behøver intet mere.

Tørgen.

O han skal nok lade være,
Bilder jeg mig stadig ind,
Ret tilgavns at male min,
Det vil ingen Kunst ham lære.

Anton.

Ret! tilgavns at male min,
Er, hvad Kunsten ei kan lære

Thi hvad maler man vel med
 Al den Godhed, Fromhed, Fred,
 Alt det søde, blide, høie
 I de Træk, det Smil, det Die!

Jørgen.

Seg forstaaer ei, fuldt saa fiin
 At fortælle dig om min;
 Men dog synes mig at kjende,
 Det er ingen uden hende.

Anton.

Glaa dig, kjære Ven til No!

Jørgen.

Nei, som min der er ei To,
 Og dog synes mig at kjende —

Anton.

Frygt kun ej, det er ei hende.

Jørgen og strax ogsaa **Anton.**

Min er lille, buttet, rund;
 O du skulde see den Mund,
 Hage, Smilehuller, Panden — —
 O min Piges heele Krop,
 Pigen heel fra Taa til Top
 Er saa smuk — som ingen anden.

Jørgen.

Du gjør mig heed om Hovedet; med et Ord er
 det Hans Olsens Kirsten? det var dog — hurtig ud
 med det — det var dog ikke hende, du talte om?

Anton.

Hende har jeg aldrig seet, Jørgen! Jeg har kun
 seet een Pige her.

Jørgen.

Kun een, og det er ikke hende? Jeg er nu født her paa Stedet; og jeg har dog heller kun seet een Pige her, men det er just Kirsten og ingen anden. Men hvem er det da, du har seet dig tummelumst paa?

Anton.

Nu! Du har jo lovet mig at tie!

Jørgen.

Det har jeg, og jeg faaer vel at holde det, siden jeg nu har givet dig noget at tie med igjen.

Anton.

I Foraaret var jeg paa Markedet her henne i Kjøbstedet.

Jørgen.

Der var jeg ogsaa og Fader og Trine.

Anton.

Der saae jeg Trine. Min Fader havde fortalt mig saa meget om, hvor forstandig og god, og from og bliid, og smuk hun var. Nu saae jeg hende selv, saae al den Beskedenhed, og Godhed, der er i hver af hendes Miner, og —

Jørgen.

Paa Markedet! — det er jo over ti Uger siden. Jeg meente, du kjendte hverken hende eller os andre, før end for otte Dage siden, da du kom hid til Høstarbeid. Har I alt gjort Bekjendtskab for ti Uger siden?

Anton.

Den Gang saae jeg hende kun; jeg havde ingen
Leilighed til at tale med hende; og havde jeg havt, jeg
havde dog ikke kunnet. Jeg kan slet nok endnu.

Jørgen.

Sa men du sagde jo, din Pige var saa uslukke-
lig fjøn!

Anton.

Er hun det ikke, Jørgen?

Jørgen.

Nu ja, der er Maade med, synes mig; man kan
nu ikke regne jer forliebte Folk. Nei da skulde du see
min.

Anton.

For mig er der ingen fjønnere til. Jeg reiste
hjem; hvor jeg var, og gik, og stod, saae jeg hende.
Hvor mange Nætter har jeg siden henvaaet med at
drømme om hende! hvor tydelig stod hun ikke for mig,
hver Gang mine Dine luskede sig!

Jeg drømte, jeg pløiede vildene Hav,

Dg skrækkelig Stormene brølte;

Jeg saae mellem fraadende Bølger min Grav,

Dg Døden jeg isnende føelte.

En Planke var brusten, ei Redning var meer,

Jeg sukede: Af længe jeg hist dig ei seer,

Min elskede elskede Pige!

Men snart sig en Havfru af Dybet sig opstjød,

Strax Bølgerne Hviin havde Ende!

En englelig Stemme dem Taushed paabød,

Den venlige Havfru var hende;
 Hun selv tog mig halvdød i kvægende Favn,
 Jeg vaagned', og bitterlig græd ved dit Savn,
 Min elskede elskede Pige!

En anden Gang drømte jeg, Konge jeg var,
 Jeg veed ej, til hvor mange Lande;
 Omringet af prægtige Hoffolk jeg bar
 En Krone paa kneisende Pande;
 Jeg fandt det ret brav, men nu bragde man mig
 Til Brud en Prindsesse, som ikke var dig,
 Min elskede elskede Pige.

Strax fæl blev min Hoffal, og Spøgelses liig
 De glimrende Hoffinders Skare;
 Og Kronen — den brændte — bort listed' jeg mig,
 Bort, bort som fra dræbende Fare:
 Hid løb jeg — man fulgte; Nei, raabte jeg, nei,
 Ti tusinde Throner erstatte mig ej
 Min elskede elskede Pige.

En anden Gang — — —

Jørgen.

Holdt lidt. De Drømme kan have været moer-
 somme nok for dig, men jeg drømmer ikke om min Kir-
 sten, gjør ikke jeg! og nu er det vel heller ikke blevet
 ved at drømme om Trine, siden du er hos hende..

Anton.

I disse otte Dage har jeg endnu ikke talt med
 hende. Jeg tør ikke.

Jørgen.

Tør ikke! — nu, men du maa dog skynde dig lidt;
 ellers, maaskee, kommer der en, som tør.

Anton.

Jeg betroede dig, hvad der laae mig paa Hjertet; deels fordi jeg troede dig godt, deels for at faae at vide af dig, om hun ikke alt har givet sit Hjerte bort.

Jørgen.

Det troer jeg ikke, hun har. Hun spørger kun med alle de Forslag, der bliver gjort hende om Givtermaal. Hun troer, de frie, bare fordi de veed, at Fader staaer sig godt, og kan give brav Medgift. Men siden du spørger med mig, saa vil jeg dog sige dig, det vil holde haardt at faae Faders Samtykke. Fader vil vist nok have en riig Svigersøn. Han vil, jeg skal have Fogdens Birtne, derfor tør jeg ikke tale synderlig om Kirsten, som ingen Grunker har.

Anton.

Var intet andet i Veien, saa —

Jørgen.

Du har tidsnok. Er du saadan en Knos, som Mogens Pedersens Ole, eller Lars Madsens Poul, der har, jeg veed ikke hvor mange Sneise Daler? ikke at tale om Præstens Søn, som ogsaa kan blive Præst, og Forvalteren ovre i —

Anton.

Alt dette kunde finde sig; for min Fader er en riig Mand; og blot en Udby jeg har, er ganske betydelig. Jeg har ikke taget Tieneste af Trang, men blot for at see Trine, og leve under Tag med hende.

Jørgen.

Heida! nu skal vi see, du er en fornem Junker, som vil være Bonde, bare for at faae en Bondepige.

Anton.

Ingen Junker, min kjære Jørgen, slet ingen fornemme Person; Søn af en Kjøbstædsmand, som eier Formue, og derfor har villet, at jeg ikke skulde være Bonde, som jeg selv havde ønsket; han vil derfor ogsaa, at jeg, ved at gifte mig med en vis riig Forpagterdatter, skulde forøge de Midler, der engang tilfalde mig selv.

Jørgen.

Hvem er da den Fader, som endelig vil have dig saaledes i Veiret?

Anton.

Siden jeg har sagt dig det ene, saa kan jeg ligesaa gjerne sige dig det andet med. Du kender ham vist. Han har været Smed inde i Byen. Der tilfaldt ham en anseelig Arv. Han kjøbte den Parcel der henne paa Hovmarken, to Mile herfra.

Jørgen.

Morten Snosstrup! Faders gamle gode Ven! han som har det meget Doctorie i Hovedet, og er saadan en loierlig Prygl! — Veed du hvad? du faaer aldrig Trine; han vil selv have hende.

Anton.

Min Fader! — o men hvem vil da ikke det? er det muligt andet?

Jørgen.

Saa men det er sandt, du vil nok ikke, han skal træffe dig her. For en Times Tid siden saa jeg ham fjørendes hid, at besøge Fader. Nu ere de to gamle ude sammen at see paa Hveden.

Anton.

Han selv er her! — saa maa jeg gjøre mig et Vrende bort.

Jørgen.

Det maa du da strax. Der komme de. —

Andet Optrin.

Anders. Morten.

Anders.

Men skal din Søn da endelig have den gamle tørre Forpagterdatter, fordi hun skal arve Faderens mange Penge? men han er jo dog ikke trængende; og endda — —

Morten.

Godt nok; men det var dog en skønne Ting, om han fik de gode Grunker. Desuden, hvorfor ikke hende? jeg tilstaaer, meget vakker er hun ikke; men han studerer; fik han for kjon en Kone, saa kunde det forpurre hans Studering.

Anders.

Men du har jo sagt mig, at han, Studer-
gerne uagtet, vil være Haandværksmand, som du har
været, eller Bonde, som jeg er.

Morten.

Jeg har været Smed; men jeg er det ikke mere.
Jeg er nu Videnskabsmand, jeg forstaaer min Medi-
cin, og min Pharmaceuticam, og det trods nogen Li-
cenciat, ja mangen Doctor. Hvad vilde der vel ble-
vet af mig, dersom jeg i en yngre Alder havde fundet
studere saaledes, som nu, efter at jeg paa mine gamle
Dage fik Formue dertil? nu er vor Stand forandret;
han maa nu giftes efter sin.

Anders.

Nu, Forpagterdatterens Stand stikker da vel for-
nemmelig i Forpagterens Penge. Jeg anseer min
Trine for saa fornem som nogen. Jeg er ikke saa riig
som du, skjøndt jeg sidder varm. Men min Datter er
god og smuk, og saa vel opdragen som nogen Frøken.
Du veed, hun har hele Aar været oppe hos den gamle
Grevinde, der holder saa meget af hende, og lært det
samme, som hendes egne Døttre. Hun er dog Bonde-
pige; der frier til hende Folk af alle Slags, og for
mig maa hun gifte sig, med hvem hun vil, naar den,
hun vælger, er hende værd; ligemeget riig eller fattig,
Præst, Forpagter eller Bonde. Jeg synes, du ogsaa
skulde lade din Søn sin Frihed i det Stykke.

Morten.

Godt nok! men jeg har udfundet, at i det mindste een Regel bør gielde; det er: Folk af eens Alder bør aldrig giftes sammen; stedse en ung og en gammel.

Kjerlighed er en Feber,
Feber i alt sit Væsen;
Om ej just tidt den dræber,
Gjør den dog bleg om Næsen,
Knuger og ryster en
Lige til Marv og Been.

Nu kommer Heden, fjære!
Kan der i Verden være,
Noget, som Kjerlighed
Bedre kan ligned ved?

Hinene matte, vilde,
Stivt stirre frem af Panden;
Pulsen staaer høit, kun ilde
Staaer det sig med Forstanden;
Ganske forfærdelig
Snakker man over sig.

Saadan dog, Notabene,
Heden ei raser ene,
Uden i Ungdoms Blod.

Man i den satte Alder
Derimod har lidt Kulde,
Heden med denne falder
Netop til det, den skulde,
Stikker ei Ild i Barmen,
Blier kun en yndig Barmen,
Dø er den sund og god.

Seer du, naar to unge brusende Febricitanter skulde
bygge Rede sammen, saa blev det en reent forfærdelig

lig Hede. Den blev for dem i høieste Maade farlig ; det blev ikke ved et simpelt delirium, som vi Lærde kalde det ; det blev reen Daarekistegalskab. En Ungderimod med noget for stærk Hede, og en Gammel med lidt for svag Varme, de kan temperere hinanden.

Anders.

Jeg mærker, hvorhen du sigter, Kammerat. Det er ikke blot din Søns Giftermaal, du taler for — —

Morten.

Jeg har før flaaet paa den Stræng ; du forstaaer mig.

Anders.

Jeg har ogsaa sagt dig, at det ikke skulde være mig imod, som du nok kan vide ; men jeg tvinger ingenlunde min Trine.

Morten.

Det duer heller ikke, har ogsaa desuden sin Bannskelighed. Kun, mener du ikke, hun alt skulde have faaet lille Feber-Anstød, forstaae mig, af Elskovsfeberen, som jeg talte om ?

Anders.

Det maatte da uden Tvivl være af Kulden, saavidt jeg har mærket. Ellers forekommer hun mig i saa Henseende at befinde sig overmaade, jeg havde nær sagt, alt for frisk.

Morten.

Desbedre, desbedre ! Jeg er ikke saa gammel

endnu, at jo Heden vil nok ikke gandske skaane mig selv engang; Vi passe altsaa endda for hinanden.

Anders.

Lad mig føle din Puls, Broder Morten. Glæder den ikke for stærk?

Morten.

Det forstaaer du dig ikke paa. Det maa du overlade os, som har studeret Tingen. Vi skal nok vide at holde Feberen smukt i Tøilen.

Anders.

Der, hører jeg, hun kommer hjem med de andre Piger; de har været ude at malke. Tael nu selv med hende; men, som sagt, jeg tvinger hende ikke.

Morten.

De komme i fuld Sang; den maae vi ikke forstyrre dem. Kom lad os sætte os her, at høre paa dem, saa de ikke blive os vaer, og bryde af. —

Tredie Optrin.

Trine med sin Malkespand paa Hovedet. Flere Mal-

kepiger. De Forrige.

Trine og Chor.

Endnu har vi Sommer

Saa varm og saa blid;

Der kommer, der kommer

En koldere Tid.

Vel skal vi os stifte

Endogsaa i den;
 Men den bli'er dog ikke —
 At nei! — hvad Somren var, som randt hen.

Bort Liv er, o Piger
 Et eneste Aar;
 Vor Sommer bortviger,
 Vor Vinter fremstaaer.
 Er' Sommerens Dage
 Først engang forbi,
 At faae dem tilbage —
 At nei! — der er ingen Mulighed i.

Ei Som'ren vi lade
 Gaae ubrugt sin Gang,
 Men nyde den glade
 Med Dands og med Sang
 Naar Vintren saa kommer
 Med Storm og med Sne;
 Paa henrundne Sommer
 O ja! — med Fryd vi tilbage kan see.

Morten.

Hun er fjøn, Anders! hun er elskværdig.

Anders.

Ja ja, jeg veed det nok. Forsøg nu din Lykke.

Morten.

Kunde jeg kun. — God Aften lille smukke Trine!

Trine.

God Aften, Hr. Morten! Velkommen!

Morten.

Er jeg dig velkommen, lille Trine? Nei sandt,

er jeg dig velkommen? Det var dig, jeg helst vilde være velkommen. Jeg længtes ret efter at tale med dig, min lille smukke Trine!

Trine.

Min Faders gamle gode Ben maa sagte være mig velkommen. Og siden De ønsker at tale med mig; nu, saasnart jeg har bragt min Melkespand ind, og faaet fiet min Melk, og besørget Aftensmaden.

Anders.

Det kan du jo nok for i Aften lade Dorthé, og de andre Piger sørge for.

Trine.

Som min Fader vil. Vær saa god at tage min Melkespand med, lille Dorthé! jeg kommer strax efter. Til de andre Piger. Farvel Piger! Tak for i Aften! God Nat! i Aften danser jeg ikke med mere! Vi har faaet Fremmede.

En af de andre.

I Morgen Aften da! god Nat.

Pigerne.

Ei Somren vi lade

Gaae ubrugt sin Gang o. s. v.

Fjerde Optrin.

Morten. Anders Trine.

Anders.

Dit Saltmandsfad har du i Stand, og godt Thordmaanedes Øll, og et godt Glas Mied. Jeg vil

sende Sorgen hen, at bede et Par af vore Naboer spise med os, og gjøre vor Fremmede Selskab.

Trine.

Men det kunde jeg jo gaae at sige ham, gode Fader!

Anders.

Nei kan du ikke, Pige! Du skal holde min Ven Morten med Selskab, og snakke med ham.

Femte Optrin.

Morten.

Trine.

Trine.

Jeg er bange, jeg vil blive lidet fornøieligt Selskab for Dem, Hr. Morten. Det er jo selsomt, at min Fader troer, jeg skal kunne more Dem allene, og gaaer sin Vej.

Morten.

Er det selsomt? det er smukt og fornuftigt af ham, og velbetænkt, og viser, han har Benskab for mig; for jeg er vis paa, du vil blive mig et meget, ret meget fornøieligt Selskab.

Trine.

Desværre! er jeg næsten vis paa det modsatte. Hvad skulde jeg kunde tale med Dem om, som De gad hørt paa?

Morten.

Hvad skulde du vel tale om, som jeg ikke gad

hørt? Kunde jeg kun sige noget, som du gad høre paa.

Trine.

Naar jeg kun forstod det, Hr. Morten. Det par Gange, De har besøgt min Fader, har jeg med Forundring hørt Dem tale saa meget om Medicin og Sygdommene, saa lærd, at jeg ikke begreb det mindste deraf.

Morten.

Denne Gang vil jeg ogsaa tale med dig om Medicin, om Sygdom og Lægedom; og jeg skal nok gøre mig forstaaelig, smukke Trine!

Trine.

Det tvivler jeg paa.

Morten.

Vil du give mig din Haand, og lade mig føle din Puls?

Trine.

Jeg er ikke syg; jeg befinder mig prægtig.

Morten.

Virkelig? skulde du ikke have en lille Smule Fieber, eller dog let kunde faae den?

Trine.

Jeg veed ikke, hvad jeg kan faae; men jeg har den vist ikke.

Morten.

Jeg vilde, du havde den.

Trine.

Sy, Hr. Morten! jeg vilde, hele Verden befandt sig vel.

Morten.

Det vilde jeg ogsaa. Det er heller ikke enten Koldfeber eller Meldefeber, eller Glekfeber, eller Ters-tianfeber, eller Qvartanfeber, eller deslige, jeg vilde, du havde.

Trine.

Hvordan en da?

Morten.

Saa det er ikke saa let at beskrive dig. Du skulde, naar jeg tog dig saadan i Haanden, have en lille Smule Rysten, og saa skulde Blodet stige dig til Hovedet, og gjøre dine smukke Kinder dobbelt røde, og saa skulde du ikke vide saa rigtig, hvad du selv vilde sige, og saa — Du har den, du har den lille Trine.

Trine.

Mener De? Det var da en pudseerlig Sygdom; Og hvad skulde da den kaldes?

Morten.

Hvad den skulde kaldes? Føler du noget saadant, lille Trine?

Trine.

Nu! sommetider maaskee; naar De for Exempel saadan trykker mig i Haanden, og seer mig saa stift i Dinene.

Morten.

Ja, ja, og saa pikker det lille Hjerter dobbelt saa stærkt som ellers.

Trine.

Det vel ogsaa. Og det skulde da være Tegn til?—

Morten.

Til — et lille Anstød af Kjerlighed's Feberen, sødeste Pige!

Trine.

Ah ha!

Af Kjerlighed
 Jeg ikkun veed,
 Hvad jeg om den har hørt at sige;
 Men er det sandt,
 Jeg hidtil sandt
 Hos mig slet intet fligt opstige.
 Man siger, den
 Skal bringe en,
 Til tidt at gaae som hen i Taaget;
 Og, aldrig glad,
 Man veed ej, hvad
 Man fattes, men dog fattes noget;
 Af alting Fjed,
 Man Tensomhed,
 Som for at undflye alt, skal søge,
 Og gnaven man
 Er kun i Stand
 At græde, medens andre spørge.
 Men saadan er det ej med mig,
 Jeg er saa glad, saa lykkelig,
 Jeg seer saa gjerne andres Glæde;
 Jeg ta'er saa gjerne Deel deri,

Seg skyer, saavidt jeg kan, at græde;
Min hele Sjæl er fro og fri.

Morten.

Du er en allerkjæreste Pige.

Trine.

Og De kunde ønske mig noget, som kunde for-
styrre den Lykke, jeg nu nyder?

Morten.

Ingenlunde, ingenlunde. Kjerlighedss-Feberen
viser sig ikke altid med saa flemme Symptomer.
Kort sagt, med rene Ord: Skulde du — Jeg holder
saa meget af dig, søde Trine — behøver jeg vel at
sige dig mere? —

Trine.

Det er ikke Deres Alvor; saa vilde vist Kjer-
ligheden blive saadan, som man har sagt mig det.
Men nu maa jeg ind at besørge Aftensmaaltidet. De
hørte, min Fader vil give Dem Selskab. Vi vil fort-
sætte Samtalen over Borde. Farvel saa længe.

Sjette Optrin.

Morten.

Du har mere af Feberen, gamle Dreng, end hun.

Syvende Optrin.

Anders.

Morten

Anders.

Nu hvordan løb det af?

Morten.

Vi Medici gaae ikke saadan til Verks, som en Smed. Denne lægger sit Jern i Ilden, lader det blive rødt, og inden det er sort igjen, er det for det meste i Stand. Dog maa ogsaa han meget ofte have det mere end een Gang i Effen. En Medicus derimod maa ikke fortryde paa, at hans hele Recipe slet ikke flaaer an, men at han maa forstærke eller reent ud forandre sin Medicin, inden han seer den mindste Birkning deraf.

Anders.

Du seer da nok ikke meget Birkning paa Urine af dit første Forsøg, kan jeg slutte. —

Morten.

Jeg er bange, jeg ikke rigtig har sonderet Patientens Natur. Skulde hun ikke allerede være derhenne — i Elskovsfeberen — forlovet, mener jeg?

Anders.

Friere har hun havt i Mængde, den ene leierligere end den anden.

Vor Degn, som nys blev Enkemand,
Med Galvelse, i hellig Tone,
Forsøger, om det kan gaae an,
At gjøre Urine til sin tredie Kone
Han tremulerer Sangen ud
Saa sødt, naar hun kun er i Kirke,
Og prøver alting, for at lirke
Sig hende til Brud.

Morten.

Han stikker mig dog ikke ud?
 Han knap vil udvirke,
 Hun bliver hans Brud!

Anders.

Men Præstens Søn, hans ældste Pøbe,
 Som blev i Fjor Student;
 Du skulde høre, hvilken Dde
 Den Fyr har gjort, og sat paa Prent;
 Hvordan han der lovsynger Trine,
 Hvor han er kjælen, vild, og gal,
 Og hvor han dreier Viser uden Tal,
 Nu om en Morpheus, nu en vis Mline,
 Hen paa sin Trine,
 Og paa sit Hjertes Pine!
 Dog han kun lidt i Bejen staaer;
 Han be'er kun om — en Løf af hendes Haar.

Morten.

Den Stakkel knap i Bejen staaer;
 O! lad ham faae det, han attraaer.

Anders.

Men skulde jeg dig regne op
 Min Trines hele Friertrop,
 Fortællingen, jeg frygter, vilde
 Ej blive endt før meget silde.

Begge, først Anders, siden ogsaa Morten.

Bliver det saaledes ved, jeg troer,

Du } snart maa søge om, min Bro'er
 Vi }

At faae i hele dette Herred

Hver Knøs og Enkemand indspærret.

Anders.

Der er nu desuden Præstens yngre Søn, Fæn-

driken, og Grevindens Forvalter, og Fogden, og jeg veed ikke, alle de.

Morten.

Uf alle disse finder jeg ingen farlig.

Anders.

Der er dog ogsaa fornuftige Folk blandt hendes Friere.

Morten.

Er der dog? Jeg takker.

Anders.

Intet at takke for.

Morten.

Men Spørgsmaalet er, om hun skulde have Die paa nogen af dem.

Anders.

Hun siger nei, og jeg troer hende. Smidlertid er der paa nogle Dage kommet en selsom Frier, som ingen veed, hvem er. Jeg kalder ham Frier, skjøndt endnu har han ikke friet saa egentlig.

Morten.

Nu da!

Anders.

Forleden Nat, som jeg laae, og ikke kunde sove, saa stod jeg op!

Morten.

Og saa, og saa —

Anders.

Saa gik jeg op i Trines Kammer, for at slaae en Snak af med hende.

Morten.

Det gad jeg ogsaa saadan —

Anders.

Men hvad sker? jeg træffer hende ogsaa oppe, staaendes derhenne udenfor hendes Vindue, som hun havde paa Klem.

Morten.

Pokker i Bøld! det tænkte jeg nok.

Anders.

Hvad tænkte du nok? Tag du dig vare, du ikke tænker noget fornærmeligt om min Trine.

Morten.

Jeg fornærmeligt! — Nu; men jeg er utaalmodig.

Anders.

Saa stod hun der, og lyttede; og saa var der mellem Bussene, derhenne, en, som spillede paa Fløite — oh saadan som jeg aldrig har hørt Fløitespil før; og saa sang han siden en Aria.

Morten.

Jeg veed ikke, hvem det er? det er jo reent, det er den Præsteføn, du talede om.

Anders.

Nyt! det Slags Folk snakker bare paa Riim om at synge og elske; det bli'er ikke til videre.

Morten.

Og Trine sagde, hun vidste ikke hvem det var!

Anders.

Jeg troer virkelig ikke, hun vidste det. Hun fortalte, han havde saadan spillet og sjunget der et par Nætter; hun havde ikke kunnet bare sig for at lytte paa ham. Han kom igjen sidste Nat. Hun kaldte paa mig igjen; jeg gik, og hørte igjen paa ham.

Morten.

Gik du da ikke ud, og talte med ham?

Anders.

Hvad kunde det hjælpe? Han havde gaaet sin Vej, og jeg havde faaet en lang Næse.

Morten.

Og du har ikke Mistanke paa nogen?

Anders.

Ikke saa lige. Kun troer jeg, det maa være en af mine egne Karle. Jeg har her i Høsten faaet et Par fremmede; især er her en, der hedder Poul; han seer ud til en huul Krabat, og hans Dine kan jeg see det paa, at det gaaer ham ikke bedre end jer andre. Hvad han kan, veed jeg ikke; men her i Byen er ellers ingen, som saadan kan spille og synge. Trine er ligesaa nysgjerrig, som jeg, men hun tør ikke gaae ud, og give sig i Snak med ham.

Morten.

Det duer heller ikke. Den Fyr, som spiller

og synger saa rart, kunde maaskee og snakke saa godt — —

Anders.

Men hvordan kommer vi under Veir med, hvem det er? jeg gad forbistret gjerne vidst det.

Morten.

Det var sagtens Umagen værd. Jeg tænker paa noget — Det gaaer an, det vil give tusinde Løier.

Anders.

Hvad speculerer du paa?

Morten.

Seer du! foruden, at jeg studerer min Medicin, er jeg ikke saa daarlig en Husker endda tillige i min Pharmaceuticam.

Anders.

Hvad vil det sige?

Morten.

Det vil sige Apothekerkunsten. Jeg laborerer, maa du vide, og gjør Experimentumer. Ved dette Arbeid frembringer man sommetider noget, som man ikke var betænkt paa. Jeg vilde forleden experimenterere en vis essentia miraculosa — det forstaaer du nu ikke; — men i det Sted fik jeg en Sværte frem, som sieder saa bandsat, hvor den kommer, at den ikke gaaer af, førend Skindet gaaer med.

Anders.

Hvad kommer det denne Sag ved?

Morten.

Allerdings, min Bro'er! Kommer Tyren'igien i Nat, mener du?

Anders.

Formodentlig. Han pleier at komme hver Nat.

Morten.

Godt. Saa faaer Trine min lille Flaske. Jeg har den just med mig, for jeg var inde i Byen, at konsulere en af mine Venner desangaaende. Og saa gaaer hun hen, lader, som hun vil snakke med den Forlikte; han kommer da nok frem; men det er mørkt, saa hun vel neppe vil kjende ham; men hun nærmer sig, og — giver ham en lille Smøre om Næsen. Den sidder der, og i Morgen, enten han saa er af Husets Folk, eller nogen anden i Byen, saa er han mærket; for han kan ikke faae det af.

Anders.

Prægtig, prægtig. Det gaaer an.

Morten.

Men for en Sikkerheds Skyld vil vi ikke sige Trine noget derom, førend med det samme, det skal sættes i Værk; man kan aldrig vide.

Anders.

Ogsaa det.

Ha, ha ha ha!

Hvad det vil blive Løier!

Morten.

Run slipper han for let derfra
Til Løn for hans Dødsier.

Unders.

Ha ha ha ha!
Det dog vil blive Løier!

Begge.

Ha ha ha ha!
Hvad det vil blive Løier!

Unders.

Hun nærmer sig;
Ej seen han hende møder,
Og kaster sig
Plat hen for hendes Føder.
Glad han nu troer,
At hun hans Suk vil høre;
Men hun, min Broer,
Vil kun hans Næse smøre.
Ha ha ha ha!

Morten.

Run slipper han for let derfra,
For saadanne Dødsier.

Unders.

Men det vil blive Løier!

Begge.

O det vil blive Løier!

Sttende Optrin.**Jørgen.****De Forrige.****Jørgen.**

Lystig, lystig, ha ha ha!
Man leer og, hvor jeg kom fra;

Folk i Byen sig indbilde,
 At her bliver Festegilde,
 Alle fandt de det saa galt,
 At de loe fast overalt.

Morten.

Hvad var det for Festegilde,
 Som de fandt saa lystig da?

Jørgen.

Ha ha ha!
 So man troer Hr. Morten vilde
 Lille Trine til sig hilde;
 Det var det, man fandt saa galt!

Anders. Morten.

At man loe fast overalt?

Jørgen.

At man loe fast overalt.
 Somme loe dog ei saa meget,
 Som de fandt det noget eget;
 Mange andre ærgred' sig.

Morten.

See og ærgres over mig!

Anders.

Hvem har fundet Folk indbilde,
 At her just er Festegilde?

Jørgen.

Det har sagte Frygten gjort,
 At see Trine revet bort.

Morten og Anders.

Dg man finder det saa ilde,
 Om her nu blev Festegilde!
 Dg man leer og ægrer sig,
 Over mig!

Jørgen.

Fa'er; men hele Byens Latter
 Givter jo dog ej din Datter
 Med den Mand, du ej gi'er Ja.
 Naar du ej har solgt din Trine,
 Lad Folk lee og gjøre Mine!
 Selv lee med, ha ha ha ha!

Anders.

Jeg et Maal for Byens Latter!
 Net, som om jeg tvang min Datter,
 Frit er hendes Nei og Ja.
 Solgte jeg min stakkels Trine,
 At beles med haanlig Mine,
 Var, hvad jeg fortiente da.

Morten.

Jeg et Maal for Byens Latter!
 Jeg nok ønskede mig din Datter,
 Om hun gav mig selv sit Ja;
 Hvis jeg vilde købe Trine,
 Alt beles med haanlig Mine,
 Var, hvad jeg fortiente da.

Niende Optrin.

Trine. De Forrige.

Trine.

Hvad er her i Gjære?
 Maa jeg ikke være
 Deelagtig i Tingen,
 Saa jeg kan lee med?

Jørgen.

Jo Pyt! nu leer ingen;
 Nei nu er man vred.

Trine.

Hvad Snak med din Brede!
 Nys Fatter og Glæde;
 D lad mig lee med!

Morten sagte til Anders.

Hvor vever! hvor vakker!
 Hør Bro'er! hvis hun vilde,
 Hvad kunde det skille,
 Om Narrene lee!

Anders sagte til Morten.

Med mig du kun snakker!
 Søg hende at vinde.
 Erhverv hendes Minde;
 Mit har du alt je.

Trine.

Den Taushed! den Mine!
 Ja ja, stakkels Trine
 Maa ikke lee med.

Jørgen.

Nu vel da, min Pige
 Saa vil jeg dig sige — —

Anders til Jørgen.

Gie stille, til Morten. afsted.

Morten.

Elfværdige Trine!
 D dersom du vilde — —
 I Aften — et Gilde — —
 En fjerlig Forening — —
 Du fatter min Mening.

Jørgen.

Vist taler han reent.

Trine.

Tilgavns jeg dog fatter
Anap, hvad De har meent.

Morten.

O hvor hun er vakker!

Trine.

Jeg takker, jeg takker.

Morten.

Jeg stammer, og snakker,
Saa selv jeg for Latter
Mig neppe kan bare,
Hvad kan hun vel svare,
Til Oligt? Ha ha ha!

Unders, Trine og Jørgen.

Han stammer, og snakker,
Saa selv han for Latter
Sig ikke kan bare,

Hvad skal { Jeg } vel svare?
 { Hun }

Til Oligt? Ha ha ha!

Alle Fire.

Siende Optrin.

Smeden.

De Forrige.

Smeden.

Saa lystig! Hurra!
Sa det kan jeg lide.
Al Gorrig og Avide
Maa sættes tilside.
Til Lykke, til Lykke!

Jeg glæder mig med.

Alle.

Velkommen, velkommen,
Min kjære Hans Smed!

Smeden.

Det bliver da Dommen:
Du giver din Datter,
Trods somme Folks Brommen,
Og andre Folks Latter,
Mod alle Folks Sykke,
I Aften — — —

Anders.

I Aften?

Morten bedende.

I Aften!

Trine.

Seg giftes i Aften
Min Fa'er! — og med hvem?

Smeden.

Hr. Doctor, med Dem.

Morten.

Det bliver det Dommen?

Trine.

Min Fa'er! er det Dommen?

Alle.

Skal det være Dommen,
Trods somme Folks Brommen,
Og andre Folks Latter,
Mod alle Folks Sykke
At give sin Datter! — —
Hvem ønsker til Sykke
Med saadan en Dom?

Morten.

Afsig du nu Dommen!

O giv mig din Datter!
Glaae til, gjør min Lykke!

Anders.

Nei! Nei!
Imod hendes Samtykke
Givtes hun ej.

Trine.

Min Fa'er vil min Lykke
Og uden mit Samtykke,
Givtes jeg ej.

Alle.

Han vil hendes Lykke
Imod hendes Samtykke
Givtes hun ej.

Ellevte Optrin.

Degnen.

De Forrige.

Degnen.

Næst at fremkomme med
Dybest Erkjendtlighed,
For at jeg med blev Gæst
Ved denne Fest;
Skyldigst jeg stammer frem
Lyksønsning over Dem,
Velagte Brudepar,
Og Brudens Fa'er,

Anders.

Tak! Tak! men du spilder
Din Tale, min Ven!

Degnen.

Jeg fattige Synder!
Man reent mig forvilder!

Hvorledes begynder

Seg Taler igjen?

Han mumler gesvint det forrige.

Næst at fremkomme med

Dybest Erkjendtlighed oc.

Dydbæde Somfrue Brud!

Den lille Elskers Gud,

Der — som du selv nok veed —

Nys var mig breed,

Om fligt min Bøn formaaer,

Din Bei, hvert Skridt, du gaaer,

Med frugtbart Glædes Frø

Han skal bestroe.

Jørgen.

Du spilder, du spilder

Din ziirlige Tale,

Høistærede Ven!

Degnen.

Men er de da gale?

Seg fattige Synder!

Hvorledes begynder

Seg Taler igjen?

Alle.

Du spilder, du spilder

Din ziirlige Tale,

Høistærede Ven.

I Aften her ingen

Bli'er givt; det er Tingen

Der blev intet af,

Der blev intet af.

Degnen.

Og al min Studering

Paa den Gratulering!

Der bli'er intet af!

Men fattige Taabe!

Du selv da tør haabe —

D brav, det er brav!

Degnen og strax ogsaa Morten.

Elfsværdige Trine!

D dersom du vilde,

Endnu her blev Gilde,

Og jeg fik dit Ja.

Velan, men dog siden;

Det skeer nok med Tiden;

Haab har jeg endda.

Alle.

Saa lystig Hurra!

Al Corrig og Dvide

Maa sættes tilside!

Ehi aldrig til Lykke

Man uden frit Samthkke

Kan give Ja.

Andet Optog.

Første Optrin.

Sorgen.

Kirsten.

Kirsten.

Hvor er' dog de at ynke,

Som stedse, stedse flynke,

Og øine intet andet,

End Rummer og Besvær!

Er Livets Fryd end blandet
 Bestandig med lidt Møie,
 Og denne la'er sig døie,
 Naar kun man hiin er værd.
 For os af Livets Dage
 De bedste staae tilbage,
 Og dog — den Dag vi endte,
 Hvad Klage vi paa den?
 Hvor vi er' lykkelige,
 Om efter idel flige
 Vi stedse kunne vente
 En mere skjøn igjen!

Jørgen

Du er en sød Pige, Kirsten!

Kirsten.

Du er en god Dreng, Jørgen

Jørgen.

Oh, men naar nu ogsaa min Fader giver os Lov
 til at gifte os med hinanden, saa — nei Kirsten! jeg
 troer ikke, jeg tør.

Kirsten.

Jørgen!

Jørgen.

Ja for tænk mig engang; naar jeg fik dig til
 Kone, saa maatte jo dog alle Menneſker, som bare
 har Dine og en lille bitte Smule Begreb, see, at
 eig har faaet den kjønneste, og den tækkeligste, og den
 bedste, og den rareste Kone i hele Byen, ja i hele
 Verden.

Kirsten.

Hvor du dog kan snakke hen i Taaget!

Jørgen.

Du troer nok, jeg er forliebt. Nei, aldrig en Smule. Der gaaer saa mange gamle og unge Narre, og ere, som de vare tossede, over hver anden af Pigerne her. De ere forliebte, for de ere blinde og gale, og finde kjønt og prægtigt, hvad der ikke er det. Jeg kan nok see, hvad der er kjønt og hæsligt, kan jeg, og hvordan Folk ere, naar de ikke ere vel forvarede. Men naar jeg holder af dig, Kirsten! saa er det, fordi jeg begriber, og seer, saa klart som Dagen, at jeg maatte være forrykt, naar jeg ikke holdt saaledes af dig.

Kirsten.

Snakker du da nu ikke ogsaa over dig, ligesom alle de andre?

Jørgen

Det vilde jeg selv fatte Tvivl om, naar jeg bare havde seet paa, hvordan du seer ud! men naar jeg ligesaameget har seet paa, hvordan du pleier dine gamle Forældre, og holder Huus for dem, og omgaaes med dem og med alle Menneffer, og — —

Kirsten.

O jeg gad ikke hørt paa al den Snak! kan man da gjøre det anderledes?

Jørgen.

Nei — jeg vil ikke have dig, troer jeg.

Kirsten.

Det er en smuk Beslutning.

Jørgen.

Alle Menneſker vilde og maatte jo misunde mig og misundte de mig ikke, ſaa burde de have Prygl, for ſaa vare de Fæe; og misundte de mig, og præfede baade for dig og mig, om, hvad ſandt er, at jeg ikke fortjente dig, ſaa blev jeg ulykkelig.

Kirsten.

Al det kunde ſtaa mig for Hovedet; men naar jeg da ſaae, du holdt af mig ligefuldt, ſaa var jeg alligevel den lykkeligſte Kone paa Jorden.

Jørgen.

Nu! ſaa vil jeg fanſkee dog vove det da.

Kirsten.

Vil du dog? og ingen Mammeluk være?

Jørgen.

Nei, for ſaa blev jeg endda viſſere ulykkelig. — Men mon dog den Raadſlaaen derinde ikke ſnart ſaaer Ende?

Kirsten

Hvad for en Raadſlaaen?

Jørgen.

Seg glemmer alting, naar jeg ſeer dig. Seg ſagde dig, at den gamle Smedde-Doctor, ſom er her

at frie til Trine, gav sig til Taals, endskjønt der, i det mindste denne Gang, intet blev af, og sidder nu med Fader og Degnen og Hans Smed inde, og gotter sig ved Kruset. Siden nu Fa'er havde faaet i Hovedet, at her skulde være Festegilde, og baade han og de andre vare i godt Lune, saa kaldte jeg ham ud for lidt siden, og bad ham, give sit Minde til, at jeg maatte faae dig; og reent Afslag gav han mig ikke, men vilde gaae ind, sagde han, for at overlægge det med sine gode Venner, sagde han; og saa gik jeg hen, og hentede dig.

Kirsten

Utsaa nu raadslaae de om det?

Jørgen.

Men hvad de beslutte eller ikke, saa er du dog min Kirsten!

Kirsten.

Der kommer nogen.

Andet Optrin.

Anton. De Forrige.

Anton.

God Aften, Jørgen.

Jørgen.

Er det dig Kammerat? God Aften! Til Trine. Vi tale om forliebte Folk; der er en, som er det tilgavns. Spørg ham engang om min Søster Trine,

saa skal du høre, man skulde troe, det var dig, han meente.

Kirsten.

Har han da Uret i at elske ret inderlig den bedste og kjønneste Pige, der er til?

Anton.

Det er altsaa din Kirsten, gode Tørgen. Jeg ønsker dig til Lykke. — Men har du ikke fundet Leilighed til at tale med Trine? skulde jeg — — —

Tørgen.

Endnu ikke. Hun har saa meget at gjøre med sine Fremmede. Naar de ere borte. —

Anton.

O var de alt borte! Det er silde. Hun hører gjerne min Fløite. Jeg har taget den med.

Tørgen.

Nu gaae de Fremmede. Bort saakænge. — Maatte Beraadslagningen være falden vel ud!

Tredie Optrin.

Anders. Morten. Smeden. Degnen.

Trine. Tørgen.

Smeden.

Jeg bliver ved min Mening: givt dem med hinanden, som holde af hinanden, jo før jo heller; og det er mit Raad.

Jørgen for sig selv.

Du taler, som en brav Mand, Hans Smed,

Degnen.

Jeg er af samme ringe Tanker; for, som jeg
før har bemærket, Kjerlighed er næsten Hovedstykket
udi Ægteffabet, og der staaer skrevet — — —

Morten.

Jeg veed nok, hvad der staaer skrevet, ligesaa godt
som han, Hr. Degn; og jeg veed ogsaa, hvad der
burde staae skrevet, om det endogsaa ikke staaer der:
Kjerlighed er en Feber. Unge Mennesker have den
for heftig til, at man kan lade to saadanne Febrici-
tanter være saa nær sammen. En Aldrende og en
Ung; det er, og bliver min Stemme.

Degnen.

Fuldkommen rigtig! fuldkommen rigtig! jeg er
af samme ganske ringe Tanker.

Anders.

Mig synes, han paa den Maade har to Menin-
ger, min gode Hr. Degn!

Degnen.

So! bevare mig vel, min kjære Anders! jeg er
af Mening med alle Mennesker: at sige med alle for-
nuftige Mennesker. Om de kan have mere end een
Mening, see det er ikke min Skyld, men jeg vil ingen
Splid forvolde.

Anders.

Men saa hjælper jeres Raad mig til ingen Ting. Men siden vi nu har raadslaaet saalænge, med saa megen Fornuft, desangaaende, og vi nu er saa nær færdige at skilles ad, uden at komme tilgavns ud af det, saa —

Jørgen.

Dersom Stemmerne skal tælles, saa maa jeg dog give min Stemme med?

Anders

Du i din egen Sag! gaae du ind, og tag os Mjød og Bægerne; et Glas endnu for Stød og Fald.

Jørgen gaar at hente Mjøden og Glasene.

Degnen.

Det var ikke ueffent, thi Mjøden er god. Men Sagen anlangende, saa er jeg, hvad Trine angaaer, af sine Aarsager ganske af Mening med Hr. Morten; derimod, hvad Jørgen betræffer, saa kunde der siges meget for begge Meninger. Kirsten er en god og en forstandig Pige.

Anders.

Er da ikke Trine det samme?

Degnen.

Bevare mig vel, jeg siger kun —

Anders.

For at gjøre Ende herpaa, saa — oh havde vi nu Birkedommeren her, at han kunde affatte det til

en ordentlig Dom; det burde det dog være; vi har jo voteret, som andre Stokkemænd. Jeg er imidlertid ikke selv saa ukyndig i Formaliteten, saa jeg jo nok kunde i Nødsfald være Procurator, end sige Birkesdommer. Altsaa kjendes for Ret: Saa som Degnen har anført, at Kirsten er en fornuftig Pige, men det ikke er sagt om Tørgen, saa skal han i det mindste bide saalænge, til det bliver oplyst, at han ogsaa er det; og bortfalder saaledes indtil videre hans Paastand og Trettesættelse.

Tørgen,

som imidlertid er kommen tilbage med, hvad han skulde hente.

Kun indtil videre altsaa! til jeg beviser, at jeg er fornuftig — om jeg nu beviser det i Morgen — eller strax?

Anders.

Strax gaae vi til Ro. Du er saa ung og vild endnu. Giv Tid, Kammerat!

Tørgen.

Jeg skal skynde mig, og blive sat og gammel nok.

Anders.

Som sagt, derom en anden Gang. Nu paa en god rolig Nat. Ved I hvad, godt Folk! uagtet denne Dag har ikke været nogen af os saa udmærket lykkelig fremfor alle andre Dage; ja endog somme af os ikke har faaet det frem, som vi helst vilde, saa har vi dog efter en glad og fornøiet Arbeidsdag havt

en glab og fornøiet Aften. Altsaa vor gamle Afskeds-
sang ved Enden af godt Lag.

Alle.

Mangen Dag vi saae henrinde

Glab som den, der nu randt hen,
O men gib, o gib vi finde

Mangen Dag saa glab igjen!

Gib hver Mand paa Jordens Klobe,

Saa oprigtig, vel til Mode,

Nu sin Naboes Haand tog fat,

Og ham bød, god rolig Nat!

God rolig Nat!

Fjerde Optrin.

Unders.

Morten.

Trine.

Anton.

Tørgen

Kirsten.

ubemærkede af hine

bag paa Skuepladsen.

Unders.

Nu skulde vi andre ogsaa til No. Det er langt
ud paa Aftenen. Stakkels Trine faaer nu nok efter
Sædvane ingen No for det fortrædelige Menneske,
som gaaer her, og spiller paa Fløite for hende om
Matten.

Morten.

Saa det er sandt. Men tilpas for hende, for jeg
hvidskede hende for lidt siden noget om det Middel,
jeg havde udtænkt, for at skaffe hende at vide, hvem
det er; men — —

Trine.

Nu, just da man ikke veed, hvem det er. Kjen-
der jeg ham, naar jeg taler med ham, saa behøves jo
den Sværten ikke; og kjender jeg ham ikke, saa kunde
det jo være en af dem, man læser om i Krønikerne,
som gaaer for at passe en stakkels Pige op, og at han
vips foer afsted med mig

Anders.

Sa men saa var' vi jo lige ved Haanden.

Morten.

Og vi skulde dog vel være i Stand til at skaffe
dig løs igjen. Imidlertid gav du ham en lille Smøre
om Næsen af denne Glaske, saa kjendte man ham i
Morgen.

Trine tager Glasken.

Jeg er rigtignok selv meget nysgjerrig efter at
vide hvem det er. Ved denne Glaske kunde jeg da — —

Morten.

Ah! Proppen er løs. Nu har du vist faaet noget
paa Fingrene. Men det skader intet. Jeg har her
en anden Spiritus, som strax tager den af.

Han sætter imidlertid den første Glaske hen ved Bænken uden-
for Huset.

Anders.

Han vil selv neppe mærke det, førend i Mor-
gen: og saa hjælper man ham til at vaske det af igjen;
det er alt.

Trine.

Min Fader vil det ogsaa. Det kunde være artig nok. — Men om det nu er en, som spiller her bare for at fornøie sig og os med!

Morten.

Hvad skader det ham da ogsaa videre?

Trine.

Saa men det var jo dog at gjøre Nar af ham! en Smule Bedrageri!

Morten sagte til Anders.

Mærker du? — høit. Saa i sig selv har hun ret. Det duer heller ikke; det synes kun at være et afskyldigt Pudseri; men — sagte til Anders. De er Forstaaelse mellem dem. Men jeg har et andet Raad.

Anders sagte til Morten.

Oh Snak! hvad er da det?

Morten sagte til Anders.

Lad mig raade. Gaae hende kun til at synge, saa han bliver trofskyldig, og kommer frem. høit. Det varer længe, inden han kommer i Aften. Jeg gad dog gjerne hørt ham engang.

Anders.

Seg ogsaa. Trine ogsaa?

Trine.

Jeg hører ham gjerne.

Anders.

Vi maae flukke Lysene der henne indenfor Vinduerne; ellers mærker han, vi er' ikke til Sengs.

Morten.

Ret! sagte til Anders. Naar hun saa har affjundet, saa bring hende ind; men ikke i denne Stue.

Trine.

Fader og Hr. Morten har at tale med hinanden, troer jeg. Skal jeg gaae?

Morten.

Vist ikke; jeg siger kun, jeg begynder at blive søvnig. Jeg troer, jeg maa lade den Fornøielse fare, at høre paa Fløitespilleren i Aften.

Anders.

Saa saa, god Nat, min Broder! jeg vil saamen høre paa ham, vil jeg.

Morten.

God Nat da, lille Trine! god Nat, Broer Anders! sagte til Anders. Lad hende synge for at faae ham frem; jeg skal nok passe paa. Jeg har en Flaske Sværte endnu. Heit God Nat, god Nat.

Femte Optrin.

Anders. Trine. Bag paa Skuepladsen, Anton.

Jørgen. Kirsten.

Anders.

Nu, siden du ikke vil, saa faaer han være, hvem han er. Men jeg kan dog ikke bare mig for at hie, og høre paa ham. Du maae synge lidt, saa han hører, du er her.

Trine.

Jeg sagde ikke saa reent nei; jeg er selv meget nysgjerrig.

Anders.

Nu, det finder sig nok. Lad os sætte os her ganske stille, og lytte lidt, Lysene ere jo slukte oppe i Vindverne.

Jørgen bag paa Skuepladsen.

Nu er det stille. Jeg hører ingen mere; noget er her paa Færde, hvad det saa er.

Anton.

O, men Trine hører gjerne paa min Fløite, jeg spiller alligevel.

Anders.

Jeg hører noget, synes mig! Kommer han maa-
ske i Aften uden at spille?

Trine.

Det kan jeg ikke troe.

Jørgen.

Jeg hører, synes mig, min Faders Stemme.
Tilfide altsaa.

Anders.

Nu, syng nu; saa spiller han nok.

Trine.

Sa hvad vil min Fader helst, jeg skal synge?

Anders.

Syng den, du lærte af den unge Grevinde oppe
paa Gaarden forleden.

Trine.

Saa godt, jeg kan. Kunde jeg kun erindre den.
Der troer jeg alt, han lader sig høre uden min Sang.

Anders.

Syng du alligevel; saa bli'er han ved.

Trine.

Var det Slag af Rattergalen?
Hvad? eller var det ham?
Endnu et Slag — det er dem begge.

Hør! Rattergalen lytter paa hans Fløite,
Som for af ham at lære nye Toner;
Og selv den sagte Vind i hine Buske
Harmonisk sødt sin stille Hvislen blander
I begges Trylleflag.

De tie — o tør Lyden af min Stemme
Med hines Hvad sig blande!

Fra Skov og Mark, i blide Toner,
Mod høien Sky, sig Millioner
Af glade, glade Stemmer hæve.
Ved Morgenrødens første Smil.

Hvis ingen Uveirsky fordunkler
 Den glade sangindviiede Himmel,
 Og intet Lyn den gjennemfunkler,
 End Alt er glade Sanges Brimmel;
 De fylde Alt, de hvirvle, bæve
 Endnu i stille Aftens Smil;
 Thi Glæde var det, Sangens Toner
 Bestemtes af Naturen til.
 Kun Mismod er det, som opdager,
 At Nattergalens Qvad er Klager,
 Og Duens Kurren, Sorgens Lyd;
 Hver Stemmes Sang, selv Bæffens Rislen,
 Og sagte Vindes stille Hvislen,
 Og alt, hvad toner, toner Fryd.

Anders.

Da Morten er kommen ud, og ubemærkt af Trine, har listet sig
 til at give Anders et Bink; Halv sagte til Trine.

Godt min Pige! tak for din Sang; nu kan vi
 vel ogsaa lade Fløitespilleren være i Ro for i Aften,
 og gaae op. Skulde han blive ved, kan vi høre paa
 ham oppe i det Vindue — høit Tak for i Aften, du
 kjære ubekjendte Fløitespiller, som har moeret os.

Sjette Optrin.

De Forrige. Morten.

Trine gaaer foran ind. Naar Faderen siden efter er gaaen, ser
 man dem begge, fort efter, oppe i Vinduet i Kvisten

Morten i det Trine er gaaet ind.

Pst!

Anders.

Nu, hvordan vil du nu bære dig ad?

Morten.

Seer Trine ovenpaa i Kvistkammeret, saa hun ikke forstyrres os.

Anders.

Og hvad skal da fødes?

Morten,

lukker Stuevinduet op, hvor man seer en udfædt Figur med noget af Trines Løi paa.

Seer du her? Det er mørkt, han kan ikke kjende saa grant, hvad det er. Jeg lukker Vinduet paa Klem. — Gaae, hun lytter paa os. Resten falder af sig selv.

Morten,

for sig selv i det underste Vindue, hvor Figuren er.

Kunde nu min Stemme pines
Til at efterligne Trines,
Jeg ei blot ham mærke skulde,
Men jeg kunde da tilfulde
Forske ud, om Fyren ej
Alt har forekommet mig.

Trine,

i Vinduet ovenpaa, sagte til Anders.
Der mig synes noget brommer;

Anders hos Trine.

St! det bare saadan lod.

Morten endnu sagte.

Men hvorfor mon han ej kommer?
Jeg maa give Fyren Mod.

efteraber Trines Stemme

Ville søde Fløitespiller?

Vil han bare der flaae Triller?
 Hvorfor stedse saa i Skjul?

Trine sagte til Anders.

Men hvad er det, man har fore?

Anders.

Morten sig kun lidt vil more,
 Ha ha ha, den Karl er huul.

Anton,

som med Jørgen er kommen frem, bag paa Skuepladsen. Jørgen
 har været lidt længer fremme, at undersøge, hvem
 det er, der taler.

Hvad er dette dog!

Jørgen.

Tilside!

Seg dig det skal lade vide,
 Naar det er betids for dig.

Morten ligesom før.

Men min fjelne Fløitespiller,
 Hvor du dog din Pige driller!
 Hvor hun længes inderlig!

Jørgen med forvendt Stemme.

Min tilbedelige Smukke!
 At endnu med mine Sukke
 Du saa grusom spotte kan!

Morten.

Spotte! jeg!

Jørgen.

Å som du pleier.

Spot ej meer, men frygt min Seier!
 Du ej meer skal holde Stand.

Morten for sig selv.

Altsaa for hun ham afviste!

Anders.

O jeg leer, saa jeg maa briste.

Trine og Anton.

Seg gad vidst, hvor det bær hen.

Morten som oven.

Gjør dog Ende paa din Klage!

Seg dig viser ej tilbage

Fra min Barm, min skjælske Ben!

Jørgen.

Nu! her er jeg; — men jeg fører

Dig med Seier bort herfra.

tager ham fat, som for at føre ham bort.

Morten.

Bogt dig, du ej Næsen smører,

Søde Hyrde! smører ham om Næsen ha ha ha!

Alle.

Lystig lystig! arme Beiler,

Hvor han dog sit Maal forfeiler!

Den forelskede Arabat!

Hvor han ej var vis i Sagen,

Og blev dog ved Næsen tagen,

Arme Hyr! So jo — god Nat!

Syvende Optrin.

Trine. Anton. Jørgen. Kirsten.

Jørgen.

Trine!

Trine.

Hvem er der? dig Jørgen!

Jørgen.

Og Kirsten, og endnu een. Kom ud, jeg har
laa meget at sige dig.

Anton.

Men hvor blev' de af med det samme?

Jørgen.

Jeg begriber det ikke selv. Som jeg stod i Be-
greb med at føre ham bort, som han ikke lod saa uvil-
sig til, saa ragede han mig med den ene Haand om Næ-
sen, og saa gav han sig til at lee. Forklar os lidt,
Trine, hvordan det har sig med denne Hurlumhei.

Trine.

Det maa du selv bedst vide; det var jo, synes
mig, dig, som, istedenfor den Ubekjendte, var frem-
me at bortføre Hr. Morten.

Jørgen.

Jeg mærkede, han vilde have Spøg, og da jeg
var ved Haanden, og jeg just ikke syntes om, han skul-
de træffe sin Søn her —

Trine.

Sin Søn? den Anton, som han har talt saa
meget om?

Jørgen.

Her har du ham; det er ham, som har været her
at spille for dig.

Anton.

Elskværdigste Pige! —

Jørgen.

At lade ham nu komme til Orde, det nytter intet, for han behøvede vel et halvt Aars Tid til at fremstamme dig noget om sin Forlibelse, som dog ingen blev klog af. Jeg vil sige dig det med saa Ord. Han har seet dig, og er bleven forrykt i Hovedet. Du har saa hørt, det er en løierlig Tyr: Faderen lod ham opdrage til at være en fornem og fin Herre, men saa er han alligevel selv af frit Valg gaaet hen, og vil være Smed, som Faderen var. Efterat han har seet dig, har han ingen Ro, førend han faaer dig. Han kommer her, og der hænger dog endnu saa meget af den forrige Siinhed ved ham, at han ikke tør ligesvem byde sig til, men bær sig ad, som om det var i et Eventyr. Han har gaaet her en Tid lang, og dog ikke aabenbaret sig for mig engang førend i Aften. Jeg maatte love ham, at føre Ordet for ham, uagtet jeg sagde ham, det hialp ikke.

Trine.

Du kunde have spart dig Umagen, min Broder! Det er ikke smukt, at bringe sin Søster saadan i en Sammenkomst om Natten med en ubekiendt forvildet een.

Kirsten.

Du kunde dog nok tale med ham, gode Trine!

Trine.

Du ogsaa Kirsten!

Jørgen.

Jeg siger dig, at jeg forestilte ham, det nyttede intet; for, sagde jeg ham, uagtet du ikke var bestemt bort, og nok ikke tog nogen af de mange, der gaae her og fræ til dig, saa havde jeg dog mærket, at du havde saadan fæstet Die paa den ene af de nye Karle, vi havde faaet her i denne Tid, den Poul, som, jeg har mærket, du bliver saa rød ved at see paa.

Trine.

Hvad er nu det for en Snak?

Kirsten.

Du for os behøver du ikke at sige det, at du synes godt om Poul, og at du selv sagde mig det forleden, da vi snakkede om dem, der fræde til dig.

Trine.

Men blandt dem er jo ikke engang han; om man nu ogsaa, uden at tænke paa det, kunde have ladet et Ord falde — — Det synes en skikkelig Karl!

Kirsten.

Og en god Karl.

Trine.

Nu ja.

Jørgen.

Og en fin Karl, og saa besæden.

Anton.

Godeste Trine!

Trine.

Min Herre! De er en Søn af min Faders gamle Ven; De stoler maaskee paa, at min Fader, naar Deres tillod det, vilde ikke blot give Deres Dnske sit Samtykke, men maaskee endogsaa bruge sin Myndighed for at aftvinge mig mit; men jeg siger Dem, jeg synes saa lidt om dette, at jeg tusinde Gange heller selv erklærer mig for den beskædne Bondeskarl, som han taler om.

Anton.

Du vil aldrig kunne tilgive mig, at jeg ikke kunde see dig, uden at elske dig?

Trine.

Tilgive! Det vil formodentligen være Dem ligegyldigt; men elske Dem igjen, vil jeg aldrig kunne. For ganske at afvise Dem, tilstaaer jeg Dem reent ud, jeg finder denne Poul meget elskværdig, og saa tækkelig, at jeg aldrig vil kunne lide Dem.

Jørgen.

Brav, Brav! gode Trine. Det er just ham selv, det er ham selv.

Kirsten.

Til Lykke; til Lykke, min Trine!

Trine.

Ham! Det er et oplagt Raad. De har sammensvoret sig, for at drille mig.

Anton.

Tag ikke dit Ord tilbage, bedste Pige! D troe ikke om mig, at jeg kunde være i Stand til at formaae din Fader eller min, til, uden dit frie Minde, at give mig din Haand. Tilgiv mig!

Trine.

Det er Rænker; lad mig gaae.

Jørgen.

Holdt lidt; først maae du sige mig, hvad det var for noget, som Morten og din Fader her havde for? hvorfor blev de med eet saalystige?

Trine.

Du fortiente ikke, at jeg sagde dig det. Min Fader vilde gierne vide, hvem den Hr. Fløittespiller var. Han sagde det til Morten. Morten havde nogen Sværte i en Glaske, som ikke gaaer af, hvor den kommer paa Huden; den vilde han tage, og naar Eventyrs-Personen kom, smøre ham paa Næsen dermed, saa man i Morgen kunde kjende ham. Nu gik du i Herrens Sted. Det er saa mørkt, saa man ikke ret kan see; men — jo det er rigtig nok.

Kirsten.

Hvad vilde du ogsaa der? Jørgen!

Jørgen.

Ligesom du derfor leed mig mindre. Nu gaaer jeg altsaa her med en sort Næse. Hvordan bli'er jeg

af med det igjen? Naar jeg i Morgen kommer, og seer saadan ud, saa bli'er der et Spektakel.

Anton.

Dg! saa troer de maaske min Trine til, at hun har været med at bedrage dem. Jeg vil sværte mig med. Saa treffer i det mindste Sværten alligevel den rette.

Jørgen.

Dg hvad kunde det hjælpe? Der falder mig noget ind. Kunde vi saa faae fat paa hans Sværte?

Trine,

Jeg troer, her staaer endnu en Glaske med noget i.

Jørgen tager den.

Godt! D det vil blive tusinde Løier. God Nat, Børn! Kom Kirsten! lad de Elskende allene, saa skal jeg desuden fortælle dig noget. Gaaer alligevel ikke bort! Vi er her strax igjen.

Attende Scene.

Trine.

Anton.

Anton.

Du kunde lide Poul, sagde du!

Trine.

Det sagde jeg, for at ærgre Dem.

Anton.

Hvorfor det stygge De til mig?

Trine.

Forði De er ikke Bondefarlen Poul, men en stng
fornem Herre, med fornem Adfærd, ligesom i Krøni-
kerne de, der vil besnære uskyldige Piger.

Anton.

Det vil jeg ikke. Hvad kan jeg til, at min Fa-
der har Penge, og havde sat sig for, at jeg ikke skulde
blive en agtværdig simpel Mand, Haandværksmand
eller Bonde, men givte mig betydelig Formue til? Det
vilde jeg allerede ikke, førend jeg saae dig; jeg fik dig
at see, og nu er jeg kun, hvad du vil have mig til.

Trine.

De har brugt List.

Anton.

Ingenlunde. Jeg saae dig, og elskede dig. Jeg
havde ingen Ro, førend jeg lærte at kiende dig. Nu
er jeg Bondefarl. Jeg har seet dig i det daglige Liv,
og elsker dig mere end nogensinde. Jeg fik lidt omhyg-
geligere Opdragelse end de fleste Bønderfarle. Det
har ogsaa din Fader og Grevinden her oppe skaffet dig.
Du vilde gjøre enhver Stand Vre. Jeg er fra dette
Dieblif, hvad du ønsker, helst Bonde eller Haandvær-
ker, kun at jeg maa være din. O du kunde lide mig,
som Poul. Du kan vist ikke have sagt, for at ærgre
mig, hvad du ikke meente. Det kunde jeg ikke under
nogen Betragtning.

Trine.

Det kan jeg ikke heller; men jeg sagde ogsaa, at jeg nu ikke kunde lide Deres Udfærd.

Anton.

Jeg er ingen De; Bondefarlen Poul er jeg. Du forestil dig, at det stedsse er mit Navn; jeg vil gjerne beholde det. Jeg vil beholde alle de Egenskaber, du yndede hos ham, kun ikke stedsse aldeles den Frygtsomhed, som gjorde, at han aldrig vovede at tale til dig.

Trine.

Jeg forestiller mig intet saadant; den, jeg skal vælge, skal være virkelig, hvad han giver sig ud for.

Anton.

Er jeg andet? jeg giver mig ud for intet uden en, som elsker dig, bedste Trine. Den har jeg været fra det første, jeg saae dig; den skal jeg blive til mit sidste Mandedræt.

Trine.

Men jeg kjender Dem jo ikke engang.

Anton.

Nu — al Forstillelse tilside! Du kjender mig ikke; og dog — nok, for at jeg ikke er dig ligegyldig. Du sagde mig det selv. Strax tidlig i Morgen viser jeg mig for din Fader under mit rette Navn, og for min egen. Forbyder du mig det, bedste Trine?

Trine.

Men!

Anton.

Intet Men!

Trine.

I Blinde!

Anton.

O lad dit Hjerte vinde;
Det talte nys for mig.

Trine.

Men du besnæred mig.

Den, jeg min Haand skal give,
Maa ikke kjende Svig.

Anton.

Til Døden min du blive;
Jeg evig elsker dig.

Trine.

Men hvad betrygger mig?

Anton.

Hvad dig kan betrygge,
Min Elſkte, for mig?
Dit Hjerte, min Pige,
Spørg det, det vil ſige:
Dig tro, ſom din Skygge,
Jeg aldrig kan bryde,
Som aldrig fortryde,
Min Troſkab mod dig.

Trine.

Mit Hjerte — det hilder,
Forvirrer, forvilder
Din tryllende Smiger.
Bængſtet det ſlaer.

Anton.

Mistyd ej for Smiger
Hvad Elskov dig siger!
O Held jeg mig spaaer!

Trine.

Men!

Anton.

Intet Men!

Trine.

I Blinde!

Anton.

O lad dit Hjerte vinde!
Det taler dog for mig.

Trine.

Af du besnærer mig.

Niende Optrin.

De Forrige. Sorgen. Kirsten.

Sorgen.

Saa! nu er jeg færdig med mit. Er I andre
to ikke ogsaa færdige?

Trine.

Hvornæd?

Sorgen.

Jeg havde bragt det saadan i Gang for min gode
Soster, saa jeg kunde troe, der behøves ikke mere, end
at Anton skulde sige: Vil du have mig? for at hun
kunde svare: jeg takker, og modtager min beskædne El-
skers Haand. Sa man veed nok, der skal fladdres lidt

mere; men i sig selv betyder det dog ikke andet end det samme. Ikke sandt, lille Trine!

Trine.

Du er en fortrædelig Gladderhank.

Jørgen.

Sagde jeg det ikke? De Ord, som de Elskende sige ved flig Leilighed, skal man nu aldrig bryde sig om; Tønen kun. Til Lykke, min Pige!

Kirsten.

Til Lykke, ret meget til Lykke, Anton!

Anton.

Tør jeg modtage saa kjær en Lykønskning? Kjæreste Trine!

Jørgen.

Er det nu at spørge om? det skulde I have afgjort, medens Kirsten og jeg var henne — Ja der skulde I vide, hvad Mirakler vi har gjort.

Trine.

Nu!

Kirsten.

Seg holdt kun Lygten uden for, medens — —

Jørgen.

Medens — det maae vi ikke fortælle dem. Det er tidnok i Morgen. Det er nok, at de veed, vi har gjort Anstalt for, at alle Mennesker i Morgen skal lee og være lystige.

Trine.

Hvad er saa det igjen for Pudsensmagerier, og hvad bliver deraf?

Jørgen

Hvad der bliver af? — De lee, og naar Folk lee, kan man faae det med dem, som man vil. De skal desuden see, at jeg ikke er saa eenfoldig, som de sagde.

Trine.

Men!

Anton.

Endnu Men!

Jørgen.

O! hvad Men! hvad vilde du ellers mentionere, som Birkedommeren siger?

Trine.

Jeg vilde kun sige: den leer best, som leer sidst.
— I Morgen!

Jørgen.

Ret. I Morgen, om du vil — men du vil nok ikke? — bli'er du af med alle dine andre Friere, og faaer din Anton; og jeg faaer min Faders Samtykke til, at min Kirsten maa blive min. Lad os nu kappes om, hvem der kan lee sidst og gladest, i det vi nu gaar hen, og lægge os, og strax i Morgen begynde igjen, og saaledes blive ved. — O! Kirsten og jeg have giort den Aftale med hinanden, at vi vil lee, og lade være Spøg og Munterhed alt, det vi kan, af vores hele Liv, og

ikke see suurt ad nogen Ting, uden vi høilig blive nødte dertil. Vi skulde vel ogsaa ængste os? See, om vi gjør'!

Jørgen og Kirsten, siden alle Sire.

Bort med Griller! lad os forsøge,

Om vi kan, at lee og spøge

Taaabelig Mismod's Luner hen,

Mørknes end stundom enkelte Dage,

Daare, som derfor vil forsage!

Haab har man altid, altid tilbage;

Enstig! det snart vil klares igjen.

Tredie Optog.

(M o r g e n.)

Første Optrin.

Anders. Morten.

Anders.

God Morgen, Morten! Allerede saa tidlig paa Benene?

Morten.

Saa, men du selv! Du har heller ikke sovet over dig. Vi maae nok begge to være nysgierrige efter at faae see, hvem de Elsker er, som vi har mærket i Aftes.

Anders.

Du er en Pokkers Tyr. Det var dog alt for loi-

erligt, den Gang, han kom, og vilde ordentlig føre dig bort.

Morten.

Ja, seer du, saaledes er det, at have studeret; saa kan man baade opfinde og udføre.

Anders.

Saa er det, paa at gjøre Pudserier, I studere, I, som lægge Hovedet i Bogen! Men jeg, som nu ikke er saa lærd, jeg har ligget i Nat, og spekuleret paa dette her.

Morten.

Og hvad har du da udfundet?

Anders.

For det første, at Trine sikkert ikke vil have dig.

Morten.

Det er slemt, om saa er; for, hvor gjerne jeg rigtig nok gad have hende, saa vilde jeg dog ikke, hun skulde tvinges.

Anders.

Og jeg vil, som du veed, ikke tvinge hende: Efter alt, hvad jeg kan mærke, saa, om hun ikke just staaer i nogen afgjort Forstaaelse med Fløitespilleren, har dog hans Fløiten, eller det, som mere er, den galante og fine Maade, som han melder sig paa, staaet hende saaledes an, at hun ikke ugjerne saae, han blev Manden.

Morten.

Dg naar saa er, saa skulde du strax være reede, til at give din Datter til ham, hvem han for Resten maatte være?

Anders.

Ikke det just; men naar jeg fandt, at han stod hende an, og der for Resten var intet, at udsætte paa ham. For alt om alt, saa er det jo dog hende, der skal have ham. Jeg er selv kjed af den evige Frieri. Var du tjent med en Kone, som heller vilde have en anden, og kunde falde paa, at ønske, du vilde skynde dig lidt med at gjøre den Reise i den sorte Portechaise, for at give en anden Plads? Nu, Trine vilde blive en god Kone, hvem hun fik, men dog nok bedre, naar hun fik een, som hun leed.

Morten.

Du er en læg Mand, men du taler dog ikke saa taabelig.

Anders.

Jeg har en Gaard til hende, foruden den, min Søn skal tiltræde. Hun holder af mig. Om muligt vilde hun det endnu mere, naar jeg viiste mig saa frøelig mod hende, som muligt. Ogsaa dig vilde hun holde meget af, naar du nu ogsaa, af Godhed for hende, frivillig afstod den Frierads, som der dog intet kommer ud af; hun vilde da elske dig, som sin anden Fader;

du vilde i hendes Huus være saa kjærkommen, og kunde passiare med hende, og see dig møet paa hende, saa meget, du lystede; og du er dog nu, saavel som jeg, et godt Stykke over de tre Sneser Aar.

Morten.

Jo mere jeg tænker paa det, jo mere finder jeg, du har Ret. Kjærlighed er en Geber. Jeg vil ingen Gebricitant være. Lad hende faae ham, lad hende faae ham! Maatte det være een, som fortjente hende!

Unders.

Udentvivl er det dog ingen anden, end een af de to fremmede Karle her. Det er, saavidt jeg har kunnet fornemme, begge to meget skikkelige og flinke Knøse, duelige og brave i deres Dont; især er den ene saadan alvorlig Patron! ham kan jeg grumme godt lide. Den anden ogsaa, skjøndt han er en Galning.

Morten.

Glaae til, flaae til! maatte vi snart komme efter, hvem Personen var! Dho! der er den sorte Næse.

Unders.

Det er Jens, det er, som jeg tænkte, den een af vore fremmede Karle; dog ikke den alvorlige Patron.

Andet Optrin.

De Forrige. Jens.

Morten.

Ha ha ha! God Morgen, Kammerat! Tak for i Aftes!

Jens.

God Morgen igjen! intet at takke for. Jeg er for Resten ikke Feberen, Hr. Doctor! Jeg formoder, siden De kalder mig Kammerat, og bliver saa glad ved at see mig, at De i Aftes har villet drive en Feber ud af en af Deres Patienter, og glæder Dem nu, ved at troe, at finde den uddreven.

Morten til Anders.

Han vil holde Miner, han er nok ikke bleven vaer, at jeg mærkede ham, sidst vi taltes ved.

Anders.

Det er saa tidlig paa Morgenstunden, at du kan-
ske ikke endnu har faaet Tid at see dig i Speilet?

Jens.

Hosbond tager nok Feil af mig! jeg er hverken Trine eller Birte, jeg er Jens, og jeg gjør min Pynt for det meste uden Speil, undtagen naar jeg skal tage mit Skjæg af.

Anders.

Nu, min gode Jens; dersom du havde seet dig i Speilet.....

Jens.

Troer saa Husbond, ligesom, det lader, Pigerne troe om dem selv, at jeg da var bleven fjønnere?

Morten.

Nei! men saa havde du mærket, at det nyttede ikke at følge, at det var dig, som vi snakkede med her i Aftes, efterat det var bleven mørkt.

Jens.

Med mig! i Aftes — ? jeg er ingen Barulv.

Anders.

Hvor har du gjort af din Fløite? vil du ikke spille os et lille Stykke endnu i Dag?

Jens.

Paa Fløite? Nei, det forstaaer jeg ikke; lidt kan jeg spille paa Mundharpe, og paa Rodefam ikke saa ilde endda.

Anders.

Rom kun du med Fløiten; spil os lidt af det fra i Aftes!

Jens.

Jeg vil synge den Vise, jeg sang i Aftes, mens de andre dansede henne paa Skovbakken.

Naar somme grine ilde,

Hu hu!

Fordi, saa galt de vilde,

Ej alting gaaer endnu;

Saa er jeg glad, at jeg kan lee,

Og er jeg fuldt saa viis som de.

Naar andre Løsser græde,

Uu! Uu!

Dg troe al Verdens Glæde

Mod den, de savne, flau;

Saa er jeg glad, at jeg kan lee,

Dg er ej fuldt saa gal, som de.

Naar andre gaae af Skindet,

Hy hy!

For hun, som dem forblinded',

Anstiller sig lidt sty!

Saa er jeg glad, at jeg kan lee,

Dg er ej saadan Nar, som de.

Men naar Folk, vel tilmode,

Hurra!

Froe nyde Livets Gode,

Dg lee ad alt, o da —

Da er jeg glad, jeg med kan lee,

Dg andre glade om mig see.

Morten.

Du kan godt forvende din Stemme, Kammerat!

Anders.

Dg det behøver du dog ikke. Veed du vel, jeg kan ret godt lide dig?

Jens.

Tak, Fader Anders! Jeg kan ogsaa ret godt lide jer.

Anders.

Dg for, at din Pige ikke skal anstille sig sty, som du sang, tænker jeg, du selv har sørget?

Jens.

Det har jeg; i det mindste har hun ikke givet mig nogen Årsag til at gaae af Skindet.

Anders.

Vil hun have dig, saa har jeg intet derimod.

Jens.

Seg takker mangfoldig. Om hun vil have mig, det er der nok for Resten ingen Tvivl om.

Morten.

Men hvorfor lod hun da i Aftes, som hun ikke vidste af dig at sige.

Jens.

I Aftes — Nu om hun just ikke saa lige gav sig tilkjende for alle Folks Dine.

Anders.

Nu; jeg fortænker hende i sig selv vel ikke saa meget; imidlertid — Dog lad nu den Fugl flyve. Det skal ikke derfor skorte i Medgiften.

Morten.

Ha ha ha! saa kan du gaae hen, og vaske din Næse reen igjen, min kjære Jens. See der har du en lille Glaske Spiritus, som tager det Sorte af i en Snup.

Jens.

Vaske min Næse!

Anders.

Erine! Kom herud, Kjæresten venter. Tag det lille Speil med dig.

Jens.

Trines Kærester! Vasse min Næse! — I Aftes!
jeg skal spille paa Fløite! Hvordan Pokker hænger det
sammen!

Ernie Optrin.

De Forrige. Ernie med et Speil.

Anders.

Nu, der seer du, vi fik mærket ham dig foruden.
Du vilde ikke ud med, at du kjendte ham. Du lod os
løbe lidt med Liimstagen. Ligegodt! naar man er for-
elsket, og frygter, er det vel ikke anderledes. Det er en
lystlig Knøs, og en flink Karl. Du maa have ham.

Ernie.

Hvem, min Fader?

Anders.

Hvem? seer du ham ikke?

Jens.

Skal jeg have Ernie?

Anders.

Sporger du endnu? Har du glemt, hvad du til-
stod i Diebliffet?

Jens.

Jeg er nok ikke opstaaet endnu! jeg ligger uden
Tvivl i min Seng, og drømmer? — Skal jeg virkelig
have jeres Ernie der til Kone, Fader Anders?

Anders.

Seg tvinger dig hende ikke paa, men mit Ord gav jeg dig. — Jeg troer, Glæden har forvirret ham Hovedet. Suffer du ikke i Aftes?

Jens.

Jo, jeg synes.

Anders.

Nu, saa see dig der i Speilet. Men see der, endnu en sort Næse! Hvad Pokker vil det sige?

Fjerde Actin.

De Forrige. Peer.

Morten og Anders.

Pudseerligt, der er en endnu!

Ha ha ha ha! Hvad siger du?

Alle efter hinanden.

Pudseerligt!

Peer.

Hvorfor men man leer?

Hvad lystigt mon paa mig man leer?

Alle.

Pudseerligt!

Jens seer bestandig i Speilet.

Altsaa er min Lykke,

Sfald jeg vil, saa godt som giort!

Men hvem har havt den sære Nykke,

At gjøre mig min Næse sort?

Peer.

Ho ho! det er ad ham, de grine!

Alle.

Hvor det er narrisk!

Jens.

Smukke Trine!

Du seer, at man har mærket mig,

Og, sige de, til Mand for dig —

bliver Peer vaer;

Men Peer!

Peer.

Hvad jeg?

Jens.

See, der er Speilet.

Morten og Anders.

Vor Hensigt den Gang blev forseilet;

Men Løier gav os dog den Fjas!

Peer.

Hvad Pokker er da det for Stads?

Alle,

Pubseerligt!

Femte Optrin.

Gaardens andre Karle efter hinanden.

De Forrige.

Morten og Anders.

Der er fleer endnu;

Ha ha! jeg Lungen leer itu!

Karlene efter hinanden.

Pubseerligt! hvorfor mon man leer?

En af dem.

Men seer du Jens?

En anden.

Dg Lars?

En anden.

Dg Peer?

Alle efter hinanden.

Dg du? hvor har du dog havt Næsen?

Speilet gaaer imidlertid om blandt dem.

Men jeg — hvad er dog det for Næsen?

Alle.

O Under over Under stort!

Hver Næse her er bleven sort.

Anders.

Imidlertid, hvorledes kjende vi nu den Tyr, vi have villet udmærke?

Morten.

Lager jeg ikke meget Feil, saa vil Trine nok kunne kjende ham.

Anders.

Men her er spillet os et Puds. Trine, Trine! vreed kan jeg vel ikke blive paa dig; men alligevel, hvor har du kunnet saaledes spille Gjæk med os? Ja, hvad kan det være andet, end du var undseelig for at tilstaae, at du havde indgaaet en hemmelig Forstaaelse? Men nu kan jeg sige dig, at du til Straf strax skal ud med Sandheden, og trække Tyren frem. Saa kommer det an paa, hvad det er for en af dem, om man kan samtykke, at du faaer ham.

Lars.

Hvorledes det er gaaet til, veed jeg just ikke; men

see engang nøie til, lille Trine, om det ikke skulde være mig, der har det rette Mærke.

Peer.

Seg haaber, det bli'er mig.

De Andre.

Nei mig, nei mig! er det ganske vist.

(Alle Karlene omringe Trine, for at tilbyde sig.)

Sjette Optrin.

De Forrige. Tjorgen.

Tjorgen.

For at hun kan vælge mellem alle de sorte Næser, saa maa min være med.

Unders.

Du ogsaa, Krabat!

Tjorgen.

Saa seer Fader! her er sket en Forvirring, som ingen uden jeg godt kan løse op. Der foretog Fader Morten sig i Aftes at sværte min Næse. Jeg vidste ikke, hvad det skulde betyde; men da man sagde mig, at det skulde være Mærke paa een, der friede til Trine, og jeg jo ikke kunde gaae frem, som Frier til min Søster, men jeg ogsaa fandt det galt, at ingen skulde blive mærket, som hendes Frier, ligesom om der ingen vilde have hende, saa tog jeg mig for, at mærke saaledes alle Karlene her; og her seer man, at jeg ikke har anbragt Mærket saa urigtigt endda.

Anders.

Jo, du har hjulpet os godt til Oplysning, om det vi vilde vide.

Jørgen til Karlene.

Hør nu, Kammerater! det er mig, der har mærket jer her, som Trines Friere. Meer end een af jer kan hun ikke faae. Jeg skal nu fuldføre mit Arbeide, og skaffe een valgt. Gaae I kun ind saa længe til jeres Arbeide, saa skal jeg nok komme, og lade jer Resten vide, naar Tid er.

Karlene gaae.

Syvende Optrin.

Anders. Morten. Trine. Jørgen.

Anders.

Nu da, min kloge Hr. Søn, lod os nu høre, hvad han har videre at berette.

Jørgen.

I Aftes sagde min Fader, at jeg maatte faae min Pige, naar jeg havde viist mig sindig og forstaa dig nok. Det, haaber jeg, nu at have viist.

Anders.

Ei! hvad siger han, og hvori bestaaer da det?

Jørgen.

Deri, at, da Fader Morten med al sin Klogskab ikke tænkte paa at mærke mere end een af Trines Bei-

lere, og endda tog Feil, saa har jeg mærket en halv Snees, og skaffet Fader og Hr. Morten en god Latter oven i Riøbet. Kan der være noget klogere, end at opnaae ti Gange saa meget, som Hensigten var, og især endda at skaffe Folk en uskyldig god Latter?

Morten.

Go! men hvem er da Trines rette Frier?

Jørgen.

Det skal jeg ogsaa nok skaffe for en Dag, naar Fader vil tilstaae mig den Forstand, han har forlangt, og lovet mig min Præmium.

Morten.

Giv ham sin Pige, Broer Anders; han er klog nok.

Anders.

Og en god Dreng, og Pigen er, som om jeg selv havde valgt ham hende. Nu — du maa faae din Kirsten.

Jørgen.

Hurra, jeg har min Faders Samtykke!

Hurra, hvad mangler der nu i min Lykke?

Min Kirsten, min Kirsten, o du er min Brud!

Dig skulder jeg Livet — o! men hvad er Livet?

O Fader! mod det, som du nu mig har givet,

Dets Held og Belsignelse, Kirsten til Brud?

Det lønne dig Gud, det lønne dig Gud!

Jørgen.

Tak, min Fader! evindelig Tak! D jeg maa hen
at hente min Kirsten, og sige hende vor Lykke.

Anders.

Godt nok! men først den Oplysning, du skulde
give os om Trines Frier.

Jørgen.

Det er sandt. Men hvor har jeg nu Tid til at
tænke paa det? hvorfor gaaer du ikke selv at hente ham,
Trine! du seer jo dog, vor Fader er ikke findet til at
ville andet, end vor Glæde og Lykke. — (Raaber ind.)
Anton, Anton! og Kirsten, min Kirsten!

Morten.

Anton! skulde min Søn!.....

Ottende Optrin.

De Forrige. Anton. Kirsten.

Anton.

Min Fader!

Anders.

Det er Poul! min alvorlige fremmede Høstkarl.

Morten.

Min Hr. Søn! du her?

Anton.

Jeg saae Trine. Er det muligt at see hende

uden at elske hende? jeg saa hende, og kunde ikke leve lykkelig, uden jeg i det mindste lærde noiere at kjende hende, og —

Jørgen.

Med to Ord: Fyren blev forliebt; han drømte om intet, uden om hende, og piintes af Forliebelse; han klædte sig i disse Klæder, gik ud, og tog Tjeneste her, og blev mere forliebt, og gjorde hende forliebt og saa. I Aftes, da Fader Morten havde smurt mig om Næsen, fik de første Gang Leilighed til at tale med hinanden, og dermed var Sagen klar.

Anton.

Bedste Husbond, kæreste Fader!

Trine.

Men, min Fader —

Morten.

Og det saa hemmelig og saa hurtigt!

Jørgen.

O, men hvad er nu det at tale saa meget om! Trine er en prægtig Pige, hele Verden vil have Trine. At Anton er en brav Fyr, det veed min Fader ret vel, deels af det, han har lært at kjende til ham, som Poul, og deels af Hr. Mortens egen Mund. Der kan jo ingen Tvivl være om baade min Faders og Hr. Mortens

Samtykke til et saadant Givtermaal, da dog Hr. Morten nu selv har flaaet de Griller.....

Morten.

Hvad siger du, Broer?

Anders.

Jeg har overladt Trine sin Frihed, naar hun valgte fornuftig.

Morten.

Kan jeg da have noget derimod?

Anton.

Bedste Fader! og jeg maa ogsaa kalde Trines min Fader? og Trine, som har Frihed til at vælge! hvad er nu hendes Valg?

Trine.

Min Broder! du er meget fremfusende —

Jørgen.

D bort med de Kredenser og den Sniksnak. Har jeg da Stunder til at gjøre megen pertentelig Stads for jer, nu, da min Fader har givet mig Kirsten, og vi har ikke engang faaet Tid at takke ham?

Anton.

Jeg læser i min Trines Brev, at hun tillader mig at takke, af mit Hjertes Underste at takke hendes Fader og min, for deres Minde til, at jeg maa blive den lykkeligste Mand.

Trine.

Skulde jeg — kan jeg følge, at den Godhed Anton, som Poul, viiste for mig, inden han endnu havde givet sig tilkjende; den Opførsel, hvorfor min Fader allerede ukjendt elskede ham, tilligemed alt det, jeg havde hørt om Anton af hans Fader, har gjort Indtryk paa mig? I det Haab, at han vil blive lige saa god en Mand, som min Fader er Fader —

Jørgen.

Oh vist vil han. Kan gode Folk være anderledes? O vor Fader, selv saa lykkelig, saa god en Mand, vil, at vi andre skal ogsaa være og blive lykkelige, og muntre og glade. Kom Kirsten, lad os ret takke denne Fader. O! I to med!

Anton til Anders.

Fader! til Morten. Ogsaa De, min Fader!

Morten.

Tak du kun ham! Det tilkommer ham i det ringeste først.

Anton. Trine. Jørgen. Kirsten.

Vor Tak du modtage!

Med dig at behage,

Din Alder at fryde,

Din Godhed paaskjønne,

Dit Bink at adlyde,

Dig pleie, dig lønne,

Geld os! vore Dage

Skal dermed henflyde,
Saa blide, saa froe.

Med huuslige Glæder,
Med Rettskafnes Hæder,
Med Børn, som dig ligne,
Skal Himlen velsigne
Vor nøisomme Bo.

Unders.

Til Lykke, Børn, ret af Hjertet til Lykke!

Morten.

Det ønsker jeg jer ogsaa! Bliv den Pige en god
Mand, min Søn! og forsøg at fortjene hende!

Jørgen.

O vi veed det, vi veed, hvor meget godt de ønske
os, og at det paaligger os, at gjøre hinanden lykkelige,
og være gode. Det vil vi ogsaa. — Men hele Verden
maa vide, at vi ere lykkelige, og de arme Syndere,
som gaae der, og vente med deres sorte Næser, de maae
ledes ud af Drømmen, og de maae herfrem, og lyk-
ønske os! Heida! Jens og Hans og Peter og Mads!
— O! men der er' de alt, og Pigerne ogsaa, i Færde
med nu at gaae ud i Marken.

Niende Optrin.

De Forrige. Pigerne. Karlene.

Jens.

Maatte vi nu ikke faae at vide, hvem af os der havde faaet det rigtige Mærke paa Næsen?

Jørgen.

Det skal jeg sige jer: det var mig. — Men er ikke der ogsaa vor Degn og Hans Smed!

Tiende Optrin.

Degnen. Smeden. De Forrige.

Smeden.

Rygtet.....

Degnen.

— — som stedse tidlig er paa Færde, og, haaber jeg, nu efter Sædvane lyver —

Smeden.

— havde alt fortalt Degnen noget om, at alle Næser var her i Nat bleven sorte.....

Degnen.

— som Smedens pleier at være, ligesom hans Fingre.

Smeden.

Da jeg dog ingen har taget ved Næsen, saa er jeg bleven nysgjerrig, ligesom Degnen.

Jens.

Vi er' dog taget ved Næsen allesammen. Degnen selv er ikke gaaen fri.

Degnen.

Jeg med! Skulde jeg virkelig —

Unders.

Jørgen selv endog, som de seer, uagtet det var ham, som sværte de andre. Imidlertid var det dog fornemmelig vider Anton denne her. De have begge faaet deres Løn: Kirsten er nu Jørgens Brud; og denne løber af med Trine.

Jørgen.

De andre har vasket deres Næser af, og maa smøre sig om Munden med Taalmodighed. Vil De ikke ligesaa, Hr. Degn?

Degnen yderst bestyrtset.

Denne Fremmede? Ga'er Unders! Trine! —
Er det Alvor?

Jørgen.

Sandhed er det; jeg er endnu saadan Ben af Spøg og Lystighed; saa jeg ikke godt engang kan lide det Ord „Alvor.“ Kan jeg, saa vil jeg spøge mit hele Liv igjennem. Jeg vil holde af min Pige, og af min Fader, og af alle gode Menneſker, og af alt, hvad der er Ret og Godt, bare for at have Ret og Lov til at være lystig, og glad, og spøge. Jeg har desuden mærket, at der aldrig er noget saa fornøieligt, som det

der er godt og ret; og at Misfornøielse er en underlig
 Ting, som holder sig altid til den, der gloer ilde ad
 den; men løber sin Wei, naar man leer den i Dinene.
 Alle.

Til Lykke! til Lykke!

Chor.

Leve Munterhed, latter og Løier!

Leve alt, hvad den Gode fornøier!

Leve hver Glædens den værdige Ven,

Munter at nyde og meddele den!

Frokosten i Bellevue.

C o m e d i e.

Personerne.

Agent Detri.

Hans Frue.

Capitain Rinke.

Julie, hans Broderdatter.

Sophie.

Karl, Detris Associe.

En Mand, der viser Vorbilleder.

En Dpvarter.

Skuepladsen forestiller Haven ved Bellevue.

Første Optrin.

Agent Detri. Fru Detri. Julie. Sophie.
En Betient.

De første Fire komme, klædte som til en Ensttour om Sommeren.

Agenten

til Betienten, som følger dem ind.

Frokost, Thee, Chokolade, Liqueurer! hurtig! —
Mere i Beredskab; vi blive siden flere.

hvisker desuden til Bertinden, som derpaa gaar.

Fruen. Nu er' vi her. Saa vi nu ikke at vide, hvorfor vi saa bestemt skulde herud til Bellevue i Dag, og det saa tidlig? '

Sophie. Tænk! være i Vognen allerede Kl. 5; uden at spørge, om vi ogsaa kunde blive færdige med vor Pynt!

Agenten. Jeg er en Mand af saa Ord, er jeg. Jeg betænker, og overveier, og overlægger, førend jeg taler, gjør jeg. Og deraf kommer, at jeg taler kun lidt, og ikke førend i den rette Tid, og ikke uden om det, der er at tale om. Ellers blev det kun Prat, og uden Betydning og Vigtighed — —

Fruen. Men skjøndt du i Aftes ikke vilde sige

os, hvorfor du gav Ordre til, at vi saa bestemt skulde være her Kl. 7 i Dag, saa lovede du dog, naar vi kom, at sige os det.

Julie. Og nu er' vi her.

Sophie. Og er færdige at briste af Nysgjerrighed. Lille gode Agent, spar nu brav paa Deres Ord, og siig os Hemmeligheden med to: hvorfor er' vi her nu?

Agenten. For det første, for at høre og tage til Hjerte, hvad jeg finder nu foreløbig fornødent, at lægge Jer paa Hjertet. — Man sætte sig; man være opmærksom. (Rømmer sig, og gjør sig høitidelig.) Julie! De var et forladt faderløst og moderløst Barn, da Hr. Capitain Carl Rinke, en Broder af Deres salig Hr. Fader, kom til Serampour i Bengalen, for tolv Aar siden. Deres Faders Formue var tabt. Deres Fætter Capitain Rinke tog sig af Dem, blev Dem i Faders Sted, og bragte Dem herover med sig.

Julie. Jeg hører saa gjerne om min Ven og Velgjører Capitain Rinke; men det, De der behager at sige, er, hvad vi alle veed saa godt —

Agenten. Man høre endog bekjendte Ting, for at lægge Dem paa Hjerte. Jeg vil, at De skal erindres om, hvad De skylder den gode ædle Capitain Rinke. Han er nu kun 38 Aar gammel. Den Gang var han kun 26. Han blev Vebersvend, for at have Evne til at sørge for Deres Opdragelse og Vel. De

fylder ham alt, alt. — Da han nu havde været her hjemme i sex Aar —

Sophie. Saa var Julie kun tolv Aar gammel, og saa reiste han til Ostindien igjen, og er bleven der i hele sex Aar, og nu er hun atten Aar, og han remitterer Dem alt, hvad baade hun og jeg og Karl behøver; og Karl er en langt ude Beslægtet af ham, som han ogsaa har opdraget, og sat i Bei, saa han nu i sit 22de Aar er Associé i Deres Handel, og første Commis paa Deres Comptoir. De seer, jeg veed, hvad De vil sige, og kan hjælpe Dem. Men Kjære! kom nu til Maalet, og tilfredsstil vor Nysgjerrighed, ved at fortælle os det, vi ikke veed.

Agenten. I Kraft af den Auctoritet og Myn-
dighed, jeg har, og bør have, som den, der er commit-
teret til at sørge for Dem begge i Capitain Rinkes,
Deres Belgjörers, Sted, befaler jeg, at man hører
mig med opmærksom Alvorlighed. — Da Capitain
Rinke nu i to Aar havde været i Ostindien, saa havde
han der gjort ogsaa Deres Bekjendtskab. De var knap
fjorten Aar gammel. Ogsaa De var faderløs, uden
Formue, Venner og Frænder; og han, den velgjø-
rende Mand, skjøndt han var Dem fremmed, tog sig
med samme Omhed ogsaa af Dem.

Sophie. Enten jeg har Lov eller ikke, saa maa
jeg hjælpe Dem, naar De er i Færd med at tale godt
om min Belgjörer. Men alvorlig og stille siddende paa

ger affluttet, opgjort til Gaars Datum; den udgør — — —

Sruen. Din evige Gonto! Det gaaer mig om i Hovedet. — Den Pakke Papirer, som Du tog frem i Aftes, og som laae paa Din Pult, da jeg silbig kom ind til Dig, havde til Opffrikt: Julies Midler angaaende. Hvad er det for Midler?

Agenten. Jeg taler aldrig til Unytte eller i Utide. Nu er der ingen Nødvendighed i, længer at fortie Dig det. Jeg vil sige Dig det, men ogsaa kun Dig. Men Taushed! Taushed!

Sruen. Nu vel.

Agenten. Det er ikke noget om, at Julies Fader intet efterlod. Han efterlod over en Snees tusinde Rigsdaler, som Rinke bragte herover tilligemed hende. De ere i mine Hænder; og desuden var der efter ham en Eiendom, som han maatte over for at skaffe hende inddreven, og for hvis Skyld, han er bleven der den lange Tid.

Sruen. Heller vel ingen Bagatel?

Agenten. Han bringer en Ladning med for Beløbet; han har sendt mig Factura, det er Sicca Rupier 87898.

Sruen. Sicca Rupier, hvad er det?

Agenten. Efter sidste Cours paa Calcutta gjør det Pdsterl. 13025 4 Shilling 3½ Pences og dansk Courant en Trefindstyve Tusinde Fire Hundrede og Sytten.

Sruen. Og Rinke har forbuden, at sige til nogen, at hun eiede denne Formue!

Agenten. Udtrykkelig. Han vidste, at der bliver saa godt som aldrig noget af de unge Menneſker, der veed, at de har en klæffelig Capital, at stole paa, som gjør alle andre gode Egenſkaber overflødige — især vidste han, at det gjelder de Pigebørn, som derved mene at kunne undvære al øvrig Elſkværdighed.

Sruen. Og Hr. Agentens Skarpsindighed fandt ikke, at han kunde have nogen anden Bevæggrund?

Agenten. Hvilken ellers?

Sruen for sig selv. Der vil blive en Forvirring; o! en heel Roman.

Agenten. Forklar Dig.

Sruen. Indſeer Du virkelig ikke?

Agenten. I Sandhed; jeg synes — — —

Sruen. Saa vil jeg tyde Dig det. Julie har over 80000 Rigsdaler.

Agenten. Circa Tre og Fir — — —

Sruen. Han er hendes Formynders. Begriber Du det endnu ikke?

Agenten. Han har sørget for, at — — —

Sruen. Har Du hørt, ſeet, eller læſt om nogen Formynders, ſom har en riig Myndling, der ikke gjorde alt mueligt, for at gjøre Myndlingens Midler til ſine egne; og ſom, naar Myndlingen var en Pige, ikke betjente

sig af alle mulige Konster, for at bringe dem i Sikkerhed, ved at gifte sig med Myndlingen?

Agenten. Du mener altsaa — —

Sruen. At siden Julie har været til Confirmation, saa gifter han sig med hende, saasnart han har faaet Kongebrevet løst.

Agenten. Ikke uden Sandsynlighed; især naar jeg erindrer den Omhed, han viste hende i de yngre Aar, sammenholdt med visse Udtryk i hans sildigere Breve, hvor han udtrykkeligen anfører, at han er fjed af at være Pebersvend, og agter, om alting lykkes, at gifte sig, saasnart han kommer hjem. Og altid ere hans Breve fulde af hans Længsel efter begge hans Myndlinger.

Sruen. Det er soleklart.

Agenten. Klart! — ja, ja soleklart.

Sruen. Men har du da ikke mærket, at Karl og Julie elske hinanden?

Agenten. Du forfærder, Du forplumrer mig. Kone, Kone!

Sruen. Du har altsaa mærket det?

Agenten. Jeg — vist vist — jeg har mærket, for, seer Du, jeg lægger Mærke til alting; for der undgaaer ingen Ting min Opmærksomhed. Men, mener Du, der virkelig skulde være noget om? for, seer Du, i saa Fald, blev Capitain Rinke nok ikke i godt Humeur, og regnede os det nok ikke til det bedste; og

var i Stand til at rykke ud af min Handel de Capita-
ler, som han der har staaende.

Fruen. Seer Du, at Du burde have været
mere aabenhjertig mod Din Kone, og sagt hende før,
at Julie havde Formue.

Agenten. Maa — ja men saa reent er det dog
ikke. Det har endog forekommet mig, som om Rinke
nok saa meget havde Die paa den ostindiske Bildkat,
Sophie, som paa Cousinen, og det er falden mig ind,
at han selv nok kunde have ønsket, at der blev et Par
af Karl og Julie.

Fruen. Begriber Du ikke, at han ikke giver
sig med en stakkels Pige, som ingen Penge har, men
med Grunkerne! Den anden var god nok for Karl.
Det er reent, at det er hans Plan.

Agenten (efter at have grundet.) Det er reent, at
det er hans Plan. Og en god Plan; i Sandhed en
fornuftig Plan. For alting, den maae ikke forstyrres.
For, Sophie er ogsaa en god Pige, hun fortjener en
god Mand, som Karl er; og Karl havde saa ikke fæ-
stet sine Tanker til Julie, dersom han havde vidst, at
hun havde Penge, og at han der gik Dnclen i Veien.

Fruen. Du bifalder hans Plan. Leve Gra-
mer og Søren Matthiesen! men hvad gjør man nu?

Agenten. Ja, hvad gjør man nu?

Fruen. Hindrer det? ikke?

Agenten. Hindrer det? Ja ja hindrer det, det

forstaaer sig. Jeg gaaer strax hen til Julie og til Karl. Sa det er sandt, Karl er her ikke endnu. Han kommer ridende; han havde Affairer endnu paa vort Comptoir at besørge. Men Julie, ja ja, jeg siger til Julie —

Sruen. Hvad siger Du saa til Julie? —

Agenten. Ja, ja, jeg siger — nu ja, hvad, synes Du, jeg skal sige til Julie?

Sruen. Ingen Ting. Du er jo en Mand af saa Ord, og som taler kun der, hvor det behøves, og kan gjøre Nytte. Men gaa, kald paa Sophie, beed hende komme ned til mig.

Agenten. Ja, ja. Sandelig, jeg er dog lidt i Forlegenhed; for, om man stødte Capitain Rinke for Hovedet, og han saa drog sine Capitaler ud. Jeg veed nok, hvad jeg skal sige, og naar, og saa det gjør Effect, veed jeg; men Du kunde dog nok ogsaa sige mig, hvad, Du synes, jeg skal sige til Sophie.

Sruen. Intet. Kun at hun kommer herop.

Agenten (gaaer, men kommer tilbage.) Men naar saa Capitain Rinke kommer! hvad skal jeg saa sige til ham? han veed nok, jeg er en Mand af saa Ord, og som taler kun der, og saa, at det kan gjøre Effect; men — jeg er dog rigtig bange, at jeg ikke veed, hvad jeg skal sige, om han kommer i det samme.

Fredie Optrin.

Fru Detri allene.

Den arme Capitain, som gjør den lange Reise, for at faae en lang Næse og en Kurb; og en Kurb af sin egen Myndling! og den arme Julie! og den arme Karl, som skal være i den Angst, for at see al deres Lyksalighed kastet overende! og den arme Sophie, som i det mindste ikke havde gjort Karl til sine Onskers Maal! Og de arme Syndere tilsammen! — Der vil blive en Glendighed, og en Angst, og en Betuttelse, og hemmelige hjertebrækkende Breve, og en Rænkesmidde, og en Minering og Contraminering. Og med alt det — kan jeg ikke være bedrøvet, hvor gjerne jeg vilde. Det bliver en Roman, en virkelig ordentlig Roman; for, til Slutning faae dog de hinanden, som bør have hinanden. Hvor meget jeg endogsaa har ønsket det, har jeg dog aldrig oplevet at være Dienviddne til nogen af disse rørende, og ængstende, og bedrøvelige, og fornøielige Situationer, som der kunde skrives en allerkjæreste Bog om. — Det skal jeg da, Himlen skee Tak. Jeg skal spille en Rolle med. — Ja men hvilken! — Nu ledig skal jeg ikke være. Jeg skal ikke fordærve Legen. Jeg skal have Fingrene med i Spillet; og naar alting er paa det galeste, saa skal jeg mage det saa, at de allesammen skal blive lyksalige. — Og hvorledes det da? — Hvorledes! — (grunder.)

— Nu, nu, det finder sig. Der er Sophie — Hun er ikke skikket til at være ret ullykkelig. Men hun hjælper til at gøre de andre det, og siden at gøre dem lykkelige igjen. D, det gaaer nok.

Fjerde Optrin.

Sophie. Frue Detri.

Sophie. Nu, Himlen skee Tak, De seer dog lidt fornøiet ud. Der kommer den gode Agent, og efter at have ladet os vide, at denne Dag skulde være os allesammen den lystige Glædes Dag, da vor kjære Capitain Rinke saa uventet kommer hjem, saa seer han ud, som om det var vor Frue Dag i Faste.

Frue. Men Pige, det er ogsaa en meget ullykkelig, og med alt det en meget lykkelig, o ja ja, en lykkelig-ulykkelig Dag.

Sophie. Lykken synes at have havt en synderlig voldsom Virkning paa Dem og Agenten.

Frue. Den synes at have gjort os forrykte, ikke saa?

Sophie. Siden De saa vil.

Frue. Det vil være vor Skjebne alle tilsammen, naar jeg siger Dem et Ord.

Sophie. Ti med det Ord. Jeg vil gjerne være glad, men just ikke gjerne galere af Glæde, end jeg ellers er.

Frue. Og dog maae De vide det. — Der vil

møde Jer allesammen stor Sorg, megen Bedrøvelse, mange Taarer.

Sophie. Men jeg møder det allesammen med en Rustning af godt Lune, og god Villie, og Latter.

Fruen. Den Latter vil hurtig forgaae Dem. Saa snart Capitainen nu kommer igjen, saa skal I givtes begge to.

Sophie. Nu det er bedrøveligt; men den Sorg pleier man dog at holde ud. I det mindste kommer det ikke gjerne saa strax.

Fruen. Ja, men Julie, som ikke vidste andet, end at hun var et fattigt Barn, opdages nu at eie store Midler.

Sophie. Virkelig! — dersom det er saa — ja vist, Penge skal være nogle farlige slemme Nogen, som gjør meget ondt i Verden; men ogsaa den Ulykke holder hun dog vel ud. Jeg er saa ondskabsfuld, at jeg vil hoppe af Glæde, om det er sandt.

Fruen. Det vil De ikke, naar jeg siger Dem, at de ulyksalige Penge har gjort, at Capitain Rinke har udseet hende til Brud for sig selv; og De veed, bedre om muligt, end jeg, at hun og Karl elske hinanden, og blive meget ulykkelige, dersom de rives fra hinanden.

Sophie. Det, De der siger, Frue! — — o men nei, det er der ikke — det kan der ikke være noget om.

Sruen. Min Mand har selv en stor Deel af hendes Formue i sine Hænder. Capitainen, som af hendes Fader var sat hende til Formynders, har selv overgivet ham den, inden han reiste, men under Vilkaar, aldrig at tale til noget Menneſke derom. Det har han heller ikke, førend jeg uforvarende er kommen over det.

Sophie. Nu vel. Jeg har selv havt nogen Anledning til at formode, hun ikke var ſaa bar. Men —

Sruen. Han vil giſte ſig med hende og hendes Penge, ſiger jeg Dem — De kjender min Mands Tausſhed. Capitainen har ſelv ſkrevet ham det til. Men mere endnu. Han har et andet Parti for Karl, for den arme Karl, den arme Julies Karl. Dem, Sophie, har han beſtemt Karl for.

Sophie. Det er ikke ſandt. Nei nei, det er ikke ſandt. Og var det, ſaa har jeg ikke beſtemt mig for det Parti. Men nei, det har ikke Capitain Rinke, det har min ædelmodige Belgjører ikke kunnet. — Han, ſom anvendte den ſtørſte Deel af, hvad der den Gang i Verden var hans, paa at redde min Fader i Indien fra de Ulykker, ſom han der uſkyldig var bleven indviklet i; og derpaa, da min Fader ſtrax efter døde, lovede ham paa hans yderſte at være hans Datters Ven, ſom han havde været hendes Faders — han, ſom vi og alle kjende for den velgjørende Mand, der ſaa gjerne gjorde hele Verden lykſalig — nei han kan ikke ſaa

ledes ville misbruge den Magt, hans Godhed havde givet ham over mig og Karl.

Sruen. Nu; men Karl er ved hans Godhed et godt Parti, og en brav ung Mand. Vogt Dem vel, at De ikke tager for afgjørende en Beslutning. Julie faaer ham saa ikke. — Der er Julie. Jeg overlader Dem, at underrette hende. Jeg maa tale et Par Ord med min Mand, førend Rinke kommer. — Nu godt Mod! Det gaaer nok godt. For alting lad ikke Rinke strax mærke, at man sætter sig mod hans Planer. Lad see, De er fornuftig. (gaaer.)

Sophie (allene. Fornuftig! fy! skulde jeg her være fornuftig? det er skammeligt, det er affæhligt, at være fornuftig, naar man seer saadant af dem, der skal gjælde for at have Fornuft, ja endogsaa Udelmodighed og Godhed. Jeg vil ikke være fornuftig; gal, splittergal vil jeg være.

Femte Optrin.

Julie. Sophie.

Sophie. Hør, Julie! Fru Detri fortalte mig noget, som endtes med, at hun bad mig være fornuftig.

Julie. Det torde behøves. Agenten — —

Sophie. Har sagt Dig, at Du eier, jeg veed ikke, hvor mange Penge —

Julie. Og har sagt det med en Alvorlighed —

Sophie. Saa Du ikke kan andet end troe det.

Jeg veed nu ikke, om det har gjort Dig mere eller mindre fornuftig, end Du var.

Julie. Vist mindre. Jeg er saa forvirret. — Han siger, han er en Mand af saa Ord. Jeg har imidlertid ikke kunnet fattet Meningen af det meget forstyrrede Tøi, som han begyndte paa.

Sophie. De have alle en Skrue løs. Jeg vil ikke være klogere. Siden Du nu er bleven riig, vil Du da ikke være saa god, at laane mig alle Dine Penge — eller give mig dem?

Julie. For den Lykke, jeg skulde vente mig af dem, heller end gjerne. Hvortil ellers?

Sophie. Jeg vil betale Capitain Rinke alt det, jeg skylder ham. — Jeg veed ikke, hvor meget det egentlig er i Penge, for hvad min salig Fader og jeg selv har kostet ham; men til at betale ham den Glæde, som den Godhed, Velgjørenhed og Fortreffelighed, jeg troede at finde hos den Mand, har givet mig, der udfordres overmaade meget.

Julie. Jeg forstaaer Dig ikke. Den Godhed, Du troede at finde hos ham?

Sophie. Nu! Agenten har altsaa ikke sagt Dig alt. Ja troede. Troe Du, gode Pige, aldrig paa saadanne Chimærer, som Godhed og Velgjørenhed.

Julie. Din Lystighed ængster mig. Hvad vil Du sige?

Sophie. Som sagt, lad mig faae dine Penge.

Jeg betaler Rinke dem, og saa er jeg ham qvit, og Du med; for, saalænge Du har dem, maa Du ikke tænke paa Din Karl.

Julie. Agenten syntes at slaae paa samme Stræng.

Sophie. Dersom det ellers ikke er Løgn, saa har han lagt Dølgemaal paa Din Formue, blot for at ingen skulde lægge an paa at stikke ham ud, siden han har bestemt dig og dine Penge for sig selv.

Julie. Det er jo lystigt. Men den Opdigtelse er ikke god. Den passer for lidt med hans Character, til at have mindste Skin af Sandhed.

Sophie. Det er heller ikke andet end Opdigtelse, Nei nei, det er tøsset, det er dumt, at bilde sig ind, at den Mand skulde — — — Smidlertid har han dog skjult, at du havde Formue.

Julie. Og nu kommer han her — vi skal møde ham. O Sophie! at jeg skulde blive bange for at gaae ham i Møde; Thi, om det nu var sandt! om —

Sophie. Om det var! — O, men for dig er det jo dog ingen Sag. Naar man er riig, saa er man aldrig undseelig. Meer behøver du ikke. Men jeg som ikke er riig, hvorledes skal jeg bære mig ad, med at sige ham, at jeg, aldrig i Evighed, kan opfylde hans narriske Plan.

Julie. Hvilken Plan skulde da du opfylde?

Sophie. Det er sandt. Du veed det ikke,

D, men jeg maa lee ad mig selv. Det maa klæde mig artig at spille Tragedie. Thi som sagt, den hele Historie er blot naragtig. Dig skal Hr. Captainen selv have, men din Karl har han den Godhed at overlade mig.

Julie. Bedre og bedre. Det er altsaa den hele Sammenhæng. Men du spørger, kjæreste Sophie! hvorledes skal jeg forstaae dig? Han kommer. D, saa inderlig vi længtes efter ham, med hvad Ansigt skal vi dog nu modtage ham?

Sophie. Med det gladeste af Verden. Vi have jo besluttet, ikke at troe et Ord af, hvad man vil indbilde os.

Julie. Og naar han saa selv bringer os ud af Drømmen?

Sophie. Saa — Men jeg vil vide, hvad jeg skal ængstes for, førend jeg ængster mig. Min Belgiører var han, det er vist; derfor skylder jeg ham ubetinget Taknemmelighed, og den vil jeg vise ved at tage mod ham uden Mistro, med uforstilt Glæde. — Og skulde han — nu, men jeg har klogelig besluttet, at jeg ikke vil speculere, slet ikke være fornuftig, som de vil, vi skal. Troe mig, Fornuften er en Døsmer. Hjertets Drift vil vi følge. Den bør efter alt, hvad vi virkelig kiende til Captain Rinke, kun være Taknemmelighed, og glad Tillid til, at han ikke kan have lagt nederdrægtige Planer.

Julie. Et Hjerte som dit, gode Sophie, er sikkerlig ogsaa en bedre Veileder, end en Fornuft, som skal gaae frem efter saadanne Underretninger.

Sjette Optrin.

Agenten. Karl. De Forrige.

Karl. Nei, nei, Hr. Agent! af hende selv vil jeg vide min Skjæbne. Julie! Julie! Er det sandt, er det muligt, at du staaer i Tvivl, at du ikke vil bestemme dig, uden først at forsøge din Formynder; som allerede skal være her, om han vil afstaae fra den Fordring, han skal gjøre paa din Haand?

Agent. Min Herre! Jeg er Kjøbmand, er jeg. Jeg taler ikke, uden hvad jeg veed, og hvad jeg bør, og naar jeg bør, og saadan, som jeg bør tale. Mit Ord er ogsaa saa godt, som rede Penge. Det veed alle gode Huse, og det er ogsaa noget, som hele Børsen veed, og tilstaaer. Derfor, seer han, er det en Fornærmelse, naar han vil tvivle om, det er sandt, hvad jeg siger. Tilmed er han vel min Associé, men han er dog ogsaa Commis paa mit Handels-Comptoir, er han. Og naar jeg nu siger, at Tomfru Julie eier en Capital af Tre og Firsindstyve Tusinde Firehundrede Rigsdaler i det mindste, saa skal han troe mig; og naar jeg siger, at Julie er en fornuftig Pige, som i Henseende til, hvad der kan være dem imellem, vil spørge hendes Formynder ad, og sondere hans Tænke-

maade, helst siden han, Hr. Captain Rinke nemlig, selv har gode Tanker til Julie, saa skal han ogsaa troe mig, og dermed basta.

Karl. Hun eier en Capital, siger De — og det opdager man i det Dieblig, Captain Rinke kommer!

Agent. Fordi man ikke havde Tilladelse til, for at blæse det ud, og derved sammenblæse alle de unge Herrer, som intet har, og som behøve meget.

Karl. Vel, Hr. Agent! meget vel! meget forsigtigt. — Julie! Julie! o da det er Sammenhængen, saa har I du Ret, ganske Ret. At der var en Pengesum med i Spillet, havde Hr. Agenten fortiet for mig, da han sagde mig, at du ikke vilde tale med mig, før du først havde talt med din Formynder. Tak, Julie, for den Godhed, du vilde baaret for mig, dersom ikke denne Formue havde gjort en pludselig Ende paa vor Forbindelse.

Agent. Ja, ja! en Ende paa deres Forbindelse. Ja. Det vidste jeg nok; De er en fornuftig ung Mand, er De. Naar De bare faaer lidt Tid til at fatte Dem. Ja vist, ja. Det er smukt, at De saadan selv indseer det. See, nu er alting saa ligefrem, ligesom Deres fælles Ven og Belgjører, den kjære Captain Rinke, vil have det. See nu faaer han uden videre Omstændigheder Julie, og De, De faaer Somfrue Sophie, ligesom han selv havde betænkt

det. Kom nu kjønt, og gaae med op paa Salen, for nu kommer han ret strax. Hører De, allesammen!

Julie. I dette Dieblif, Hr. Agent, er ingen af os i Stand til at lade os see —

Agent. Kan ogsaa saa være — nu ja. Jeg tør ikke bie. Jeg maa være der for at tage imod ham. Jeg skal sende, saasnart han kommer.

Syvende Optrin.

Karl. Julie. Sophie

Julie. Kjæreste Karl! du seer saa vildt ud af Dine! det, Agenten der sagde, om det ogsaa var sandt — —

Karl. Bør vel fornøie mig? Ikke! du er bleven riig; det var jo ondskabsfuldt af mig, om jeg ikke blev hierteglad over Opdagelsen af din Lykke. Helst siden jeg er Kjøbmand, kan det vel ikke feile, at jeg anseer intet for Lykke, erkjender ingen anden Gud, end Penge.

Julie. Som om jeg ikke kjendte Dig. Har jeg engang yttret Tvivl om, at Du kunde have vidst noget om den Formue, der skal være i Agentens Hænder, og høre mig til, siden Du er hans Associe.

Karl. Skulde det allerede betyde en Smule Tvivl? —

Sophie. Da Agentens Godhed har omsider forberedt os paa Capitainens Tilbagekomst, ved at be-

troe os hele denne herlige Plan, saa har vi, efter modent Overlæg, besluttet, at vi vil aldrig bruge mindste Smule Fornuft.

Karl. En god Beslutning.

Sophie. Men derfor behøver De just ikke ogsaa at være en Nar.

Karl. Og hvad siger da den Fornuft mig, som De ikke vil bruge?

Sophie. Lad see!

Karl. Siden jeg aldrig i mine Breve til min Belgjører, og vor fælles anden Fader, og heller ikke til nogen anden, før har talt om vor Forbindelse; men smigret mig med, at, naar han kom, skulde den blive hans eget Onske og Forslag, saa er nu Fornuftens lydelige Bud til mig: vær en slet Karl, og gjæld i alles Dine for en slet Karl. Den Julie, som Du saae paa med Ligegyldighed, saalænge Du ikke vidste, at hun havde noget, skynd Dig, da Du nu veed, hvad hun veier, at fange hende. Den Mand, som Du skylder alting, som fra Din første Ungdom har overvældet Dig med Belgjærninger, troede at have erhvervet sig Ret til hendes Hjerte og hendes Haand. Da han har anvendt det meste af sit eget paa Belgjørenhed mod Dig og andre, saa vilde Julies Formue derfor været ham en fortjent og billig Erstatning. Røv den og al den Glæde fra den godhjertige Daare, og lee ad ham, om han veener sig derved.

Sophie. Det er overmaade fornuftigt.

Julie. Karl, Karl! hvad er det for Billeder, Din Phantasie der maler Dig for! og en Forbindelse, som vore Hjerter intet Dieblisk bebreidede os, skulde den ikke kunne betragtes ogsaa fra en Synspunkt.....

Karl. Ganske vist. Den var uskyldig, bygget paa gjensidig Agt, vilde været bifaldt af alle, som kjendte os. Men det opdages, at den ikke kan bestaae, uden at jeg skal blive min ædle Belgjörers Røver, og hans Ulykkes Morder. Nu siger Fornuften ligesaa tydelig: siden den Pige, Du har sat Dit Hjerte til, findes i den Forbrydelse at eie en Formue, som hverken hun eller nogen før vidste af, og som for hende intet Værd har, saa skynd Dig, forlad hende; overgiv hende til den Glendighed, at have mistet i Dig alt, hvad hun satte Pris paa, og den, at see sin Elsker at være troløs. Hele Verden vil foragte Dig som en troløs Skurk, og en dum Nar; men Du opfylder Din Pligt, og Julie hensørger sit Liv, i den Mands Arme, som hun evig skulde elsket som Belgjörer og Fader.

Julie. Karl! hvor ulykkelig Du end der maler vor Stilling, hvor hjælpeløs — for jeg seer heller ikke nogen Udvei; o Karl, saa har jeg dog aldrig elsket Dig saa inderlig; og mit Hjerte siger mig, vi skal alligevel begge to blive lykkelige, uden at behøve at blive utaknemmelige mod vor Belgjörer.

Sophie. Sagde jeg ikke, at Fornuften er en

Erkedosmer! det er jo Pølsesnak alt det, den der har dicteret Dem. — Seer De, der staaer Julie, efter alt det, De saa klart har sat ud fra hinanden, forladt af Dem for bestandig; og endda synes hun ikke saa reent utrøstelig. De gjør mig ikke den Ære at huske paa, at siden De ikke maa faae Julie, har jeg jo efter Plaanen den Ære, at være Herrens Brud. Naar nu Julie trøster sig, og jeg erstatter Dem Deres Tab, ved at overlade Julie til Capitainen, saa er jo alting i Orden.

Karl. Gode Sophie. Som vi ikke vidste, at jeg — at ingen kunde erstatte Dem Deres Tab.

Sophie. Fornuftige Tøsser! Som om gode Mennesker skulde kunne gjøre hinanden ulykkelige: eller som om vi ikke vidste, at Capitain Rinke er en ædel Mand!

Sttende Scene.

Fru Detri. De Forrige.

Fruen. Børn! Børn! Capitain Rinke er her. Han forlanger ganske vist strax at see Jer. Men det er, som jeg formodede. I har ikke faaet Tid endnu til at sætte Jeres Sind i Rolighed.

Julie. Bedste Fru Detri!

Fruen. Jeg seer det. Jeg begriber det. Arme gode Julie, og min brave Karl! O det lyser ham ud af Dinene, hvad han har for en Kamp at udstaael

Men jeg har ogsaa allerede udtænkt en Intrigue. D!
 — det skal lykkes, det skal, siger jeg Jer; men det
 fordrer Tid, og jeg vil faae meget med Jer at gjøre;
 for der er meget for Jer at udstaae, o meget, meget!
 D jeg er saa glad; for det skal alligevel tilsidst falde
 godt ud. — Men nu, hurtig, pakker Jer af Beien
 for det første, til I faae fattet Jer; for han er her
 lige paa Timen.

Sophie. D jeg vilde dog saa gjerne see ham,
 saa gjerne springe lige hen i hans Arme. — Men nei!
 jeg kan dog ikke strax sige ham, at jeg ikke vil have
 hans Julies Karl.

Sruen. Nu saa gaaer Jer Bei, hvis I ikke
 vil fordærve Alting. — Men i Nærheden, saa jeg kan
 faae Jer fat. (De gaae.)

Niende Optrin.

Fru Detri allene.

Sruen. Dersom de blev; dersom han seer dem
 og de ham, og de kommer til at tale med ham — saa
 var det ikke umueligt, at han fandt sig i alt, lod Karl
 faae Julie og alle hendes Penge, og saa var hele Even-
 tyret ude. Ja hvem veed? — for i Grunden er det,
 vi antage for hans Plan, blot en rimelig Gjetning —
 maaskee lod han sig selv nøie med Sophie. Men det
 blev da alt for ligefrem. Det blev en flau Roman,
 ingen Ting at gjøre en Bog af. Nei de skal blive

lykkelige; men det bliver dog ingen tilgavns, uden først at have ret prøvet Gjenvordigheden. — Der er han.

Tiende Scene.

Fru Detri. Capitain Rinke. Agent Detri.

Rinke. De Laptaffer! faae de mig ikke ordentlig til at løbe efter dem, det første jeg kommer ind ad Dørren. Paa Salen var de ikke; jeg seer dem jo heller ikke her. — Nu, men saa finder jeg Dem igjen, gode gamle Veninde. Skulde jeg behøve at sige Dem, at jeg er glad, ret hjerteglad, ved at see Dem igjen.

Sruen. Havde ikke min Mand været saa forsigtig, at give mig et lille Nys om dette kjære Møde, saa havde jeg i dette Dieblif vist ikke som nu været i Stand til at sige Dem et hjerteligt Velkommen. Jeg havde med et Skrig ligget afmægtig og maalløs imellem Deres Arme.

Rinke. Brav, brav! stedse den samme. Det havde blevet en lille Romanscene, som de, De lige fra Ungdomsdagene holdt saa forfærdelig af. Sa her har De mig igjen, den samme Klodrian, som jeg var, med Gølelse for ingen Ting, uden at lee og see Glæden om mig; kold og plump, som Janden; endnu den, der stedse farer buus til, uden at lide Dmsvøb, og for alting ikke Romanvæsen. — Men her staaer Grokøstbordet! siden jeg endnu ikke kan faae fat paa enten de kjære Tomfruer eller Sieur Karl engang, saa lad os

faae fat paa Frokosten. sætter sig, skænker, spiser. — De, min gamle Ven, er ogsaa den samme; bestandig Manden af faa Ord.

Agenten. I det ene Ord: Velkommen! som jeg har sagt, og som jeg af Hjertet gjentager, indbefatter jeg meget, ret meget, overmaade meget, f. Ex. Taksigelse for alle Deres jevnlige, og ligesaa behagelige Breve, hvilke jeg stedse prompte, med Duplicater og Triplicater hver Gang har besvaret; ligeledes Tak for hvad De har tænkt paa os og paa gammelt Venkab og gamle Tider, hvor De siden har været — — —

Kinke. Godt godt, jeg forstaaer en heel Deel af, hvad der kan indbefattes i det ene Ord; men jeg forstaaer nu ikke at fatte mig saa umaneerlig kort. — Jeg springer heller reent over, hvad der forstaaer sig selv. — Seer De; hvad der har holdt mig i Indien i hele sex Aar, isteden for eet eller to, veed De alt. Men det veed De vel ikke, at det kan hende, jeg reiser til Indien igjen i Aften.

Sruen. I Aften?

Agenten. Til Indien igjen i Aften? — ja ja — tilbage i Aften til Indien! det vil sige, tiltræder en Tilbagereise ad Indien til! men det endnu denne Aften Mandagen den — — —

Kinke. Eller endog til Middag. — Seer De nu; min Myndlings Pengesager, og mine egne, ere i Deres Hænder. Jeg kjender Deres Nøiagtighed og

Ærlighed. For den Sags Skyld behøver jeg ikke at opholde mig noget Minut.

Agenten. Deres Konto er opgjort til Gaars Datum. Jeg har her en Copie; der er til Deres Faveur, Fem og tyve — —

Kinke. Godt, godt. Dersom jeg nu finder, hvad der for Resten skulde holde mig her, efter mine Ideer, saa bliver jeg; hvis ikke — hvad skulde jeg da her?

Sruen. Men strax! Hvad De forstaaer ved det, der for Resten skulde holde Dem her, veed jeg vel sagtens ikke. Men det være nu, hvad det vil, saa, om der skulde være noget i Veien, lod det sig vel jevne.

Kinke. Ja naar det det gjorde; men for det meste vil man i saa Fald, at man skal gjøre Omveie; og dem lider jeg nu ikke. — Altsaa ogsaa nu lige til Texten: De to Pigeboern er jo gode Piger? Indianerinden min lille Sophie kjender jeg bedst. Det er kun fire Aar siden jeg lod hende gaae hjem. Hun var vel kun 14-15 Aar, men jeg er vis paa, hun var, hvad hun bliver. Barn! o ja; men saadan, som jeg haaber til Gud, hun vil blive det til den anden Barnheds Dage.

Sruen. Og naar De lærer at kjende Deres Julie. Den Rones Character og Talenter, under hvis Bestyrelse hun blev opdraget der ude paa Landet i alt,

hvad der gjør et Fruentimmer' elskværdigt, er Dem
Borgen — — —

Agenten. Og siden hun døde, saa veed De, saa
har min Kone i det sidste Aarstid selv givet Julie sin
fuldkomne Uddannelse, og det en Uddannelse, saadan
en Uddannelse, til at blive saaledes uddannet, at —

Kinke. Hvor de Tøse ogsaa blive af! Nu ja,
de veed jo ikke, jeg er her; og i Grunden er det maa-
ske ret vel, at de endnu ikke er' her. — Karl, som
ikke mindre ligger mig paa Hjertet, spørger jeg ikke om.
Jeg har seet saa meget af hans Breve, og af hans
Handlinger, og alle vore Handlende have sagt mig om
saa meget, at jeg i Henseende til ham er fuldkommen
rolig. Men Pigerne — — nu ja. Min Plan —
jeg veed ikke, om jeg har i mine Breve udtrykt mig saa,
at jeg skulde behøve, at forklare mig videre. Jeg kom
ung i Wei, og har siden slakket om for det meste. Jeg
er hidtil Pebersvend, vel ikke udlevet, men dog gam-
mel nok til at høre med under den fjedsommelige Be-
nævnelse, og til at finde det rimeligt, at en elskværdig
ung Pige, som jeg gad valgt, slaar Brag paa mig.
Jeg er ikke dum nok, til at kunne tage herde det ilde op;
men — nu ja, De kan lee ad mig, det er ogsaa natur-
ligt — jeg gad ikke gaae omkring decoreret med en Kuv.
Kan jeg vente den, saa — Farvel! saa reiser jeg til
Indien igjen, og skraber flere Penge sammen at remit-
tered herover til Betaling for Kuv'en. Nu Frue, De

maa formodentlig bedst vide det; siig mig nu reent ud, er' de to gode Piger frie endnu? De seer, jeg er fattet paa Alt, og ingenlunde findet at vilde tvinge nogens Tilbøielighed.

Sruen. Derpaa kan jeg have den Fornøielse at svare Dem, som jeg holder mig forvisset om, ganske efter Deres Ønske. Egentlig er' de begge frie. Ingen af dem har nogen Forbindelse, som er Deres Hensigter i Veien.

Agenten. Det kan De være vis paa, Hr. Capitain! for min Kone har havt Die med dem; og jeg — for jeg lægger Mærke til alting — jeg siger Dem det samme —

Kinke. Egentlig, siger De. Det betyder da vel saa meget, som, egentligst har den ene af dem en Forbindelse.

Sruen. Nu, jeg siger Dem, Julie er frie. Om Karl skulde have gjort noget Indtryk paa Sophie, eller Sophie paa Karl — eller begge paa hinanden — saa veed vi, at det var ikke i det mindste mod Deres Plan.

Agenten. Saaledes er det. Seer De, uagtet De skrev aldrig reent ud desangaaende, saa behøvedes det heller ikke; for naar man har Mennekkeskundskab, og lægger Mærke til det, der er at lægge Mærke til, det vil siige, naar man er opmærksom, saa, om en anden aldrig lader sig mærke med sin Mening, som dog

De gjorde, saa kommer man dog paa Spor, og saa paa den Maade, er det umuligt at komme paa et urigtigt Spor.

Kinke (som først blev fiendeligen forvirret, fatter sig, og røber nu en ligesaa fiendeligen paatagen Lustighed.) Jeg undrer mig kun over, at De ikke lee ad mig. Enhver Frier, og især en Mebersvend, der frier, er dog sikkerlig en narriff Figur. (leer.) Jeg syntes, det var saa ligesom; og da det nu kommer til Stykket, og det som mere er, da — som De bemærker — alting synes at gaae netop efter mit Ønske, staaer jeg ikke da der, som en arm Synder!

Sruen. Jeg vædder det vil ogsaa blive Tilfældet med Deres Julie. Uagtet jeg veed vist, at hun elsker Dem, saa da hun vel ogsaa formoder —

Kinke. Skulde hun det — skulde hun ogsaa være forlegen? — Hør Frue! isteden for, at jeg nylig længtes — i Grunden gjør jeg saa endnu — efter de gode Børn, saa troer jeg nu, jeg løb min Wei, om de kom. Jeg beder Dem, gaae, søg dem op. Siig dem ingen Ting; men hold dem borte, til jeg faaer studert mig lidt ind i Frierrollen.

Sruen. Evig den samme pudseerlige Patron. Men undseelig! bly som en Landsbyepræstesøn, der er buden til Bords til Herremandens. En Frier bør dog egentlig være næsvis som en Hofjunker. Men siden De saa vil —

Ellevte Optrin.

Agent Detri. Capitain Rinke.

Rinke. Førend jeg begyndte ret paa at frie, havde jeg ikke gjort mig det rigtige Begreb derom.

Agenten. Nei nei! det maa være vanskeligt nok; der skal tales, og handles ganske anderledes, end naar man for Exempel opgjør en Gonto, eller forfatter et Certepartie og — —

Rinke. Jeg finder det saa vanskeligt, at forfatte Certepartiet til den Seilads —

Agenten. Til den Seilads! — ja ja den Seilads; ha ha ha — den til Brudeskammelen.

Rinke. At jeg begynder at frygte, jeg gjorde bedst i, ikke at indlade mig i den Handel.

Agenten. Ja, ja! den Handel! — Den lader sig rigtignok ikke assurere, gjør den ikke.

Rinke. De er en ærlig Mand.

Agenten. Nu ja! for er jeg ikke en ærlig Mand, saa var jeg jo en Skjelm.

Rinke. Og skjøndt det er ikke saa rigtigt med, at De er en Mand af saa Ord, som De siger — —

Agenten. Ikke det? det skulde De ikke sige, skulde De ikke. For havde jeg Tid, skulde jeg med tusinde Exempler bevise, at —

Rinke. Men saa er De rigtignok taus, holder

hemmeligt, hvad der bør holdes hemmeligt, og taler kun om det da; naar De har Lov dertil.

Agenten. Nu ja! men ikke en Mand af saa Ord!

Rinke. Hvad jeg nu siger Dem, maa De ikke tale om førend i Morgen.

Agenten. Ikke førend min Dødsdag, om det er Vilkaaret! vil sige; naar De bestemmer, og fordrer —

Rinke. Jeg reiser nok til Indien igjen i Aften.

Agenten. I Aften? at sige, tiltræder i Aften Tilbagereisen? Men —

Rinke. Vinden er gaaet om ad Sydost. Der ligger i Sundet en Ostindiefarer, som gaaer af i Aften; med den sætter jeg ud ad Bengalen igjen.

Agenten. Men er det Alvor? det, nei! det gaaer ikke an; det er umuligt. Hun kan ikke blive færdig.

Rinke. Hun skal heller ikke. Hør mig nu kun. De forstaae mig siden, naar De faaer Stunder at overlægge, hvad jeg siger; og da vil ogsaa De fatte at jeg har Ret. — Imidlertid har jeg en umodstaaelig Lyst til at see de kjære gode Børn. Tale med dem, det nytter til ingen Ting. Man har fattet et galt Begreb om mig. Det vil kun gjøre ondt, om jeg skulde tale med dem. Afsked er ogsaa til ingen Nytte. Men see dem, uden at sees, uden at kjendes, maa De hjælpe mig til.

Agenten. Nu ja; det vil jeg gjerne, ja; men uden at sees! — for naar De skal see de unge Mennesker, saa maa jo dog de unge Mennesker kunne see Dem igjen.

Kinke. Det lod sig dog nok gjøre.

Agenten. Og uden at kjendes! O ho! veed De, hvad Sophie sagde for lidt siden, da jeg fortroede dem, at det kunde hændes sig, De kom, og hun troede, De kom til Søes herved.

Kinke. Nu!

Agenten. Hun vilde gaae op paa Galen, sagde hun — og det gjorde hun ogsaa, og det som en Vind — og saa skulde hun kjende Dem, sagde hun, en heel Miil borte.

Kinke. Det sagde hun? — De veed altsaa, jeg er her?

Agenten. De vente, De kommer maaskee; men til Søes.

Kinke. Da jeg kom, bragte en Omløber nogle paaflædte Borsfigurer herind, og vilde lokke mig til at see dem. Lad mig faae fat paa ham.

Agenten. Gjærne. Kun fatter jeg ikke.

Kinke. Nu; kun skal mig ham fat, lad ham komme herved! Her, har Deres Kone lovet at sørge for, der ellers ingen skal komme.

Agenten. Vel vel. Siden De saa vil.

(gaaer.)

Tolvte Optrin.

Capitain Rinke allene.

Det var den første Gang i dit Liv, min gode Rinke, at du ikke gik buus paa, som Bukken paa Havresækken; hvorfor sagde du ikke ligesvem din Mening til den kjære Sophie? ligesvem: jeg vil have dig til Kone, for du holder af mig, og jeg af dig. Hvor man dog der har misforstaaet mig! hun ogsaa! Og saadan Tillid havde du til dig selv, at du reiser ligesfra Bengalen til Bellevue, for at komme efter, at du er en Nar! Det er latterligt, ikke andet end latterligt. — Nu saa lee da gamle Dreng! — (Pause.) Men hun bliver lykkelig; thi din Karl er jo en brav, en meget brav Dreng! og blive selv lykkelig ved at gjøre hende lykkelig, var dog jo alt det, du vilde. Det skal du — det skal hun blive. — Men reise to tusinde Mile for at saae en Kurv! — Lee dog, Pebersvend, af din Taabelighed! lee, men skynd dig bort, at ikke ogsaa hun skal lee ad dig! skynd dig, at de ikke skal blive i den Formening, at det var for dig selv, du bestemte Julie og hendes 80000 Rdlr. — den Julie, du troede at opdrage for din flinke Karl. — See dem maa jeg dog. Det var grusomt, om jeg nægtede mig selv at see dem, mit Hjerte saa meget hænger ved.

Trettende Optrin.

Capitain Rinke. Agent Detri. Manden,
som viser Vorbilleder.

Agenten. Her er Manden.

Billedmanden. Der gnådige Herr befehlen. —

Rinke. At see hans Billeder. Er' de opsatte?

Billedm. Unterthänig aufzuwarten. In einer Minute werden sie die Bewunderung des gnädigen Herrn sich zuzuziehen das hohe Glück haben.

Rinke. Hvad bliver det da for noget, som jeg skal forundre mig saadan over?

Billedm. Unterthänig aufzuwarten. Nicht nur der äußern Form nach zur vollkomneſten Aehnlichkeit, ſondern indem eine vollendete Abſpiegelung der körperlichen Züge eine völlige Vorſtellung der Seele mit einſchleſſe, werde ich die Ehre haben Ew. Hochgebornen zur vollkomneſten Identität alle die Kayſer, Könige und ſonſtige allergnädigſte Menſchenbeherrſcher, welche die Völker der Erde jeztunder beglücken, oder je beglückt haben, alle die großen und göttlichen Schriftſteller oder ſonſtige Gelehrte, welche die Menſchheit jeztunder aufklären, oder je aufgekläret haben; alle diejenigen, welche das Menſchengeschlecht, von deſſen bis vor wenig Jahren beſt ehenden Kindheit, zur der reifen Mannheit, welche daſſelbe in unſerem glücklichen Alter auf einmal ſo völlig erreicht hat, auferziehen und bil-

den, oder auferzogen und gebildet haben, unterthånig vorzuzeigen; sonst aber alle bemerkenswerthe Individuen aller Zeitalter aller fünf Welttheile, und — —

Rinke. Godt, godt! nogle faa af disse sibe, hvem han vil; men med Forord; Kommer der, som der pleier, nogen Markatfigur, som han tillæger noget af de Navne, der ikke maae drives Gjæk med, saa flaaer jeg dem itu. — Kan han ikke stille dem op i det Lysthuus der henne?

Billedm. (esterat have undersøgt det.) Ein ganz vorzügliches Theater! — Ein Vorhang angebracht — Ist aber bereits da; auch eine verborgene Hinterthüre! Wie hiezu einzig und aufs vortreflichste eingerichtet.

Rinke. Skynd sig da, og bring det i Stand. Seg hjælper selv til. Vil De ikke være med Hr. Agent?
(gaaer med Billedmanden.)

Agenten. Seg! ja ja; jeg maa nødvendig være med. — Hvad skal jeg gjøre med? — Nu, han vil. — Ellers forstaaer jeg alting. Alting? ja ja, alting, som saadan er til at forstaae. Men hvad dette bærer til — ja ja — det forstaaer jeg ikke. Seg er bange, jeg er bange, det — rabler lidt for min gode Capitain.
(gaaer.)

Fjortende Optrin.

Fru Detri. Derpaa Julie. Sophie. Karl.

Sruen. Pst, Pst. — Borte er han. Seg er dog hjertelig nysgjerrig efter at vide hvad den fjære Ca-

pitain har sagt til min Mand, hvad de nu vil have for, og — om de ikke snart lade de arme Pigebørn falde. —

Sophie (kikker frem mellem Træerne.) De er borte?

Sruen. Kom kun Børn. Baade Capitainen og min Mand gik deres Vej.

Sophie. O, men endnu engang fortæl os, hvad sagde han? — hvordan saa han ud? det er en dum Have; her er ingen tætte Hækker, saa man kunde komme til lidt nær ved at befikke ham. — Er han bleven noget maver? Er han ligesaa munter, som før? Fortæl os dog!

Sruen. Hvilket af alle de Spørgsmaale skal jeg nu først svare paa?

Sophie. De er' vel gaaet op paa Salen?

Sruen. Formodentlig.

Sophie. Jeg kan ikke bare mig. Paa Døren til Bærelset inde ved Siden er der sagtens en Sprække. Jeg maa dog see ham. Kanstee jeg ogsaa kan høre ham der. Jeg kan ikke begribe, at I andre to tragiske Billedstøtter har ikke saa meget Liv, at I engang er' nysgjærrige for at see den Mand, vi saa lang Tid døde af Længsel efter. (Løber.)

Sruen. Raser du, Pige? Jeg maa efter hende, ellers styrter hun ind til ham, og fordærver Alting.

Femtende Optrin.

Julie. Karl.

Karl. Julie!

Julie. Din Taushed, Karl! det, at jeg seer dit hele Væsen, ligesom forstenet, begynder at gjøre ogsaa mig modløs.

Karl. Hvad tør jeg, hvad kan jeg sige til Dem, efter den forandrede Stilling, vi to ere satte i til hinanden? Der forekommer mig kun et eeneste Ord, som det nu passer for mig at sige til Dem.

Julie. Saa fremmede er' vi alt blevne for hinanden, at jeg ikke maa hedde Du mere!

Karl. Passer det længer mellem os?

Julie. Men det eeneste Ord, hvad skulde det være for et?

Karl. O, et Ord, Julie, som jeg er saa inderlig bange for at udsige, som jeg alligevel maa sige Dem, men som da — haaber jeg — ønsker i det minste — vil knuse mit Hjerte.

Julie. Jeg forstaaer Dig. Men nei, Karl! Du slipper mig ikke. Du kan ikke udsige, og jeg hverken kan eller vil modtage Dit Farvel.

Karl. Det, Fru Detri fortalte os, efter hans egen Mund, har da endnu ikke hævet al Mulighed til at tvivle!

Julie. Nu, hun sagde os, at 'den gode Captain Rinke vel har i Sinde at give sig, — men ogsaa, at han finder det naturligt, at han faaer Kurven.

Karl. Men skulde han faae den for den Søstersøns Skyld, som ogsaa i Julies Dine maatte blive

saa foragtelig, om han heller ikke opoffrede alting i Verden, end skaffede ham et ubehageligt Dieblif? See ikke paa mig, Julie, med den Godhed, og Omhed; styrk mig heller til ret nu, o nu strax, at kunne sige Dig det frygtelige Ord; og saa gaae min Wei, og aldrig see Dig mere.

Julie. Karl, min Karl! Heller vil jeg, om jeg kan, styrk Dig til at gaae ligesrem hen til Din gode Oncle, og sige ham: Pigen elsker mig, Oncle! Baae hun og jeg elske ogsaa dig, men hinanden dog lidt mere.

Sextende Optrin.

De Forrige. Fru Detri. Sophie.

Sophie. Jeg fik rigtig nok pillet Hul i Døren; men der var ingen Capitain Rinke. Han er dog vel ikke bleven saa vred, for Sophie ikke løb ham lige i Armene, og takkede ham mangfoldig, for at han dog vilde være saa god ikke at tage hende til Rone, at han strax er reist tilbage til Bengalen?

Fruen. Hvor de dog ogsaa er' blevene af!

Syttende Optrin.

De Forrige. Agenten.

Agenten. Er I omsider der igjen, Børn? Ja, ja. Det er dog vel.

Fruen. Men hvor i al Verden har du ladet Capitainen? —

Agenten. Capitainen — han længtes, som I da sagtens kan begribe, efter Jer.

Sophie. Og af bare Længsel reiste han sin Bei bort fra os os igjen!

Agenten. Ja ja, op at gennemsee mine Regninger, som jeg flyede ham; ja, ja, mine Regninger, for de ere allesammen indbefattede i hans Conto, som jeg opgjorde til Gaars Datum; og naar man har en saadan Mængde af saadanne Uffairer, at gjøre op med hinanden, som vi har havt, og har endnu, — for endnu er da ikke alting til Ende, — saa faaer man andet at tage vare, end længes, gjør man. Du sidder han der oppe paa den lille Sal der ovre i Hjørnet, og studerer paa dem.

Sruen. Men han kommer dog snart. Eller (tager Agenten afside.) skulde det ikke være det klogeste, at lade de Unge, Julie og Karl i det mindste, tage lige til Byen igjen — —

Agenten. Tilbage! ja ja, fornuftigt, meget — — nei tilbage! nei, for alting ikke; behøves heller ikke; for jeg kan sige Dig — nei jeg kan ikke sige Dig, nei, for jeg er en Mand af saa Ord, og taler kun da og — —

Sruen. Men naar han nu kommer efter, at Julie neppe med sin gode Willie —

Agenten. Nei, behøves ikke, siger jeg. Den Mand kommer ikke efter noget. — Nu Børn, godt

Mod! For at I ikke skal kjede jer, for, naar han nu skulde blive for længe der over den Conto, som der er meget at see paa, der ikke vil kjede ham, men ikke kan more jer, siden det er ham, som har den for sig, ikke I — —

Sophie. For altsaa at more os — ?

Agenten. Ja ja, for at more jer, saa har jeg bestilt Bormanden, som nu skal til at lade see der henne ved Kilden alle de Borkilleder — o der er mange fortreffelige iblandt dem og en Mængde —

Sruen. Og dem?

Agenten. Dem har jeg bestilt ham — for han er her; her er han taget ind, saalænge til han bliver færdig der henne ved Kilden med sit Theater — dem har jeg bestilt ham til at forevise Jer. Og der kommer han; nu er han færdig; ja ja ja, for at more Jer — og for, at I ikke skal kjede Jer.

Sophie (gabende.) O det vil blive overmaade fornøieligt.

Attende Optrin.

De Forrige. Billedmanden, siden
Capitain Rinke.

Billedm. Meine gnädigste Damen und Herren. Nur ein kleine Probe von der Anzahl der größten Kunstwerke, der ersten und berühmtesten Artisten in diesem Fache und zwar nur —

Agenten. Uden Fortale, min Ven! uden videre Fortale. Sæg er selv en Mand af faa Ord, og jeg lider ikke heller dem, som snakker alt for meget.

Billedm. Nach Deroselben gnåbigen Befehle. (trækker Dækket op for Lyshuset. Figurerne ere der opstillede.) Vorläufig erbitte ich überhaupt gnådigst zu bemerken, daß so wie das Costume der gesamten Personen dasselbe ist, welches solche selbst in dero Leben getragen, aus dero eigenen Garderobe aber herbeigeschaft worden; so ist auch die für Aehnlichkeit dadurch aufs untrüglichsste gesorgt; daß die Physiognomien in Gipsgüssen über die wirklichen Gesichter der respectiven vorgestellten Personen im Leben abgeformt ist.

Agenten. Sæg forstaaer, jeg forstaaer! — Det er meget — ja ja, interessant er det.

Billedm. Solchergestalt werden Sie völlig wie im Leben die Landesmutter des glückseligen Eilandes Otahiti zu sehen belieben. Ihr am Seite stelt sich der tapfere Fürst von Ovieho.

Fruen (efter hvidskende at være underrettet, eller gjort opmærksom af Agenten.) Men Børn! det er næsten ikke værdt at vise Jer noget rart. Hvad synes I vel? I maae dog gjøre min Mand den Ære at see paa det, han har besørget for at more Jer.

Sophie (der hidtil ligesaa lidt som Julie og Karl har seet paa Billederne.) O hvor det er deiligt! (i det hun seer derhen.) Men den i Tyrkedragten der; hvem skal det være?

Billedm. Unterthänig aufzuwarten. Ist keine Türkentracht; ist die lebendige Darstellung des im letzten ostindischen Kriege unglücklich getödteten Fürsten und Helden, des fürchterlichen grausamen und blutigen Tippto Saibs, dessen durch Gewalt und Betrug zusammen gehäufte überaus grossen Schätze zuletzt dem siegreichen Feinde zur Beute wurden.

Sophie. Men det er fortreffeligt, det er, som det levede. Men grusom og blodig! nei, min gode Mand, det har den Mand ikke været.

Billedm. Der wahren Geschichte nach —

Sophie. Nei, men Julie! Karl! — Det er ham selv lys levende — o som han gif her. Nei see dog —

(Julie og Karl fare sammen, i det de kaste Blikke paa ham.)

Julie. En ganske forunderlig Lighed. De samme gode, blide, muntre Træk. Og det Ansigt skulde tilhøre en grusom Mand, som tilranede sig Penge med Vold og Bedrag! Aldrig! —

Sophie. Det er ham saa ligt, saa jeg ikke ret tør see paa det, og kan dog ikke affee det.

Agenten (fører Billedmanden først tilside.) Seer I, Børn! seer I, jeg vidste at finde paa at more Jer, vidste jeg. — Nu! I var saa bange, var I, for at komme frem for ham. Forestiller Jer nu, det var ham selv. Hvad vilde I saa sige til ham? De, Karl! hvad vilde De vel sige?

Karl. Jeg! jeg vilde ligesaa lidt see op, som jeg nu gad seet paa Gøgleri.

Sophie. Men De maa.

Karl. Nu saa vilde jeg sige, tænke i det mindste: ædle Mand! Lev lykkelig med min Julie! gjør hende lykkelig, som jeg aldrig bliver mere; saa vil jeg elske dig meer, om muligt, end for alt det Gode, du har viist mig.

Julie. Og jeg — vilde kysse hans Haand, og sige: Tak, min anden Fader, for al din Faderkjerlighed for mig. Men den Plan havde jeg ikke tiltroet dig. Behold den Formue, jeg skulde have din Omhu at takke for; men vil du have min Haand med, saa kan jeg ikke lade Hjertet følge med Haanden.

Sophie. Men jeg — jeg kunde ikke sige nogen Ting. Jeg løb ham kun lige i Armene; og det Hjerte, som jeg da trykte op til mit, kunde ikke give mig Anvisning paa en andens.

Kinke træder frem. Det kan det ikke, min Sophie. — Børn! —

(Sophie hænger ved hans Bryst.)

Julie. Karl. Det er ham selv.

Kinke omfavner dem. Lys levende. Og I kunde misforstaae mig, Børn! gjøre mig den Uret, at troe, at jeg med Julies Formue vilde ladet mig betale for den Omhu, jeg drog for hende, og Ser alle, og som I alle lønne mig saa rigelig for!

Agenten. Jeg vidste nok, at den spøgfulde Rink havde Løier for. Han sagde mig kun lidt om det, men jeg forstod, jeg forstod Resten. Dog at det skulde blive Udfaldet — det forstod jeg ikke. For jeg seer nok nu, hvad Udfaldet vil blive, og hvordan Sammenhængen var, det gjør jeg; men jeg tier; for jeg er en Mand af faa Ord. — —

Fruen. Den Roman fik mig vel tidlig Ende; ingen Intrigue — ingen — imidlertid. —

Rinke. Nu Børn! I staae vel ved, hvad I sagde til Tippo Saib. Jeg udfører min Plan. Sophie! dig siger jeg intet til. Jeg har dig ved mit Hjerte. — Behold din Formue, Julie. Det var mit Ønske, at du vil dele den med min kjære Karl. Det skeer. Mit Ønske er opfyldt.

Julie. Hvad er Penge? Nu vel! Man behøver dem i Livet. Jeg takker Dem ogsaa for Pengene. Men hvor ganske ere ikke de det ringeste! — At yndes af ædle Mennesker, og føle hos sig selv, at man i det mindste ved sin gode Villie fortjener det, det er Lyksalighed. Tak ædle Mand! — Tak, o Tak alle I, som lade mig nyde denne Lyksalighed.

Fortællinger og Facetier.

C l i m e n e,

eller

Fruentimmer = Forsigtighed.

Forsigtighed blandt andre Dyder
Er een, som ingen Mand fortryder;
Sandt, uden den man gierne kan
Udlyde gammel Glendrian;

5 Sandt, tusinde Exempler lære,
Man reent kan denne Dyd undvære,
Dg endda blive gift, og riig,
Fornem, og feed, og lykkelig;
Man mig imidlertid maa vise

10 En talrig Hær af dem, som prise
En ubekymret rolig Slum,
Som Middelet, hvorved de kom
Til Rigdom, Værdighed, og Lykke,
Dg bleve store, rige, tykke;

15 Jeg bliver dog bestandig ved,
At holde paa Forsigtighed.

En Præst, man veed (maaſkee og flere)

- Der sovende kom til den Gre,
 Ham vaagen vift var rendt forbi,
 20 At blive Provst i sit Provsti,
 Ja Bisp endog, vil somme meene.
 Men sligt ei som Beviis kan tiene,
 Sligt lod en Konge engang see,
 Til kongelig Fornøielse;
 25 Men saadant saare fielden hænder.
 Man vel og fleer Exempler kjender,
 At Skjebnens underlige Gunst
 Har gjort Forsigtighed omsonst.
 Døo for sin Datters kjælnø Sukke
 30 Acrisius saaes at tillukke
 For yndig Fange Kobber=Dør.
 Blev hun da mere tryg end før?
 Sligt skjelmiske Zeus kan ei affrække;
 Han trængte giennem trange Sprække,
 35 Til Guldregn han forvandleo sig,
 Og blev trods Bagten lykkelig.
 Man herimod veed mange flere,
 Som fandt, Forsigtighed at være
 Langt tryggere, helst da man seer,
 40 At her ei meer Mirakler seeer.
 Min Paastand jeg til Verdens Bedste
 Med et Exempel vil stadfæste,
 Som, meener jeg, skal holde Stand
 Mod alt, hvad forevendes kan.

- 45 Et Steds, jeg troer i Spanien,
 Der levede i gamle Dage
 En Mand, af Lykken valgt til Ben,
 Dg altsaa fri fra Armod's Plage;
 Thi jeg tilstaaer, jeg ikke fatter,
 50 At man med Grund lyksalig skatter
 Den Mand, som, hvordan det end gaar,
 Dog sukker under trange Kaar.
 Nu denne Mand var altsaa riig,
 Dg altsaa saavidt lykkelig.
 55 Men er end Guld til jordisk Lykke
 En vigtig Sag (hvori enhver
 Med mig, de facto, eenig er,)
- Saa er der, efter Andres Lykke,
 Foruden Guld endeel, der kan
 60 Dplive en lyksalig Mand;
 Ja, som jeg troer, kan vel forsøge,
 Hvad Ondt end Skjebnen lod ham mode.
 Det falden var i dennes Lod,
 At være Fader til en Pige,
 65 Som snart det hele Land tilstod,
 I Skjønhed havde ingen Lige,
 Climene (saa jeg hende kalder)
 Har netop fyldt de femten Aar,
 (I Spanien en kritisk Alder,
 70 Blandt os den lidt for liden falder.)
 Dg Stadens Ungdom alt attraaer

I Kap, Climenes Bryst at røre.
 En maadelig Cithar-Musik
 Hver Aftenstund sig lader høre
 75 Paa Gaden, efter fordums Skif,
 Ved Huset, hvor den gamle Fader
 Sin dyre Skat bevogte lader.

Alt slutter han, af visse Grunde,
 At snart den Tid vil nu tilstunde,
 80 Ja vel, at den forhaanden er,
 Da, førend nogen det betænker,
 Han fængslet i Hr. Amors Lænker
 Sin elskede Climene seer.

En Morgenstund han hende kalder,
 85 Og faderlig tiltaler saa:
 "Mit Barn! jeg har betænkt Din Alder,
 "Dit Vel er al min Sjels Attraa.
 "Mig Lykken gavmild skænket haver
 "Af dens tilbedte gylde Gaver,
 90 "Saa tør jeg haabe, at Du trygt
 "Forkaste kan den tunge Frygt,
 "Der andre Pigers Bryst anfægter,
 "Som Lykken vred sin Yndest nægter.
 "Du nu kan vente Dag for Dag,
 95 "At hele Stadens Ungdom kapper
 "Om Fortrin i Dit Velbehag.
 "Men lad mig see, Du staaer Dig tapper.
 "Sik ikke med Dit Hjertes Valg;

- "Jeg vente vil, Du mig, som Fader,
 100 "Din Belfærd rolig overlader;
 "Jeg trolig derfor sørge skal.
 "En værdig Mand, i gode Aar,
 "Ei alt for ung, jeg Dig vil give;
 "Med ham Du lykkelig skal blive,
 105 "Dg det vist før i Dag et Aar."
 Dmtrent saa vare Mandens Ord;
 Det er, som uanmærkt, man fatter,
 At Manden danne vil sin Datter,
 Som ogsaa Fædre her i Nord.
 110 Han ønskte hende lykkelig,
 Men kun de mægtige og Rige
 Maa regnes blandt de Lykkelige;
 Dg hun maae ei indbilde sig,
 At Hjerter, skabte for hinanden,
 115 Just samles skal i Ægteskanden.
 Det var forsigtigt talt af Manden.
 Men Dyden i den Edles Bryst,
 Ei venter paa bedaget Alder.
 Fornuftens lydelige Røst
 120 Dit den umodne Yndling kalder.
 Dg før den gamle Lisimon,
 Saa hedde min Elimenes Fader,
 Om Ægteskab og Elskovs Baand
 Sit Hjerter faderlig oplader,
 125 Har hun betænkt den Sag langt bedre.

- End den betænkes kan af Fædre.
 Hun greb ind i sin egen Varm,
 Fandt, at den Ild, som der alt brændte,
 Ei megen Næring kunde vente
 130 Af den, der selv ei meer var varm.
 Og vil man Ilden ei ernære,
 Saa maa den snart sig selv fortære
 Og tage af, og slukkes ud.
 Men sligt veed nøie Elskovs Gud.
 135 En Aftenstund han derfor sendte,
 En Yngling til Elinenes Trøst,
 Hvis Luer i det mindste brændte
 Saa stærkt og hedt, som de, han tændte
 I vor Elinenes unge Bryst.
 140 Han skabte selv en Leilighed,
 Hvordan, jeg veed ei at berette,
 For Gusman (saa den unge hedde'),
 Til om den Elskovs-Dval, han leed,
 Hans Elskede at underrette.
 145 Saasnart hun hørte Gusmans Sukke,
 Hun føler, Elskovs hede Pii
 I hendes Bryst har tændt en Ild,
 Som ingen Ting formaaer at slukke.
 Med andre Ord; hun mærker snart,
 150 At hun er Pigen, han er Manden,
 Som ere skabte for hinanden;
 Og i en Hast er dette klart.

Men saadant, det anmærkes maae,
 Alt aftalt var til begges Lykke,
 155 For Lisimon sig lod forstaae,
 Med hvad han vil i dette Stykke.

At nu Forsigtighed just er
 Climenes Hoved-Character,
 Det seer jo tydelig enhver.
 160 Hun føler alt det aabne Hjerter
 Bestemt og skabt for Kjerlighed,
 Og veed, hvad alle Piger veed,
 At Kjerlighed kun bringer Smerte,
 Ifald den ødsles paa en Mand,
 165 Som den ei ret gjengjelde kan.
 Og Gusman er den rette Mand.

Men Skjebnen, som man tidt nok seer,
 Har nægtet Gusman, i sin Brede
 Den Gunst, som saa nødvendig er
 170 For den, der vover at tilbede
 En Arving til en Tønde Guld.
 En Spanier med Kassen fuld
 Af skønne mexicanske Piaster,
 Sin Datter ei i Støvet kaster;
 175 Saaledes lyder Reglen der,
 Og næsten ligeledes her.
 Don Gusman ingen Ahner eier,
 Hans Pung lidt meer end Silken veier.

Forsigtig har Climene valgt,

180 Den eeneste blandt dødelige,
 Som gjøre kan den stakkels Pige
 Ret lykkelig i eet og alt;
 Thi da hun noksom forudsaae,
 At Lisimon faldt neppe paa,

185 Just den til Svigersøn at tage,
 Som eene hende kan behage,
 Saa seer enhver, hvor viselig
 Hun selv en Mand udvalgte sig.

Hun har betænkt, end ydermere,

190 At Elfskovs-Lyst i Livets Baar
 Kun nydes kan; at Aar fra Aar
 Den falder, til den reent forgaaer,
 Som tusinde Exempler lære.
 Hun vilde altsaa ei hendrage

195 Med Overlæg og Lapperi
 De faa, de lykkelige Dage,
 Som skyndte sig saa fort forbi.

Og hurtig havde de havt Ende,
 Om ei hun med Forsigtighed

200 Til Fordeel havde vidst at vende
 En Ting, som mangen Bitterhed
 Saa ofte faaes at forarsage.
 Spar kun, o Skiebne! din Umage,
 Naar du anfalde vil dens Fred,

205 Som staaer mod alle Ting bereed!
 Ei løb der mange Uger hen,

Før gamle Lisimon igjen
 En Morgenstund ved Toilettet
 Ind til sin Datter saaes at gaae.

210 Jeg troer, enhver vil falde paa,
 Hvorhen hans Tale nu blev rettet.

"Du loved' mig forleden Dag,
 (Saa Talen faldt,) at ville følge
 Din Faders Forslag i en Sag,

215 Som, jeg det ikke vil fordølge,
 Nu halv er alt tilendebragt."

— "Det loved jeg, Papa" — "Som sagt
 Du ei Dit Løfte skal fortryde,
 Ifald Du det ei nu vil bryde.

220 Dog det gaaer ei engang meer an,
 Du har saa godt som alt en Mand."

— "Jeg har ham alt!" — og lønlig Glæde
 Saaes nu sit Purpur at udbrede
 I den bedragne Piges Kind.

225 "Ja, vedblev Lisimon, jeg tænker,
 At jeg en Mand min Datter skienker,
 Som bliver efter hendes Sind."

"O ganske vist, jeg skal ei tage
 Mit eengang givne Ord tilbage."

230 "Vel! det mig glæder inderlig,

At jeg saa villig finder Dig.

Thi Manden er, som Du let skjønner,
 Een af de sjeldne Evigersønner,

- En værdig Mand, min gamle Ven;
 235 En Mand, som kan sin Brud forsørge,
 En ædel Grand af Spanien."
 "En Grand! hans Navn, om jeg maa spørge?"
 "Alonzo!" "Ham?" "Du er dog flog,
 Og vakler ei?" "Å! men, min Fader,
 240 En saadan Sag udfordrer dog,
 At man Betænkning mig tillader."
 "Kun til i Morgen. Jeg vil haabe,
 Du viser, Du er ingen Taabe."
 Og dervaa gik vor Lissimon.
 245 At nu Climene ei besvimer,
 Skjøndt inden fir' og tyve Timer
 Hun saa bortgive skal sin Haand,
 Sligt uden Tvivl utroligt falder,
 Helst naar jeg melder Mandens Alder,
 250 Som var halvfierdsindstyve Aar,
 Ja vel lidt meer; og denne Mage
 Hun skal en Elsker foredrage
 Paa knap en Snees — Men Sandhed staaer,
 Den følger jeg, hvor det end gaaer.
 255 Isteden for Vapeurs og Taarer
 Et bedre Middel hun udkaarer;
 Hun ved en lille sød Billet
 (Deslige ere stedse søde)
 Bestemmer Gusman til et Møde
 260 Til næste Aften — Klokken eet.

Om nogen Ting var her til Hinder,
 Om han sig punktlig her indfinder,
 Sligt alt en Læser forud veed,
 Som sætter sig i Gusmans Sted.

265 Men at man sligt kan foretage,
 Og derfor ei sin Dyd forsage,
 Vil synes snart urimeligt
 For dem, der føle som en Pligt,
 At de bør ikke vove sligt.

270 Jeg hver, som tvivler, vil anvise
 Hin Philosophs ny Heloise.

Han altsaa kom. Med kjerlig Smerte,
 (Ei blot for Rimets Skyld frembragt)
 Udtømmer hun det fulde Hjerte,

275 Og det, som Lisimon har sagt,
 Blier stakkels Gusman forebragt.
 Han bryder ud i heftig Klage;
 Han taler om, at Livet er
 Ham efter sligt kun til Besvær;

280 Strax vil han ende sine Dage.

Nu kommer vi til Hovedsagen,
 Hvorudi den Forsigtighed,
 Olimene sig udmærker ved,
 Saa tydelig blev lagt for Dagen.

285 Sin Gusmans bittere Qual hun seer;
 Men kjerlig vil hun den forlindre.
 "Kun daarligt, siger hun, det er,

- Hvis man standhaftig ikke bær
 Et Vanheld, som man ei kan hindre.
 290 Men, blev hun ved, mig synes ikke,
 At der behøves meget Mod,
 For nogenlunde os at skikke
 I vor ei ganske blide Lod.
 Thi hvad! vi veed jo længe siden,
 295 At man, vor Kjerlighed til trods,
 Vist ingen Tid foreener os.
 Men saadant maae først skee med Tiden.
 Den gamle Drakenberg opleved'
 Syv snese Aar, ja meer endda;
 300 Men ellers jo Naturen kræved'
 Sin Told langt før; og Podagra,
 Og Gigt, og Biin, og vorne Sønner,
 Og manges idelige Bønner,
 Tillade vist Alonzo ei,
 305 Saa gammel først, at gaae sin Vej.
 Imidlertid — hvad jeg vil sige —
 Imidlertid vil Deres Pige
 Erstatte Dem, hvad Skjebnens Had
 Har nægtet Dem — Lev vel, og glad
 310 Og lykkelig — De skal fornemme,
 Jeg ei en gammel Ven skal glemme."
- Min Autor ei berettet har
 Hvorledes Gusman, da Climene
 I Stuen ham forlod allene,

315 Sin alt for tunge Skjebne bar. ~~isvovov~~
 Den siger kortelig kun dette,
 Som uden ham man vilde gjette,
 At, inden Ugen er fuldendt,
 Har Hymen sine Fakler tændt,

320 Og lykkelig tiltrukket Knuden,
 Skjøndt uden Hjelp af Elskovsguden.

Men overalt han fatter sig
 Herefter ganske kortelig.

Maaſkee der var kun lidt at ſige

325 Om Fruen og den ædle Grand;
 Maaſkee han frygtede tillige
 En Feil, ſom jeg bør og undvige,
 At gjøre Talen alt for lang.

Dog melder han, at Guzman er

330 For hælbige Talenter bleven
 Hans Excellences Secretair,
 Høit i hans høie Gunst anſkreven;
 At denne veed, hans Værd at hædre
 Med mange Slags Belønninger,

335 Snart med et Embed, ſnart et bedre,
 Hvert med behørig Karacteer.

Man ſeer af ſaadant hos Climene,
 Som uden Tvivl har Planen lagt,
 At Dyden ſjelden kommer eene,

340 Som man om Lykken før har ſagt.
 Forſigtighed i hendes Hjerte,

Forenet med Erkjendtlighed,
 Belønner Gusman for den Smerte,
 Som, for Climenes brudte Fed
 345 Og hendes Hjertes Tab, han leed.

At Granden og hans fromme Mage
 Lyksalige for Resten drog
 Den søde Hymens kjere Aag,
 Som smukke Folk i vore Dage,
 350 Har ei Forfatteren forglemt.
 En Fløi af Slottet er bestemt
 For Fruen selv, som det sig sømmer,
 Den anden hun sin Grand indrømmer.

Men eet Beviis skal meer end alt
 355 Stadfæste, hvad jeg har fortalt
 Om den Forsigtighed, som pryder
 Climenes andre mange Dyder.

Da Don Alonzo trende Aar
 Har med sin ædle Gemalinde
 360 Smagt Egtestandens søde Aar,
 Saa faaer hans Uffulap i Sinde.
 En Podagra, som i hans Fod
 I tyve Vintre tryg har boed,
 Despotisk af sit Bærn at jage;
 365 Og rasende den vandrer hen,
 Men ved sin Bortgang falder den
 En Vattersot med tifold Plage,
 Dens øde Bolig at indtage.

Som naar vort Nordens Storme bruse,

370 Dg alting true grumt at knuse,

Dg knust at rive alting bort;

Men pludselig er Stormen stille,

Naar Tordenskyen tyk og fort

Medfuer den i rædsom Hvile;

375 Nu brister den, og overfylder

Fortabte Land, som Skræk indhyller —

Saa gik hiin Podagra forbi;

Men Døden en Hydropisie

Med spyfold Ræsenhed udsender,

380 Dg hurtig den hans Liv fuldender.

Dog, førend han de sidste Sukke

Har offret Smertens grumme Vold,

Han byder Fruen, at oplukke

Et lang Tid uopladt Chatol;

385 Et Pergament er der henlagt

Bed Siden af hans Ægtepagt,

Hvorved, trods trendes Sønners Klage,

Hans Piaftræ, stort er deres Tal,

Hans Guld, hans Godser, ene skal

390 Tilhøre hans tilbedte Mage.

Hun kaldes til det Leie hen,

Hvor Døden inden faa Minuter

Hans dyrebare Liv beslutter;

"Min Elfte! stammer han, een Ben

395 Gav Himlen mig; und mig den Glæde,

- Før jeg skal ned i Graven træde:
 Lov, at han skal erstatte Dig
 Mit Tab, saa dør jeg lykkelig."
 "O! svarte hun, o fromme Sjel!
 400 Hvor smukt betænker Du mit Vel.
 Just, som Du mig saa kjærlig kaldte,
 Vi med hinanden derom talte."
 Saa svarte hun; vel at forstaae,
 Ei just med Ord hun svarte saa.
 405 Man gietter kun, hvad Hjertet talte,
 Mens søde Beemod Stemmen qualte,
 Og derpaa sov Alonzo hen,
 Men da Ulykken ikke saarer
 Dem, som beredte vente den,
 410 Saa spildtes her ei mange Taarer.
 Men at hun folte Troskabs Pligt
 Imod den elskte Herres Minde,
 Det vil enhver unægteligt
 Af hendes Troskabs-Dffer finde.
 415 Sin Helligdom St. Anton har
 I Staden, hvor Climene boede.
 Alonzos Støv man der henbar,
 Og til sin Hvile det betroede.
 Af Teg udhugget Dæmolen der,
 420 Barst, som han stiger af Afgrunden,
 I dunkle Afskrog lænkebunden,
 Forfærdelig afbildet er.

- Et Børlys, efter Spaniers Tro,
 Hun for St. Anton lod antænde,
 425 Dg bød, det evig der at brænde,
 Sig og Gemal til Sjelero.
 Dg Moloch selv hun kom ihu
 Andægtig med en lille Gave.
 Hans Lys skal brænde der endnu;
 430 Saa from saaes endnu ingen Pave.
 "Thi, sagde hun — fortæller man —
 Hvo veed, hvorhen man komme kan?
 Ved ingen Frygt har den at blegne,
 Som finder Venner allevegne."
 435 Med Gusman snart et helligt Baand,
 Den saa forsigtige Elimene,
 Alt bundet før ved Elskovs-Haand,
 Høitidelig saaes at foreene.
 Alonzo's Skat ei graves ned,
 440 Men anvendt til sit Diemed,
 Den snart, som ført med Drnens Binger,
 Sig vidt til fjerne Land bortsvinger.
 Hvor vellystfuld, og sød og glad
 Er ei den Møie, de anvende,
 445 De Dyrger Guld at splitte ad.
 Dg snart fik denne Møie Ende.

Fra Dantes Tid man vel ei har
 Et sikkert Bud fra Mørkets Rige;
 For vist man altsaa ei kan sige,

450 Om Molochs Lys forgjæves var,
 Og meer min Autor ei beretter,
 Som (troe mig ei!) jeg oversætter.
 Men Resten, som jeg melde skal,
 Er af mig selv, original.

455 Til sidst vil nemlig jeg, som flere,
 Mit Værk en Smule recensere.

Jeg finder altsaa, reent bekjendt,
 Fortællingen heel excellent.

Maaskee et flaut didactisk Hoved

460 Anseer min Fabel trivial;

"Hvad har den vel af det, den loved',
 For stort frappant? Hvad til Moral?
 Det, her er sagt, er, Ord til andet,
 So hvad vi alle daglig see

465 I hver en Braa i hele Landet,
 Mutato tantum nomine.

Af Bademecum har man limet
 Den heel bekjendte Slutning til;
 Og dette, maadeligen rimet,

470 Er i en lumpen hverdags Stil."

Ret, Læser, ret! Men jeg tør mene:
 Det Fortrin, nogen Sandhed har
 For bundet Digt, har min Climene
 For alt, hvad forhen rimet var.

475 Du svage Aand, du lille bitte!
 Hvis dunkle Dje ei kan hitte

Det ædle, sande, simple i
 Min herlige Allegorie
 Om Dffret, hvorved Gusmans Rone
 480 Med Sathana sig vil forsoner,
 Og seer ei heller Spor til Fiil
 I min med Flid saa jevne Stiil;
 Viid, det er ei for dig vi rime,
 Du har ei Tact for det Sublime o. s. v.

Alasman eller Skatten.

Første Sang.

Du, som i landlig stille Ro
 Hendrager Livets Foraarsdage;
 Befæstet i den rene Tro,
 At Elskov kun er Synd og Plage,
 Der kan paa ingen Maade hoe
 Hos værdig Mand og hos hans Mage!
 Dig, Præstedatter! denne Gang
 Tillegnet være skal min Sang.

Thi just, hvad Fæster dig indprenter,
 At Elskov kun paa Sorg er riig,
 At andet du forgjæves venter
 Af den, end skuffet Haab og Eviig,
 Og meer, hvormed man lidt tjent er,

Min Bog skal grundig vise dig,
 Selv Faster villig skal tillade
 Dig denne Bog at gennemblade.

Dg underviist af den, du skal
 Bestyrket aflaae Amors Rænker;
 Med Provsten i hint fede Kald
 Du skal, saa fri for Elskovs Rænker,
 Henvandre Livets Sammerdal,
 Snart rigest mellem Stiftets Enker,
 At tryk for Sorg og Elskovs Tant,
 Du Mænd nok faaer at vælge blandt.

Dit Strikketsøi du altsaa tage,
 Dg Bogen lægge paa dit Skjød;
 Dog forudsat, at Løfts om Rage,
 Dg Sprudt, og Crem, og Rødegrod,
 For dens Skyld ei blir sat tilbage;
 Den først, saa Faster selv jo bød;
 Saa selv mit Bud og Raad skal være,
 Lær saa, hvad du af mig kan lære.

En Elskerinde uden Feil;
 En evig trofast om Tilbeder,
 Der farer om for fulde Seil,
 Dg efter, hvad han eier, leder;
 Et underligt fortryllet Speil,
 Dg Dyrger Guld, og Qual, og Glæder,

Kort sagt, fuldkommen Opera —
Men har Prologen Ende? — Ja.

Et Slag var holdt. I store Bække
Randt Blod af begge Hæres Mænd,
Som døde eller faldne dække
Den fæle Valplads. Marken hen
Lod Skrig, som syntes kunne vække
Til Liv og Rædsel Stok og Steen.
Det gik, som det i saa Fald pleier:
En Hær tog Flugten, een vandt Seier.

Den seirende forfulgte den,
Som slagen redded' sig med Flugten;
Den hasted', for af Seieren
Med vældig Synd at høste Frugten;
Man plyndred' Leir og alt, ei seen.
Det var en rædsom Syndsens Tugten.
Man rased', myrded', hasted', skreeg,
Til Mørket afbrød denne Leeg.

Hvad af den slagne Krigshærs Mandskab
Tilbage var — kun lidt var det —
Var rundtom i det hele Landskab
Til alle Sider vidt adspredt.
Af al Elendigheds Forvandskab
Omgivne, funde nu med eet

De fleste Flygtende sig eene,
Da Natten endte denne Scene.

Blandt dem, som spredte vanke der
Forladt og eene om i Mørket,
Er den, som af den hele Hær
Snart som en Guddom nys var dyrket;
Hvis Mod, mens Striden stod, enhver,
Som kun ham saae, til Kjækhed styrked';
Men af! Troløshed vandt, forladt
Han vanke om i eensom Nat.

Først da han saae til Fienden flygte
De bedste Tropper af hans Land;
Og da ham bragtes rædsomt Rygte,
At det var dem, som faldt ham an;
Da, end for modig til at frygte,
Befoel den fiæffe Ulsman:
"Flyer, mine Mænd, den grumme Hæder,
"J Landsmænds Blod at bade Eder.

"D seer, det er Balsoras Mænd,
"Hvis Banner sig mod Eder vender;
"Ei Kriger, Morder kun, er den,
"Som Drab mod Landsmænds Barm udsender,
"Flyer! kaster Eders Vaaben hen,
"Besmitter ikke skyldfrie Hænder

”Med Landsmænds Blod — Flyer, flyer, som jeg;

”Kun Flugten her er Vrens Wei.”

Nys meer man forekom, end lyb'de
Hans blotte Vink, da Striid det gjaldt.
Nu syntes det, som man mistyd'de
Hans klare Bud. Skjøndt Sværdet faldt
Enhver af Haanden, ingen flyede,
Før atter han har Flugt befalt,
Men dermed vared' dog den Dvælen,
Til Fienden kom dem tæt i Hælen.

Man iler hen til Alasman,
For ham paa Flugten at beskytte;
Thi langsomt bagerst rider han,
Urokket, skjøndt til ingen Nytte.
Rundt om ham nogle hundred' Mænd
Bed oprørsk Staal blev Dødens Bytte.
Han eene staaer tilsidst igjen
I talrig Kreds af fiendske Mænd.

Hans Ganger faldt. Sit Sværd han kasted',
Da egne Folk han mod sig saae;
Oprørsk Hovedmand formasted'
Sig mod ham værgeløs at gaae
Med løftet Sværd — men uantastet
Af Frygt sin Konge seer han staae —
Dg angstfuld han tilbage blegned',
Dg Sværdet ham af Haanden segned'.

Saa gif han rolig Marken hen.
 Hans Hær var flygtet eller fældet;
 Hans Krone — hvad hans Ret til den
 Skal gielde, har den nok alt gieldet;
 Dog har han end sig selv igjen,
 Af Sorg han ei var overvældet,
 Hvis ei han forud savned' alt,
 Hvad meer for ham end Tronen gjalbt.

Han vandred' eensom fra den Slette,
 Hvor saa hans Herlighed forsvandt;
 Hans Gang var tung, og ikke lette
 De Tanker, i hans Barm oprandt;
 Med Sind og Legem lige trætte
 Han netop er ved Markens Kant,
 Hvor skovklædt Fjeldørk Skjul ham byder;
 Da Natten frem i Østen bryder.

End ftingrer enkelt fæle Skriig
 Af Dræbende, og dem, som dræbes;
 End kom han fra de spredte Liig,
 Som, for at plyndres, der omslæbes;
 Om muligt, dobbelt gyselig
 Paa hans Indbildning alting klæbes
 Ved Nattens Hjelp, som skjuler nu,
 Dog kun for Diet, Dagens Gru.

Ved Roden af en gammel Ceder,
 Som Nar og Storm vandt Bugten med,

Hvis hule Stamme kun bereder
 For Egnens Rovdyr Tilflugtsted,
 Hvis brudte Top er Ugler's Næder,
 Omfider han sig kaster ned.
 Bild hen ad dunkle Mark han stirrer;
 Hvor alt kun meer hans Sjæl forvirrer.

I mørke Hvirvler Strøm paa Strøm
 Af Tanker gennem Heltens Hoved
 Fremboltrer, liig en ængstlig Drøm,
 Om hvad han tabte, hvad han voved',
 Hvad forestaaer — og tung, men om
 Erindring om, hvad han sig loved' —
 Kun liden Rede var der i
 Den hele sorte Phantasie.

Dog troer han klart nok at opdage,
 At Skjæbnen neppe efterdags
 Har meget Godt for ham tilbage;
 Og møet af Held af saadant Slags,
 Som den i Dag ham gav at smage,
 Det faldt ham ind at ende strax
 Et Liv, som selv ved Tertejn kunde
 Knap blive kun saa nogenlunde.

"Ja, raabte han, var Mirza skabt
 "Til din, o Ulsman! at være;
 "D da var intet, intet tabt,
 "D da var alting let at bære!

"Dog var hun din? — hvad har du tabt?

"Som om Balsoras stolte Herre

"Har havt endog kun Haab om Kaar,

"Hvis Tab var værd at græmmes for!"

Han finder, at han intet eied',
 At altsaa Tabet intet er;
 Og at saa godt, som før, han pleied',
 Han sagtens og kan leve her;
 At, Sagen rigtig overveiet,
 Han her er nok saa vel som der;
 Til alting her i Hast faaer Ende,
 Hver Tanke dog kan offres hende!

Og træt og med udmattet Sind,
 Med Sorgen, som man seer, fortrolig,
 Ei smigret ved det mindste Skin
 Af Haab om bedre, gif han rolig
 I hule Ceders Aabning ind,
 Der ellers var en Tigers Bolig.
 Der lagde han sig ned — begrov
 Sin Sjæl i Mirzas Skjød — og sov.

Og sødere, end nogenfinde,
 Er Blund og Hvile Kongen her;
 I blinde Drømmes Leeg forsvinde
 De overstandne Rædseler
 Ved meer end Mirzas blotte Minde,
 Thi drømmende han hende seer;

Ei blot før nægtet Haab ham fryder,
 Selv blidest Haab han opfyldt nyder.

Sin Mirza saae han, favned' han,
 Og al hans Sorg og Kummer rømte.
 For Resten gik det Alasman,
 Med hvad han om sin Mirza drømte,
 Som det gik før en kronet Mand:
 Hukommelsen sin Pligt forsømte.
 Han vaagned', høist til Glæde stemt,
 Men af! den glade Drøm var glemt.

Og, skjøndt han blev af Sønnen vækket
 Ved en saa rædsom Tordens Skrald,
 Som om vor Klodes Axel knækket,
 Forkyndte bristende dens Fald;
 Saa netop vaagnet, ei forskrækket,
 Skjøndt Tordnen vedblev Knald i Knald,
 Sin hele Sjæl han kun anspændte
 Paa flygtet Drøm igjen at hente.

Men fløiten er den — Kalde frem
 Sit Riges Bise, som staaer skrevet
 Om hiin Monark, og faae af dem
 Sin Drøm at vide, vilde blevet
 Lidt seent. Imidlertid nu hjem
 Blev Skovens Udyrs Brimmel drevet
 Af Tordenveiret, som blev ved
 Fordoblet i sin Rædsomhed.

Skjøndt deres vilde Skrig bebude
 Med rædsom Lyd blandt Veirets Brag,
 Hvor nødig de ei blev' derude
 Paa Marken, hvor det holdte Slag
 Dem havde givet Gjestebude,
 Der vare efter deres Smag;
 Selv deres Skrig han ei kan høre,
 Før det er lige ved hans Dre,

Til Held for ham var Tigeren,
 (Hvis Sandser ingen Mirza svækket')
 Da den fra Marken kom igjen,
 Ved Veirets Rasen saa forkrækket,
 At ikkun ved sin Brølen den
 Sin Fremmede af Dvalen vækket'.
 Saa Alasman tilsidst fornam,
 At her ei meer var Sted for ham.

Og styrket ved sin Mirzas Billed',
 Med meget mere lettet Sind,
 Han nu gaaer ud, end da forvildet
 Han krøb i Tigerhulen ind.
 Endnu er Veiret ikke stillet,
 End raser Torden, Regn og Vind.
 Han agter ei derpaa; forvovent
 Han sorgløs vandrer ind i Skoven.

Møisommelig den Vandring er
 Paa disse ubeboede Steder,

Hvor ei den mangled' sit Besvær
 Selv med den bedst bekjendte Leder;
 Blandt Naer, Træer, Krat og Kjær,
 Fjeldbrinker, alt hvad Uvei hedder,
 De svage Glimt af gustne Lyn,
 Fremvise lutter Nædsels-Syn.

Som sagt, han Møien lidet ændser,
 Men vandrer, klavrer, kryber frem;
 Den glemte Drøm har kvalt hans Sandser,
 Han her og bedst undværer dem.
 Først da Uveiret lidet standser,
 Begynde de at komme hjem,
 Da nær han synes at fornemme
 En Lyd af menneskelig Stemme.

Han lytter lidt, og nærmer sig
 Did, hvorfra Lyden syntes kommen;
 Alt meer og meer — og lydelig
 Han hører nu ei blot en Bommen;
 Men, Alasman! at over dig
 To hule Røster fælde Dommen,
 Længsætter han paa vaade Jord
 Sig ned, og hører disse Ord:

"Fordømt! du kan endnu forsvare
 En saadan uhørt Ræsenhed,
 Først som en Galning frem at fare,
 For uden Grund at bryde Fred,

Dg ingen Undersaat at spare
 For Jammer og Glendighed;
 Dg derpaa midt i Striden drage
 Fra Seieren sin Hær tilbage!"

"Ja, roes kun brav vor Alasman,
 At jeg kan lære ret at fatte,
 Hvor stor han er. Først ødsled' han
 Sin gamle Faders store Skatte;
 Det gik gesvindt, og nu sit Land
 Han i en vakker Tilstand satte.
 So sikkerlig, Gud bedre os!
 Fortjener han tilgavns vor Roes."

"O, svarede den anden Stemme,
 Bort Slag blev tabt; nu lide vi;
 Han lider med; men kan du glemme,
 At han er ikke Skyld deri?
 Thi stod det vel til ham at hemme
 Sprørerens Forræderi?
 Du veed ei Sagen; lad mig lede
 Dig ud af denne Vilderede."

"Godt! sagde hiin. Nei, siden dog
 Os Regnen nøder her at dvæle,
 Dg siden vi det rene Sprog
 Behøve her ei meer at qvæle,
 Vil jeg, som kjender Sagen og,
 Men ei fra Sandhed veed at stjæle,

S. Korthed nu fortælle dig,
Hvorledes det forholder sig.

Den gamle Konge var en Gnier,
Som Gud og hele Verden veed;
Han skræbed sammen, saa det svier
Til os og vores Afkom med.
Nu venied' Landet sin Befrier,
Da Sønnen kom i Fad'rens Sted.
Halvfjersindstyve Aar den Gamle
Anvendte paa en Skat at samle.

For unge Helt omsider faaer
Den Gamles kjære Skat i Hænde;
Han viser rask, at han forstaaer,
Paa alting op og ned at vende;
Dg knapt det, troer jeg, er et Aar,
Saa har den Gamles Grunker Ende;
Dg nu er man saa lykkelig,
At faae Anledning til en Krig."

"Holdt, brød den anden ind, en Smule!
Du gjør Historien for kort.
Seg veed ei just, hvorfor vi skulle
Afmale Alasman saa fort;
Vi for os selv dog ei kan skjule,
Han saare meget Godt har gjort.
See nu vort Land; betænk, hvor øde
Var alting, da den Gamle døde.

Betænk" — "Betænk? gav hiin til Svar;
 Jeg har betænkt, at Fad'rens Laster
 Var' ikke de, som Sønnen har,
 Hvis Gævmildhed bestandig haster
 For stærkt — og at det er en Nar,
 Som Penge reent paa Gaden kaster.
 Imidlertid tilstaaer du mig,
 At han fik viklet os i Krig."

"Nok, at vi fik en Krig, var Svaret;
 Men ei, at han er Skyld deri.
 Han ellers vist os havde sparet
 For Kaar, som" — hiin afbrød ham: "Vi!
 Du skal paa Timen faae forklaret
 Den hele Sag; men hør og ti!
 Fra Roden af jeg Sagen kjender,
 Min Broer er Slottets Stegevender.

Det nu omtrent kan være saa
 En sytten atten Nar tilbage,
 Da Kongen, gammel alt og graa,
 Og, som han sagde, møet af Dage,
 Faldt endelig omsider paa,
 At ville have sig en Mage.
 Man meldte snart fra hver en Kant
 Prindsesser nok, at vælge blandt.

Man derved vældig Prøve sætter
 Paa Mandens Smag, der vælge skal;

Thi mellem alle de Portrætter,
 Som der kom ind i Sneesetal,
 Hvert uden Lige skjønt, du gjætter,
 Det ei var let at gjøre Valg.
 Men let slap han; den gamle Gnier
 Ansaae dem blot som Malerier.

Han lod Viziren komme frem,
 Der gav ham Anslag paa tree fire,
 Hvis Medgivt havde ypperst Klem;
 Man fandt Prindsessen fra Dschesire
 Den bedst doterede blandt dem;
 Og altsaa blev hans Brud Zemire.
 Hun kom, og var det skønneste,
 Balsora noaentid fik see.

Vel kom med hende og det Rygte,
 At Kongen hende lidt stod an,
 Og at han havde Grund at frygte
 En vis Kalaf fra Samarkan.
 Men Kongen, som slet ikke spøjte,
 Lod see, han vilde være Mand.
 Og altsaa hun indmuret sukker,
 Bevogtet af en Snees Eunucher.

"God rolig Nat! brød hiin ham af.
 Jeg sover; Resten kan du spare.
 Fortællingen er ellers brav;
 Kun frygter jeg, den maatte vare,

Til vi var' begge i vor Grav,
 Om saadan frem du vilde fare."
 "Sov kun, var Svaret, hvis du kan.
 Jeg kommer nu til Alasman.

Om jeg fortæller efter Regler,
 Er det, jeg ingenlunde veed;
 Men vel, at vores gamle Beiler,
 Som søgte til sin Herlighed
 En Arving, intet meer, forfeiler
 Ei dette viise Diemeed,
 Skjøndt kun i hine første Dage
 Han saae og favned' skjønne Mage.

Før Aaret endtes, hører man,
 Der høit fra Slottets Tinde lyder
 Befaling til det hele Land,
 At ufortøvet man sig fryder
 For nyfødt Kronpinds Alasman;
 Og, det forstaaer sig, strax frembryder
 Et Skrig af Alt hvad skrige kan:
 Hei! Hurra! leve Alasman!

Han blev især sin Moders Glæde,
 Og smuk, som hun, fra Taa til Top!
 Hun derfor vil og kun tilstæde
 Sig selv at amme Barnet op;
 Og snart hun glemmer tidt at græde
 Ved hans uskyldige Spilop.

Da hun for Resten lidet andet
 End Sorg har fundet her i Landet.

Lidt bister atter hiin hug ind,
 Og for meddeelt Dplysning skjændte;
 Forsikkrende, han Trin for Trin
 Alt, hvad fortæltes, forud kjendte,
 Laus og med meer opmærksom Sind
 End vel Fortællingen fortjente,
 Laae Kongen, og blev dog ei kjed
 Af det, han hørde. Hiin blev ved:

Nu, da jeg seer, du ikke hover
 Omstændelig Nøiagtighed,
 Jeg mange Ting vil springe over,
 Som egentlig dog hørte med;
 Og vil i Korthed, før du sover,
 Kun melde, hvad du neppe veed;
 Thi neppe veed du dog saa lige.
 At Krigens Aarsag er — en Pige!

Den anden studsed' — "Nu fortæl."
 Og hiin blev ved: "Ja, som jeg siger,
 En Pige, ingen Bagatel,
 Har gjort Kong Alasman til Kriger;
 Thi hun, begriber du dog vel,
 Er Kronen over alle Piger. —
 Dog — du maa først tillade mig,
 At gjøre Sagen fattelig,

Du veed, al Arib var hans Lærer,
 Den sæere udenlandske Mand,
 Hvis Viisdom hele Verden ærer,
 Der Penge har, som Havet Sand,
 Og som sin Riigdoms Frugt fortærer
 Saa glædelig, som bedst han kan,
 Sa viis han er; og leve længe
 Enhver, der har, og bruger Penge!

Al Arib eier ikke blot
 En Hoben Snurrepiberier,
 Et smukt og stort og prægtigt Slot,
 Bibliothek og Malerier,
 Og hvad der til at leve godt
 Behøves, naar man ei er Gnier:
 Men, at forbigaae meer Detail —
 Er meget vel besat Serail.

Han har Dusiner, vil man sige,
 Af saadan Skjønhed hver især,
 At ingen i det hele Rige
 Bær Band imod den sidste der.
 Tænk da, hvordan den lille Pige,
 Som overgaaer al Resten, er.
 Men for at undgaae eet og andet
 Han holder dem i Skjul paa Landet.

Saa hemmelig han der dem har,
 At neppe nogen i Balsore

Foruden mig, hvor snu man var,
 Hvor gridst paa alt, hvad kun kan more,
 Dog til en Skat, saa skøn og rar,
 Det ringeste har kunnet spore;
 Undtagen to, og disse var'
 Vor Alasman og nok en Nar.

Som Barn var Prindsen god af Hjertet,
 Smuk som hans Moder, tegned' brav;
 Men nu man alt udbasunerte,
 Saa hele Landet Gjenlyd gav,
 Hvor i en Snup han ganske lærte
 Al Aris al hans Viisdom af;
 Thi saadan lyder altid Sproget,
 Naar det Slags Folk ei gaa'r i Taaget.

Da han er nu saa faare viis,
 Han vist ei meer vil gaae i Blinde!
 Og hvis engang paa glatte Sis
 Han kom, han selv til Land vil finde,
 Hans Lærers Viisdom Tak og Priis.
 Al Aris altsaa faaer i Sinde,
 Vor viise Prinds at tage med,
 Da engang han paa Landet reed.

Man reed tolv sexten Parasanger,
 Hvor aldrig man har redet før:
 Til Slottet, hvor de smukke Fanger,
 Indsluttet' boe, man Touren gjør,

Dg henved. Aftenstid man langer
 Derhen — Jo Wiisdom prøves bør!
 Den stakkels Alasmans blev prøvet
 Lidt stærk; thi den blev snart bedøvet.

Dog en var med, hvis Wiisdom fik
 Et vel saa mægtigt Saar i Striden;
 Det var den unge Alaschik,
 Hans Kammerat fra Barndomstiden,
 Som, hvor han var, og stod, og gik,
 Bestandig fulgte ham ved Siden;
 En Wiis, som han, paa atten A-
 Nu Last og Brast med ham han staaer.

At male dig, hvorledes Høien,
 Som dette Slot er bygget paa,
 Er langt fra hele Verdens Støien,
 Dybt i en Skovs umærkte Braa,
 Som andre Dødeliges Dien
 Vel sjelden eller aldrig saae;
 Hvorledes der en Hoben Bække
 Forstikke sig blandt Blomsterhække;

Hvordan de Bække gjør en Ring
 Om Skov og Alt, med evig Murren,
 Blandt Frøers Dvækken rundt omkring,
 Og Turtelduers kiælne Rurren;
 Alt dette, seer du vel, er Ting,
 Jeg lidt forstaaer; men al den Surren

Gjør strax sin Virkning, maae du troe,
Paa vore unge Vise to.

Al Urib ingen Umag sparte
Paa at opnaae sit Diemeed,
At see, hvordan hans Prinds vil arte
Sig under flig Omstændighed.
Man gik til Bords, lod sig opvarte
Af Nympher, let og artig klædd' —
Og Primanymphen, kan man vide,
Man giver Plads ved Prindsens Side.

Ma. spiste, spøjte, drak og sang,
(Den Prima synger ikke ilde)
Og var det end den første Gang,
Vor Prinds var med til saadan Gilde,
Saa blev ham Tiden ikke lang,
Skjøndt man holdt ved til meget silde,
Dog man den hele Tid fornam
Et allermindste Ord af ham.

Hvor langt man Aft'nen end udhaler,
Han stedse ubevægelig
Kun sidder stiv som for en Maler,
Om ikke heller, som et Liig;
Kun naar engang hans Donna taler,
Han prøver paa at fatte sig;
Vil tale, men kan bare stamme;
Er om et Dieblig den samme.

Om, hvad der siden foregik
 Jeg intet rigtig har erfaret,
 Men vel, at Pascha Alaschik
 Slet ikke bedre var forvaret
 End Prindsen selv; den Skjønnes Blik
 Dem begge lige lidt har sparet.
 Om Morg'nen Prindsen og hans Ven
 Reed' med Al Arif hjem igjen.

Man knap i Staden er tilbage,
 Før Rygtet allevegne lød,
 At Kongen, træt af Livets Plage,
 Vil søge Ro i Gravens Skjød,
 Det er: har alt begyndt at drage,
 Om ei er allerede død.
 Til Slottet iiler man. Han lever;
 Men Døden om hans Leie svæver.

End har han dog lidt Sands igjen,
 Skjøndt ogsaa den at flye begyndte;
 Og kaldede, hans Divans Mænd
 Hen til hans Seng sig samtlig skyndte.
 Did kaldes ogsaa Sønnen hen;
 Og døende han nu forkyndte:
 At man, saasnart han er ei meer,
 I ham Balsoras Konge seer.

Søn, sagde han, du snart bestiger
 Den Trone, jeg dig efterlod!

Sid der, som jeg, vær ingen Tiger!
 Vær viis, retfærdig, flink og god!
 Bliv aldrig, uden Nød, en Kriger!
 Krig gaaer dog ud paa Bold og Blod.
 Bliv derved elsket, frygtet, æret,
 Og lykkelig, som jeg har været.

Med Selvroes blandet han gjentog
 Tidt før gjentagne Hverdagslære:
 Hvordan forsigtig, sparsom, klog,
 Han skal i al sin Vandel være;
 Just simpel Viisdoms rene Sprog,
 Som derfor er i ingen Ære.
 Man seer, Moral af dette Slags
 Let fattet, haanet, glemmes strax.

Ei Alasman faa let forglemmer,
 Hvad derpaa fulgte; han fremtog
 Et Knippe Nøgler til hans Gjemmer,
 For Sønnen dem at give — dog
 Han kan ei — Suk hans Tale hemmer —
 Han stirrer; førend Hjertet slog
 Det sidste Slag, han ei vil slippe
 Det kjære kjære Nøglesnippe.

Tag disse! han tilsidst udbød
 Med vilde pinefulde Lader;
 Men faaer du nogentid forød
 Den Smule, som din arme Fader

Har samlet paa, og ved sin Død
 Nu dig allene efterlader,
 Da vee dig! Ulyksalighed
 Skal følge alle dine Tied!

Dg vil du, jeg fra Dødens Rige
 Skal ei opsende Pest og Krig,
 Dg stundom selv ved Midnat stige
 Af Graven, at besøge dig;
 Da vælg til Mage ingen Pige,
 Hvem hun end er, hvor skøn, hvor riig,
 Undtagen — knæl, og ræk mig Haanden —
 Prindsesse — — Her opgav han Anden.

Hvem? raabte Alasman — for seent!
 Den Gamle, død, kan ei forklare,
 Hvad for Prindsesse han har meent.
 Hver spørger — ingen veed at svare.
 Men alle finde det heel reent,
 At ei han uden største Fare
 For Spøgelse og Pest og Krig
 Blier ugipt, eller givter sig.

Hvad enten nu kjonst han ærer
 Den salig Herres dunkle Bud;
 Hvad heller han sin gamle Lærer
 Ei gad bestuppe for en Brud;
 Saa seer man, ham en Sorg fortærer,
 Som ei kan længe holdes ud.

Han troer, han finder aldrig Lige
Til før omtalte lille Pige.

Men om saa er, da er dog hun
Ei den Prindsesse, han skal finde;
Han veed, hun er, desværre! kun
Al Aribis smukke — Hersterinde.
Men hun er smuk; af Hjertens Grund
Vor unge Herster faaer i Sinde,
At hun, i hans Prindsesses Sted,
Blier den, han deler Tronen med.

Til Alaschik, og ingen anden,
Betroer den gode Alasman
Sit Anslag. Han er og just Manden,
At tale med om denne Plan,
Da han er løbet fra Forstanden
Bed samme Leilighed, som han.
Men Alaschik er huul, desværre!
Og ei oprigtig som hans Herre.

Og under Paaskud, hemmelig
Sin Konges Sendebud at være,
Han finder Leilighed, for sig
I egen Sag at mediere;
Dog lønnes ikkun slet hans Svig.
En dobbelt Kurb han har den Ære
At bringe hjem; thi een fik han.
Den anden var for Alasman.

Sin egen Kurb han skjulte varlig,
 Men bragte Kongen rigtig sin.
 Nu først blev dennes Sygdom farlig,
 Hans Ræst af Samling reent gik ind,
 Og Lægerne erfore klarlig,
 At han behøved' Medicin.
 Men ak! de Midler, de forskrive,
 Kun liden Helbred Sindet give.

Den sorteste Hypokondrie
 Den arme Konges Sjæl betager;
 De Præster med Ceremonie,
 Med Offre, Bønner, Messer, Klager,
 Forsøge ivrig at befrie
 Hans Majestæt for disse Plager.
 Han derved ingen Hjælp fornam;
 Men disse dog beleire ham.

Med Andagt nu, som de ham raade,
 Han prøver paa at hente Fred.
 Han faster, beder uden Maade;
 De faste ei, men bede med.
 Vel voxer kun hans Qual og Baade,
 Men ogsaa deres Midskjærhed;
 Han derfor giver sine Stater
 En Hær velsignede Prælater.

Saa gaaer en Tid med Andagt hen.
 Forgjæves man til Himlen skriger;

Men da man mærker klarligen,
 At Sorgen ei for saadant viger,
 Beslutter man. at trodse den
 Ved Lystighed, og Wiin, og Piger.
 Strax hænger intet Hoved meer,
 Men alting fjafer, springer, leer.

Fra alle Verdens fire Kanter
 Alt smukt og Kostbart man frembær;
 Af al Slags Lystigheds Drabanter,
 Der vrimler nu i talrig Hær,
 Og idel Grinere og Tjanter
 Fra nu af komme Kongen nær.
 Man danser, jager, svirer, støier,
 Og mener ret, man sig fornøier.

Læg her hertil, fra Circassien
 Der kom en saadan Skjønheds-Skare,
 At der er neppe meer igjen
 At sende bort af denne Ware;
 Kort, for at jage Sorgen hen,
 Det sees, man ingen Ting vil spare.
 Men, trods den hele Støi, man dog
 Seer Kongen stedse lige klog.

Thi uberørt, at han forsømmer,
 Hvad der er Kongepligtens Krav,
 Han midt i Sværmen evig drømmer
 Om hende, som ham Kurven gav.

Imidlertid han rask udtømmer
 Af Fad'rens Skat, som svinder brav,
 Han snart, det varede ei ret længe,
 Har hverken Glæde eller Penge.

Hans gode Ven, Hr. Alaschik,
 Sit sidste Flette Held uagtet,
 Troer, Kurven sidst han ikkun fik,
 Mod saadan en Rival foragtet;
 Nu griber han det Dieblisk,
 Hvortil han har en tidlang tragtet,
 Dg forestiller nu en Krig,
 Som ganske uafvendelig.

I Ruf man sig til Strid bereder;
 Vi Omans Hær maa falde an,
 Paa det den nedrige Forræder
 Os midt i Seiren møde kan,
 Glæde os, erobre Land og Stæder,
 Snart krones selv; det er hans Plan.
 Saa gaaer det Konge, Land, og Rige,
 Dg det for blot en saadan Pige."

Opmærksom hører Alasman,
 Saa længe kun man ham forringer;
 Men nu ei meer han taale kan;
 Det, blot en saadan Pige, flinger
 For haardt; han er ei meer i Stand
 At tvinge sig, men op han springer:

Skrek! skreg han, saa det eene Ord
Lig Torden over Fjeldet foer.

Endnu var hele Egnen dækket
Med Nattens meget tykke Flor,
Fortælleren, ei lidt forskrækket,
Sprang ogsaa op, vil flye, men hvor?
Den anden, nu af Søvnne vækket,
Forvirret og i Veiret foer.
Thi da lidt langt den første talte,
Sig denne Sønnen anbefalte.

De vil i Angsten flye; hvad skeer?
Omfuld de strax hinanden støde:
De tør ei, kan ei flygte meer,
De blive liggende som døde,
Lidt tøver Kongen; snart han seer
Ved Glimt af blide Morgenrøde
En mægtig Virkning af hans Ord,
To Liig; til Liv der ei er Spor.

Han nærmer sig, og snart han mærker,
Hans Røst ei fuldt har virket Mord;
Men da han dog alt Underværker
Saa nær har gjort ved blot et Ord,
Saa atter han sin Røst forstærker;
Høit atter samme Lyd udfoer,
Og, som han voved' at formode,
Strax begge Liig til Liv opstode.

Saa snart de kjendte Alasman,
 De vare færbige til atter
 At blive Liig som før, til han
 Ei meer kan holde sig for Latter;
 Men derved dog omsider man,
 Lidt mere Mod i Brystet fatter.
 Paa Knæ krøb Biographen frem,
 Bad Alasman tilgive dem.

Det holdt ei haardt. "Din Snak var blandet,
 "Var Kongens Evar, med noget Sandt;
 "Fortællingen var lang og vandet,
 "Der var endogsaa Løgn iblandt;
 "Men dog, imellem, eet og andet
 "Mig forhen ubekjendt jeg fandt.
 "For det, du lærde mig, jeg takker;
 "Og Resten pãrdoneert, min Snakker!

"Da derimod jeg nu har lært,
 "Hvad J om mig i Hjertet mene,
 "Saa følger, om J troe det værdt,
 "Fremdeles under mig at tjene;
 "Det knap er vore Venner kjær,
 "Om længe her vi blev allene."
 Han gaaer; med glad Hengivenhed
 De følge begge Kongens Tjeb.

Najaderne

efterlignet af Dalins Original.

To Rilders Nympher trættedes om Rangen.

Den ene flød i jevne Mag;

Den anden ei saa spag i Gangen,

Fremfkyllede sit Vand med Sus og Brag.

Man hørde denne buldrende foragte

Sin stille Søster, der foer mere sagte.

I tidlig Vaar, med dristigt Fald

Ned af et Bjerg sig denne Rilde vælted;

Den spredtes ad med dygtigt Skrald,

Dens Vand sig ud i Slettens Leerbund ælted,

Lidt samlet kun, i liden Bæk

Krøb lumsk i dyndfuld Rende væk;

Og naar i Somrens blide Dage

Der var ei meer af Is og Snee tilbage,

Hvis Forraad gjorde den, skjønt fort, saa vild,

Saa blev man neppe vaer, at den var til.

Hin derimod, som jevn og uden Pralen

Fra Bjergets Fod udgjød sig taus i Dalen,

Forvandlede sig, nær skjulte rige Bæld,

Til vide Sø, sin Egn til Fryd og Held.

I en af hin den Raskes tørre Dage

Keeg dens Najade krumpen af sit Dynd,

Og angrede sin tomme Stoltheds Synd

Udstonned Ruelsens den spildte Klage.

Omsonst! — Hun maa — retfærdig Skjæbne
 bød —

(Sligt maa saatiid en forhen kjæphøi Kryster)
 Med Kryben tye til nys foragtet Søster,
 Og søge Skjul i hendes Skjød.

Saa Elskovs Brusen jevne Venskab haaner;
 Men Elskovs Strøm, trods al nasjonist Kunst,
 Udspredest, bliver Dynd, gaaer op i Dunst,
 Om ei i Venskabs Skjød den Tilflugt laaner.

Saa er din Buldren, faade stolte Bid!
 Stolt vover du vel tidt i Blinde
 At haane jevn Forstand, upralersk Flid;
 Usavnet skal du dog i Hast forsvinde,
 Om ei hos disse du kan Redning finde.

Saa er din Støien, unge vilde Slægt,
 Som tumler frem af Udspring i det Høie!
 Hvad er du, og hvor længe skal du støie,
 Om ei for jevne Mand du dig vil høie,
 Og i hans Skjød faae Skjul og Baretægt?

Den fangne Amor

En Fortælling

i Anledning af en Vens Bryllup.

En Mand, som af Erfaring veed,
 At der er Menneſket ei givet

En Ting, som uden Kjerlighed,
 Fortjener Navn af Fryd i Livet;
 Men som tillige veed, og seer,
 At den endog har ingen Glæde,
 Før den er lagt i Hymens Kiede,
 Lykønsfning for en Ven frembær.
 Og denne samme Mand er en,
 Som nævner ej sit Navn, men vilde
 Den skønne Leilighed ei spille,
 Da Festens Brudgom er hans Ven.

Men siden disse Bryllups Sange
 Maae efter Brugen være lange,
 Saa er det ikke nok af mig,
 Herr Brudgom! at lykønske dig.
 Jeg vil fortælle i min Sang,
 Hvorledes Elskovs Gud engang,
 Da Gratierne ham fik bunden,
 I deres Baand sig har befunden;
 Forventende, at du, min Ven,
 Vil gjøre selv Uvændelsen.

De fandt ham engang i en Eng;
 Han laae, og sov; de kom at dandse
 Udpyntede med Blomster-Krandse;
 Der fik de see den stakkels Dreng.
 "See Søster, sagde en af dem,
 "See Skalken med de hvasse Pile!
 "Kom, lad os løbe, lad os ile,

"Hvad, om han drog sit Røgger frem!
 "Han sover, var den andens Svar;
 "Han tit vor Ro forstyrret har.
 "O hvis vi torde, Søstre, skulle
 "Vi ikke straffe ham en Smule?
 Den tredie tog en Rosen-Dvift.
 Og vilde takket ham for sidst,
 Som Mødre deres muntre Sønner.
 Den første syntes det var brav,
 Den anden svarte; "Denne Straf
 "Den Fare og Umag ei lønner.
 "Nei, sagde hun, om i en Hast
 "Vi fik Krabaten bunden fast,
 "Fra Haand til Fod i Blomster-Kjeder!"
 Det Anslag stod dem alle an,
 Og i et Dieblif var han
 Indsluttet der, som en Misbæder.
 Han vaagner op, de lee ham ud;
 Vil reise sig, men er i Lænker.
 Enhver kan tænke, hvor det krænker
 Den før saa raske Elskovs Gud;
 Først blev han vred, tog til at true,
 Om grusom med sin Piil og Bue
 At hævne saadan uhørt Skam;
 Omsonst — Nu lover han, at ville
 Ei røre dem med sine Pile,
 Skald de vilde løse ham.

Der hjælper intet, de belee
Den arme Fyrs Fortvivlelse.

Men Amor er en snorrig en,
Han vænner sig til, hvad man lyster.
Om end man spotter ham, saa trøster
Han sig dog ganske let igjen.
Han saae, at Breden hjalp ham ikke,
Af Graad og Bøn han snart blev fjed;
Han from sig maa i Skjebnen stikke,
De lee ham ud, og han leer med.
Kort, han sig snart ret vel befinder
Blandt sine smukke Tyraninder.
De er ei meer for Amor bange,
Han kaster al Bekymring hen,
De spøge med den lille Fange,
Han ligesaa med dem igjen.
De ham i deres Arme dykke,
Han finder sig ret godt deri.
Han lar sig tumle, stjæler Kysse,
Og glemmer, at han ei er fri.

Men midt i denne Lystighed,
Hvor jeg gad ogsaa været med,
Maa Hændelsen hans Moder bringe
Herhen, hvor Gratier omringe
Den lille bundne Elskovs Gud.
Hvor blev den smukke Venus bange?
Ret moderlig hun bryder ud

I Forbøn for den stakkels Fange.
 Nu veed enhver, hvad Tale-Gaver
 En Skjønhed næsten altid haver;
 Saa Amor strax erklæres fri
 For Gratiernes Slaveri.

Men giver Ugt paa Amors Svar,
 Just heri Hovedsagen stikker,
 Og seer, hvorledes han sig stikker
 I Blomster-Lænkerne, han bær.
 "Forgjæves, talte han, tilbyde
 "I eders Fange Frihed meer,
 "Forgjæves! Venus! vil du bryde
 "De lette Lænker, som jeg bær;
 "Din Amor aldrig kjendte Glæder,
 "For nu i Gratiernes Kjeder."

Han søgte aldrig Frihed meer,
 Beständig Amor Lænker bær.
 Hvis een blandt mine Herrer tænker
 At han har seet Personen fri,
 Da er det blot Bedrageri;
 Den rette Amor gaar i Lænker.
 Men Slaveriet er saa let,
 At jeg beklager af mit Hjerte
 Enhver, som ei Erfaring lærte,
 Hvorledes man kan bære det.

Her Brudgom! jeg lykønsker dig,
 Vær Kjeden længe lykkelig.

Efter Horaz's 1 B. 3 Ode.

3 O. J. Samsøes Stambog, da han reiste udenlands.

3 Stjerner, som sidde saa blanke deroppe,
 Du Venus, og Castor, og Pollux og fleer,
 Og du Fader Ole*), som eene kan stoppe
 De Vinde, som ellers saa bandsatte er;
 5 O hører min Bøn, og ledsager den Skude,
 Som bringer min elskede Samsøe til Kiel,
 Saa trygt at udlosset han mig kan bebude
 Med nærmeste Post, at han frelst kom dertil.
 Den Karl, maa jeg sige, han var dog forbandet,
 10 (Jeg kalder ham Bovhals, men du maa skee Helt)
 Som først paa en Skude begav sig paa Vandet,
 Og seilede over det farlige Belt.
 Han brød sig nu hverken om Skjer eller Banker,
 Han trodsede Anholt, foragtede Spraa;
 15 Peer Paars og hans Skjebne kom ei i hans Tanker;
 Han Stormen og Strømmen for intet ansaae.
 Jeg synes, at den, som er ei bleven bange,
 Ei tænkte, hvor Skuden dog let faaer et Hul,
 Naar Bølgerne komme saa høie og lange,
 20 Var ei til at skræmme med Steiler og Hjul.
 Omsonst skiller Havet da Lande fra Lande,
 Omsonst skille Belterne Tydskland fra os,

*) Latine Æolus.

Naar holsteenske Skipper de bundløse Bunde
Med Frækhed befarer endog uden Lod.

25 Han bringer vel Øste, Bryn, Flesk og Pateter,
Og Hummer og Østers, og røgede Sild,
Men stundom medbringer han tydske Poeter,
Romaner, og Dvægsyge, Pest, om I vil.

Sligt havde maaskee kommet eengang herover

30 Om Skuden end ikke blev holden i Fart;
For Flesk os at bringe, du Reisen vel vover;
Men, Skipper, du gør, at hiint kommer saa snart.
Hvad vover ei Mennesket? — Dædalus, Kjere!
Han gjorde sig Binger, og fløi saa affted.

35 Hvad gjorde ei Herkules? — Hvad kan der være,
Som Mennesket ei tør befatte sig med?

See Tydsken, han gjør jo Pindariske Dder*)

Og hvad gjør ei Tydsken? — O Jorden er gal;

Vor Galsskab forvolder, o Samsøe! min Broder

40 Den ene trods alting forvolder vort Fald.

*) Cœlum ipsum petimus stultitia.

Efter Horaz's 3 Bog, 30 Ode.

Jeg har mig reist et Monument,
 Nei, jeg har reist mig Monumenter,
 For hvilke, mens der læses Prent,
 Jeg vis U dødelighed venter.
 Jeg, med syv tusend' Vers, din Priis,
 Stærkodder! ud mod Evigheden sendte;
 Og meer paa Vers, som evig Priis fortjente,
 I Prosa en Commers-Avis.

Mit Navn er evigt. Før bortgaaer
 Bort Robber efter Sølvets Bane; *)
 Ja høit og fast, som Stangen staaer
 Paa kongelige Skydebane, **)
 Saa staaer min Roes, trods alle Skud,
 Trods Regn, trods Storm, trods alle Elementer,
 Trods Tidens Vold, trods Møl, trods Recensenter,
 Den dør dog aldrig ud!

Jeg evig ny skal vore til
 I Roes, mens man fra Leipzigs Messe
 Os nye Bøger bringe vil,

*) Ære perennius,

**) Regalique situ pyramidum altius. Læsere udenfor Rigs-
 benhavns Egne mærke, at denne Stang staaer fra Har
 til Har.

Dg Danmark Tydske Vers vil læse.
 En sildig Fremtids Uyerup skal
 Min Existens for sin Tids Verden mælde;
 Opdage, lærd, mit Navn, mit Værd, min Vælde,
 Dg mine Bøgers Eiders Tal.

Fra Romerrigets Grændse-Na,
 Hen over Dannerkongens Riger,
 Hvor Bog-Catalogusser gaae,
 Mit Navn hver Hindring overstiger,
 Dg lærer alle Nordens Mænd
 De Evner, ringe Skrivers Bryst besjæle! —
 Kom Sorgens Musa! dette Mod at quæle,
 Bring til Comptoiret mig igjen!

